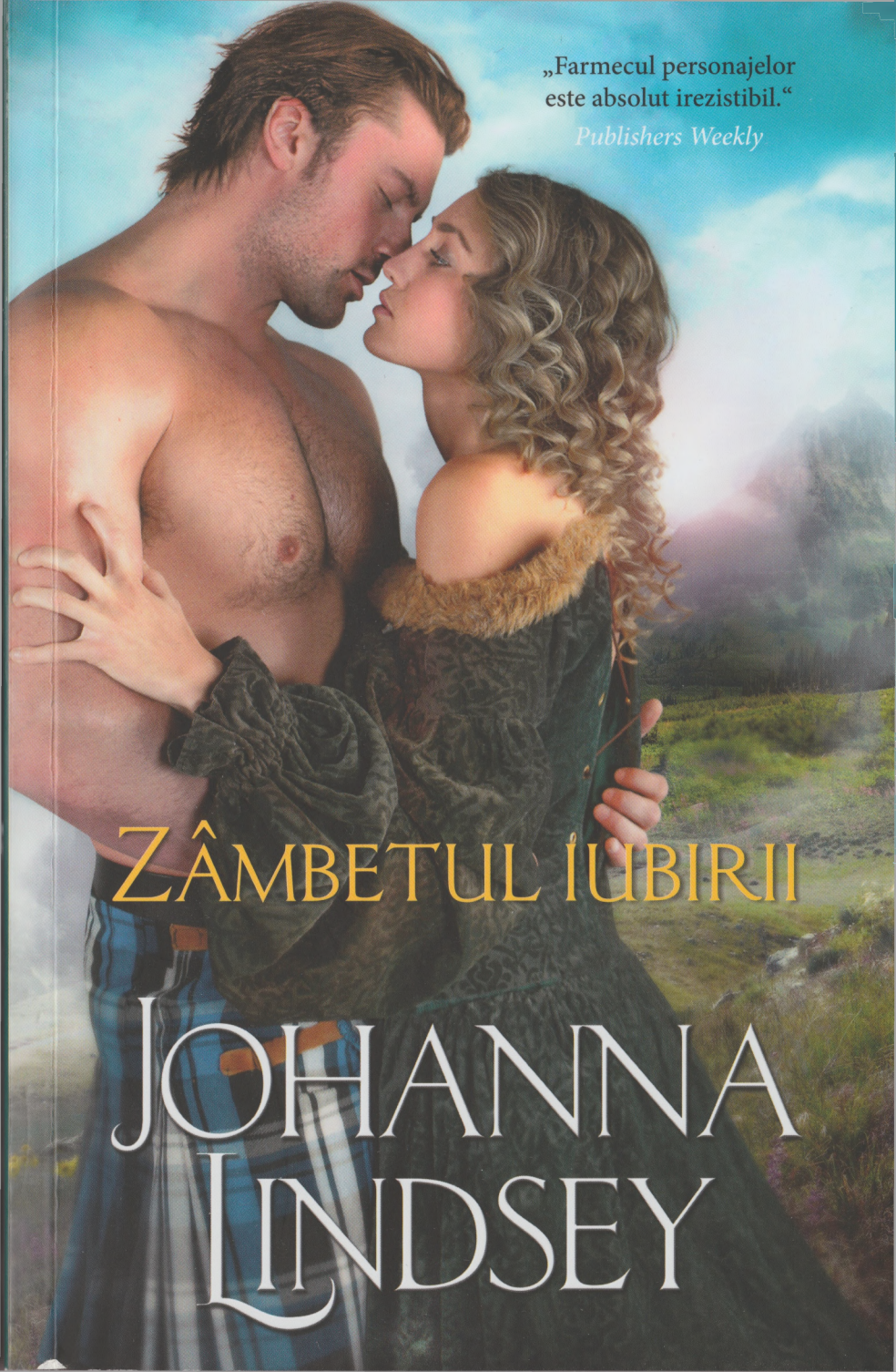
„Farmecul personajelor
este absolut irezistibil."
Publishers Weekly
ZÂMBETUL IUBIRII
JOHANNA
LINDSEY

COLECȚIA

Jubiri de poveste

Oare a mai existat vreodată în Londra o tânără care să participe cu mai puțin entuziasm la debutul ei în înalta societate ca Sabrina? Din fericire pentru ea, cea mai apreciată lady din oraș a fost de acord să o îndrume pe această încântătoare tânără de la țară printre pericolele și capcanele primului ei sezon la Londra.

Chipeșul scoțian Duncan MacTavish este chiar și mai puțin entuziasmat să se afle în capitală. Dar nu are ce face, pentru că de curând a aflat că este unicul moștenitor al unui marchiz englez și trebuie să-și asume responsabilitatea pentru titlul și domeniul bunicului său – și să se însoare cu tulburătoarea, dar afurisita protectoare a Sabrinei, cea care a fost auzită declarând public ce crede despre „barbarul scoțian" care trebuie să-i devină soț. Însă partea bună este că Duncan o cunoaște astfel pe fermecătoarea Sabrina, un spirit înrudit, care exercită o atracție căreia îi este imposibil să se opună. Dar datoria, poziția socială și un secret din trecut le interzic celor doi să fie împreună – asta dacă dragostea adevărată nu poate găsi, în mod miraculos, o cale de a transforma acest vis în realitate.

„Johanna Lindsey reușește să creeze personaje și întâmplări memorabile în fiecare roman pe care îl scrie."
Chicago Sun-Times

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3481-8
9 786063 334818

Alma

JOHANNA LINDSEY

Zâmbetul iubirii

The Heir
Johanna Lindsey
Copyright © 2000 Johanna Lindsey
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Zâmbetul iubirii
Johanna Lindsey

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Zâmbetul iubirii / Johanna Lindsey
trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3481-8
I. Conțiu, Raluca (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Zâmbetul iubirii

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

LITERA®
2019

Pentru Alex și zâmbetele sale care topesc inimi

Capitolul 1

Se uitau pe fereastră la grădina mohorâtă, atinsă de iarnă, în care se plimba fata. Era mică, deși casa era destul de mare și localizată într-o zonă elegantă a Londrei, însă nici una din casele din cartier nu dispunea de suficient teren pentru a căpăta aspectul unei „case de la țară".

Lady Mary Reid, gazda lor, aranjase cu gust mica ei secțiune de grădină, în timp ce majoritatea vecinilor ei nu se deranjaseră să planteze altceva decât iarbă. Iar nepoata lor, Sabrina, care adora să-și petreacă timpul afară, indiferent de anotimp, putea fi mereu găsită pe acel petic de pământ.

Cele două femei continuară să o privească pe Sabrina în liniște, gânditoare. Alice Lambert era încruntată. Sora ei, Hilary, mai mare cu un an, arăta mai degrabă abătută.

– Nu cred că am mai fost vreodată atât de neliniștită, Hilary, îi șopti Alice surorii ei.

– Nici eu, dacă vrei să știi, răspunse Hilary cu un oftat prelung.

Era greu de spus că erau surori, doar privindu-le. Hilary semăna cu tatăl lor, înaltă, extrem de slabă, cu păr șaten și ochi albastru-deschis. Alice era o copie aproape perfectă a mamei lor, scundă și destul de durdulie, dar cu un păr șaten-închis strălucitor și ochi de un albastru-închis, care băteau uneori în violet.

Cele două surori nu se înțelegeau prea bine. Ciondănelile erau la ordinea zilei. Cu toate acestea, acum erau de acord. Nepoata pe care o crescuseră ele avea să-și facă debutul în societatea londoneză în seara aceea, iar ele erau îngrijorate. Din nefericire, aveau motive serioase pentru a fi îngrijorate.

Nu era vorba că Sabrina nu ar fi putut ieși în evidență. Deși nu era o frumusețe ca Ophelia, fiica lui Mary, care urma să debuteze și ea în acest sezon, Sabrina avea atuurile ei. Nu era vorba nici de lipsa ei de importanță. Bunicul Sabrinei fusese conte, iar străbunicul ei, duce. Ea avea doar titlul de Onorabilă, dar nimeni nu se aștepta să facă

o partidă grozavă, nici din punctul de vedere al titlului, nici al averii. În ce le privea pe surorile Lambert, orice soț cu o situație bună ar fi fost potrivit.

Nu, nu era vorba de îngrijorările firești pe care le-ar fi putut avea cineva atunci când venea vorba de prezentarea în societate a unei fete de la țară. Era ceva mult, mult mai personal, și avea de a face cu motivul pentru care cele două surori nu se căsătoriseră niciodată. Amândouă se temeau că vechiul scandal care le bântuise familia timp de trei generații putea ieși din nou la suprafață după toți acei ani.

Dar nici una din cele două femei nu avea de gând să pomenească motivul agitației sale. Printr-un acord mutual, nu se vorbea despre tragediile petrecute cu mult timp în urmă.

– Crezi că-i este suficient de cald în haina aceea de lână? întrebă Alice, încă încruntată.

– Crezi că-i pasă?

– Dar vântul îi va usca obrajii, cum crezi că va arăta la primul ei bal?

În timp ce-și supravegheau în continuare nepoata, o frunză uscată, care-i scăpase grădinarului lui Lady Mary, pluti în direcția Sabrinei și se opri la picioarele acesteia. Observând-o, fata luă poziția unui scrimer și, ca și cum ar fi avut o floretă adevărată în mână, nu una imaginară, înjunghie frunza. Râse apoi și o ridică de jos, aruncând-o în aer, unde vântul aspru al iernii o prinse și o purtă pe aripile sale.

– Nu ia în serios posibilitatea unei căsătorii, spuse Hilary.

Sabrina ar fi trebuit să fie la fel de agitată ca mătușile ei, chiar dacă din motive diferite, însă părea să nu aibă nici cea mai mică grijă.

– Cum să o ia în serios, când știe că noi nu ne-am căsătorit, și asta nu ne-a afectat deloc?

– Mă tem că i-am lăsat o impresie greșită. Nu este ca și cum nu am fi sperat să ne căsătorim la vârsta ei, doar că acum suntem bucuroase că nu am făcut-o.

Afirmația aceasta era adevărată. Nici una dintre cele două femei nu regreta că nu avea un soț. Ce regretau poate era faptul că nu avuseseră nici un copil al lor, însă Sabrina, pe care o crescuseră de la vârsta de trei ani, le satisfăcuse din plin instinctele materne. Mulți le-ar fi putut numi fete bătrâne, pretinzând că acesta era motivul

ciondănelilor lor, însă nu era adevărat. Cele două surori făceau acest lucru încă din copilărie. Era un obicei adânc înrădăcinat în firea lor.

Ca și cum Hilary tocmai și-ar fi dat seama că participa la un armistițiu tacit, spuse brusc:

– Cheam-o înăuntru. Este timpul să o pregătim.

– Atât de repede? protestă Alice. Mai avem câteva ore înainte...

– Vom avea nevoie de câteva ore să o pregătim cum se cuvine, interveni Hilary.

– O, poate că ție ți-ar lua câteva ore, dar...

– Dar tu ce știi despre asta, când nici măcar nu ai fost prezentată în societate așa cum trebuie? o întrerupse Hilary din nou.

– Iar tu ai fost? replică Alice.

– N-are importanță. Mary mi-a pomenit de multe ori în scrisorile ei că începe să se pregătească de îndată ce iese din pat, dimineața.

– Are nevoie de o zi întreagă doar pentru a se îndesa în corset.

Obrajii lui Hilary se aprinseră, neputând nega afirmația făcută pe seama prietenei ei din copilărie, care fusese suficient de amabilă pentru a le oferi găzduire pe perioada sezonului, de vreme ce ele nu aveau nici o proprietate în Londra. Mary devenise tot mai dolofană cu trecerea anilor, astfel încât Hilary abia o recunoscuse cu o zi în urmă, când sosiseră la Londra.

În schimb, contraatacă.

– Chiar și fiica ei începe pregătirile la prânz.

– Ophelia este deosebit de încântată să se privească în oglindă, fără îndoială, pufni Alice.

– Trebuie să știi că...

Cuvintele se pierdură în timp ce surorile părăseau încăperea, ciondăneala fiind starea lor obișnuită. Nimeni care le-ar fi auzit șoptind și fiind de acord cu doar câteva momente în urmă nu ar fi crezut asta, cu siguranță nu nepoata despre care vorbiseră.

Capitolul 2

Sabrina Lambert era agitată, însă, de dragul mătușilor sale încerca să nu arate acest lucru. Debutul ei era planificat deja de un an, iar asta inclusese câteva călătorii la Manchester, pentru a proba noua garderobă. Știa că mătușile ei aveau speranțe mari pentru ea. De aceea era atât de agitată. Nu voia să le dezamăgească, deoarece făcuseră atâtea eforturi pentru marea ei lansare.

Însă ea era realistă, chiar dacă ele nu erau. Nu se aștepta să-și găsească un soț aici, în Londra. Oamenii de aici erau prea sofisticați, în timp ce ea era o simplă fată de la țară. Era obișnuită să discute despre recolte, chiriași și vreme, în timp ce în Londra toată lumea bârfea – unii despre ceilalți. Mai mult, aveau să fie duzini întregi de domnișoare venite la Londra cu același scop. Londra era considerată locul ideal pentru găsirea unui soț.

Însă Sabrina începu să se relaxeze pe măsură ce se apropia seara. Ajuta faptul că Ophelia, care era foarte populară, îi era prietenă. Dar Ophelia fusese născută și crescută în Londra. Îi cunoștea deja pe toți, era deja la curent cu toate bârfele și chiar ajuta la împrăștierea acestora – chiar dacă era vorba despre ea însăși. Ophelia era în elementul ei în Londra. Mai mult, ea debutase chiar la începutul sezonului, cu trei săptămâni în urmă.

Participarea la primul bal nu făcuse de altfel nici o diferență, dat fiind faptul că Ophelia era destinată să fie succesul sezonului, la cât de frumoasă era. În mod ironic, ea nici măcar nu-și căuta un soț, având deja un logodnic, deși nu-l întâlnise încă niciodată. Lansarea ei fusese doar un lucru de la sine înțeles – cel puțin așa se gândise Sabrina până să afle că Ophelia nu era foarte mulțumită cu alegerea făcută de părinții ei, și avea toate intențiile de a găsi o partidă mai potrivită.

Sabrina găsea foarte nepotrivit modul în care Ophelia făcea acest lucru, ridiculizându-și și defăimându-și logodnicul ori de câte

ori avea ocazia, în fața oricui se nimerea. Dar, din câte știa ea, așa se făceau lucrurile în Londra atunci când voiai să scapi de o partidă nedorită.

I-ar fi putut părea rău pentru bărbatul în chestiune, care nici măcar nu era în Anglia, pentru a putea pune capăt zvonurilor pe care le împrăștia Ophelia pe seama lui, dar nu era treaba ei să-l apere. Totul putea fi adevărat, la urma urmei. De unde să știe ea?

Mai mult, mama Opheliei era gazda lor și bună prietenă cu mătușa Hilary. Deși Lady Mary ar fi putut pune capăt acțiunilor fiicei sale, Sabrina nu se simțea confortabil să fie ea cea care-i spunea adevărul. Ophelia se împrietenise cu ea și o prezenta tuturor prietenilor ei. Ar fi fost o trădare din partea ei. În plus, mătușile ei nu-l plăceau pe bunicul tânărului...

Aceasta era partea cea mai ciudată, și era probabil motivul pentru care Sabrinei îi părea rău pentru logodnicul Opheliei. Era vecinul ei, sau mai degrabă bunicul lui era. Mătușile ei îl numeau „coțcar bătrân", sau „pustnic", ori, atunci când nu credeau că le auzea, „ticălos bătrân". Sabrina nu-l întâlnise niciodată. Era cu adevărat izolat, părăsindu-și rareori proprietatea. Pentru ele fusese o noutate faptul că avea un nepot. Mătușile ei pufniseră auzind că Ophelia fusese logodită cu moștenitorul lui până atunci necunoscut. Ce nepot? Nu-l întâlniseră și nu auziseră de el niciodată până atunci.

După spusele lui Lady Mary, însă, chiar marchizul însuși îl contactase pe soțul ei și făcuse aranjamentele pentru căsătorie, în numele nepotului său. Desigur, familia Reid profitase de această oportunitate pentru fiica lor, care urma să se căsătorească cu moștenitorul unui titlu atât de frumos. Nu strica nici faptul că marchizul era destul de bogat, iar averea lui avea să-i revină tot nepotului său. Numai Ophelia era nefericită din cauza căsătoriei, de fapt Ophelia și nenumăratii ei admiratori.

Avea o mulțime de admiratori. Tinerii îi roiau în jur, subjugați de frumusețea ei, și se părea că astfel stătuseră lucrurile la fiecare dintre petrecerile la care participase până atunci. Dar cum să nu fi fost așa? Ophelia era blondă și avea ochi albaștri. Nu putea fi mai la modă de atât. Dar avea în plus trăsături extrem de plăcute și o siluetă care, spre deosebire de a mamei ei, era subțire și mlădioasă.

Sabrina nu avea parte de nici unul dintre aceste atribute. Era mai degrabă scundă, la aproximativ un metru șaizeci, lucru care nu ar fi fost atât de rău dacă nu ar fi avut pieptul atât de plin sau șolduri atât de late, ceea ce îi oferea o aparență voluptuoasă din cauza taliei înguste.

Dar nici măcar așa nu ar fi fost atât de rău, dacă ar fi avut măcar o înfățișare la modă, dar lucrurile stăteau exact invers. Părul ei era de un șaten lipsit de strălucire, iar ochii, care erau trăsătura ei cea mai atrăgătoare, sau cel puțin așa credea ea, aveau culoarea liliacului de primăvară, mărginiți de un violet mai închis, așa că ieșeau în evidență la prima întâlnire.

Află acest lucru atunci când toți cei pe care îi întâlnea, bărbați și femei, deopotrivă, se uitau supărător de mult la ochii ei, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă că aveau într-adevăr acea culoare. Pentru a pune capac, trăsăturile ei erau destul de comune, nu urâte, însă nici frumoase. *Comun* era cuvântul potrivit pentru a le descrie.

De fapt, Sabrina nu fusese niciodată mai nefericită ca acum în legătură cu felul în care arăta, nu înainte de a o cunoaște pe Ophelia și de a vedea cum arată o adevărată frumusețe. Între ele nu exista nici un termen de comparație, erau la fel de diferite ca noaptea de zi. Acesta era probabil motivul pentru care Sabrina începuse să se relaxeze curând după ce ajunseră la primul ei bal în acea seară, uitând complet de starea de nervozitate de până atunci. Era suficient de realistă pentru a-și da seama că nu putea concura cu Ophelia pentru atenția tinerilor domni, așa că renunță la orice tentativă de a o face. Odată ce se relaxă, fu capabilă să fie ea însăși, în loc de șoricelul timid și încordat, așa cum se simțise până atunci.

Sabrinei îi plăcea să râdă și făcea eforturi pentru a-i face și pe alții să râdă. Putea fi foarte directă, dar avea și o latură care tachina. Avea darul de a însenina dispoziția cuiva aflat într-una foarte proastă. Cu cele două mătuși care bombăneau mereu, avusese la dispoziție mulți ani în care să-și perfecționeze acest dar, și îi venea foarte ușor să pună capăt disputelor dintre ele, atunci când alegea să intervină.

Tinerii care o invitaseră în această seară la dans o făcuseră probabil doar pentru a o interoga cu privire la Ophelia și la logodnicul acesteia. Dar de vreme ce nu o cunoșteau încă foarte bine pe Ophelia, iar

pe logodnicul ei deloc, nu le prea putuse răspunde la întrebări. Îi făcuse totuși să râdă. Câțiva dintre ei o invitaseră din nou la dans tocmai din acest motiv – era amuzantă. La un moment dat al serii, trei tineri o invitaseră deodată la dans.

Din nefericire, Ophelia observă acest lucru...

Capitolul 3

Ophelia se afla de cealaltă parte a sălii de bal cu trei dintre prietenele ei apropiate – de fapt, cu două prietene și cu o fată care o disprețuia, dar care nu ar fi vrut să părăsească cercul ei popular. Toate cele trei erau drăguțe în felul lor, însă nici una nu era la fel de frumoasă ca Ophelia. De asemenea, nici una dintre ele nu avea un titlu mai important decât ea. Ea era singura lady dintre ele, deoarece tatăl ei era conte, iar tații lor aveau titluri mai puțin prestigioase. Însă Ophelia nu putea suporta ca vreo femeie din cercul ei să o depășească în vreun fel.

Ophelia nu era conștientă de antipatia lui Mavis Newbolt. Nu-i plăceau unele dintre comentariile sau remarcile acide făcute de Mavis, însă nu le-ar fi pus nicicând pe seama unei antipatii. Cum ar fi putut cineva să nu o placă, la cât de populară era?

Știuse că așa avea să fie. Nu existase nici o îndoială legată de faptul că avea să domine acest sezon, putând alege pe oricare dintre celibatarii orașului. Avea de unde alege. Toți o adorau. Dar care ar fi fost scopul, de vreme ce părinții ei se lăsaseră ademeniți de titlul marchizului de Birmingdale?

Îl ura pe bătrânul Neville Thackeray pentru că se gândise la ea. De ce trebuise să o aleagă pe ea pentru nepotul său, doar pentru că mama ei îi fusese cândva vecină și simțea astfel că o cunoștea personal? De ce nu o putuse alege pe Sabrina cea demodată în schimb, care încă trăia în apropierea lui? Desigur, știa de fapt de ce nu fusese luată Sabrina în considerare pentru moștenitorul din Birmingdale.

Știa poveștile mamei ei despre istoria familiei Lambert. Toată lumea din Yorkshire auzise povestea la un moment dat, deși era vorba despre un scandal vechi, uitat probabil de cei mai mulți.

Părinții ei fuseseră nesăbuiți. Ophelia ar fi putut pune mâna pe un ducat. Frumusețea ei nu era una comună. Însă ei se mulțumiseră doar cu un marchiz. Ea nu avea să o facă. Avea să găsească o cale

de a scăpa de măritișul cu moștenitorul Birmingdale. Dumnezeule, nici măcar nu era englez – cel puțin nu unul pursânge. Dar nu era de mirare că bătrânul marchiz simțise nevoia de a alege mireasa cu mâna lui, într-o perioadă în care căsătoriile aranjate erau ceva atât de rar. Nepotul fusese crescut de niște barbari!

Gândul o făcu să se înfioare. Dacă batjocorirea lui și încercarea de a demonstra că niciodată nu avea să primească altceva decât disprețul ei nu funcționau, trebuia doar să găsească un alt mod de a scăpa de el. Dar până la sfârșitul sezonului avea să aibă un nou logodnic, unul ales de ea. Nu se îndoia de asta nici pentru o clipă.

Totuși, în acest moment Ophelia se uita țintă la tânăra musafiră a mamei ei, ușor deranjată de numărul tinerilor care se învârteau în jurul Sabrinei și care ar fi trebuit să-și aștepte rândul pentru a dansa cu ea în schimb. Pentru că în apropiere nu se afla nici un bărbat care ar fi putut-o auzi, se simți liberă să spună ce avea pe suflet fără teama că vorbele ei s-ar fi putut reflecta în mod negativ asupra sa, și fu suficient de surprinsă de ceea ce văzuse în cealaltă parte a încăperii pentru a face exact acest lucru.

– Ia priviți, le spuse Ophelia celorlalte fete, atrăgându-le atenția asupra Sabrinei și a celor trei bărbați care stăteau de vorbă cu ea. Ce le poate spune, pentru a le capta atât de mult atenția?

– Este musafira ta, Ophelia, remarcă Edith Ward, simțind gelozia prietenei ei și încercând să o dezamorseze. Toate cele trei fete avuseseră de-a face la un moment dat cu gelozia arzătoare a Opheliei. Fără îndoială că ei doresc să-i vorbească doar despre tine.

Ophelia se destinse puțin, însă numai până când Mavis spuse, cu o inocență prefăcută:

– Mi se pare că a câștigat câțiva admiratori, dar asta nu mă surprinde. Are niște ochi într-adevăr remarcabili.

– Ochii ei interesanți nu fac mare lucru, Mavis, când în rest este atât de șleampătă, replică Ophelia scurt.

Își regretă însă de îndată tonul dur, care o făcuse probabil să pară geloasă, ceea ce nu era, desigur.

Așa că adăugă, cu un oftat care spera că sunase sincer, dar care părea mai degrabă ofensator:

– Mi-e milă de ea, biata fată.

– De ce? Pentru că nu este frumoasă?

– Nu doar din cauza asta, ci pentru că vine dintr-o familie proastă, știți. Oh, nu ar fi trebuit să pomenesc asta. Vă rog să nu spuneți nimănui. Mama ar turba. La urma urmei, Lady Hilary Lambert îi este o prietenă dragă.

De vreme ce toate știau că Ophelia era nemulțumită de mama ei în prezent, ultima ei remarcă era redundantă. Pe Ophelia nu ar fi deranjat-o absolut deloc dacă mama ei se supăra. Însă rugămintea ca ele să nu repete ceea ce auziseră era la fel de redundantă, de vreme ce celelalte două fete iubeau bârfele, așa cum o făceau și mamele lor, iar ele aveau să le repete acestora fiecare cuvânt auzit. Mavis disprețuia bârfele, însă dacă făceai parte din lumea bună trebuia să ții pasul cu ele.

– Proastă? întrebă cu aviditate Jane Sanderson. Doar nu vrei să spui că e fiica nelegitimă a cuiva?

Ophelia păru să se gândească la asta, însă probabil se hotărî să nu deschidă tocmai acest subiect, așa că spuse:

– Nu, e ceva mai rău de atât.

– Ce poate fi mai rău...

– Nu, deja am spus prea multe, protestă Ophelia lipsită de convingere.

– Ophelia! spuse Edith, cea mai mare dintre cele patru fete. Nu ne poți lăsa așa, în suspans.

– Of, bine, se plânse Ophelia, ca și cum ele i-ar fi smuls informațiile, când de fapt nimic nu ar mai fi putut-o opri acum. Dar asta trebuie să rămână între noi, și doar pentru că sunteți cele mai bune prietene ale mele am încredere că n-o să duceți mai departe nimic din ce auziți.

Continuă în șoaptă. Cele două care erau de fapt prietenele ei aveau ochii mari pe când sfârși de spus povestea. Mavis, care o cunoștea pe Ophelia, nu știa dacă să o creadă sau nu. Știa că pe Ophelia nu o deranja deloc să mintă, dacă asta ar fi ajutat-o să obțină ce dorea. Acum se părea că ceea ce dorea era să distrugă complet șansa Sabrinei Lambert de a-și găsi un soț în Londra.

Două reputații întinate în aceeași seară, de către aceeași femeie; lui Mavis îi părea rău pentru ambele persoane, a căror singură vină era că nu-i plăceau Opheliei. Moștenitorul Birmingdale avea să facă față fără îndoială furtunii. Felul în care îl batjocorea Ophelia îl făcea de râsul lumii, astfel încât părinții ei să fie suficient de ofensați

pentru a rupe logodna pe care o aranjaseră. Însă cu un titlu ca al său și cu uriașa avere care venea odată cu acesta, avea să-și găsească ușor o altă mireasă.

Lucrurile nu stăteau însă la fel pentru Sabrina Lambert. Sângele rău putea fi transmis moștenitorilor, și care gentleman ar fi riscat să se căsătorească cu ea? Ceea ce era păcat.

Lui Mavis îi plăcuse cu adevărat fata. Era drăguță, o calitate inocentă și simplă greu de găsit în Londra. Mai mult, odată ce se deschidea, era amuzantă. Mavis se simțea parțial responsabilă pentru felul în care se purtase Ophelia față de ea, deoarece pomenise de ochii ei incredibil de frumoși.

Mavis scutură dezgustată din cap în sinea ei. Chiar trebuia să-și găsească un alt grup de companioane. Prietenia cu Ophelia Reid era prea dăunătoare. Era o femeie vanitoasă și răuvoitoare. Mavis spera din tot sufletul că Ophelia avea să se căsătorească în cele din urmă cu moștenitorul Birmingdale. Ar fi fost o lecție bună pentru ea să sfârșească cu un soț pe care-l făcuse de râs în fața întregii Londre.

Capitolul 4

Nu era o noapte potrivită pentru călătorit, era probabil cea mai urâtă noapte a anului, cu zăpada cernându-se într-o perdea tot mai deasă, împiedicând vizibilitatea, în ciuda felinarului ținut sus. Și era frig. Sir Henry Myron nu mai simțise niciodată un asemenea frig îngrozitor.

Vremea nu ar fi fost atât de extremă în Anglia. Probabil că nu l-ar fi deranjat deloc puțină zăpadă. Însă aici, atât de departe în Scoția, îi era greu să nu înghețe, chiar dacă nu ar fi fost și zăpada care să-i dea de furcă. Pentru Sir Henry, care fusese însărcinat să vină aici, era de mirare cum putea trăi cineva într-un climat atât de aspru și încă să-i și placă.

Partea cea mai grea a drumului, o cărare îngustă peste un munte puțin înalt, trecuse. Henry nu l-ar fi numit munte. Părea mai degrabă un bolovan gigantic și sterp ieșit direct din pământ, lipsit de copaci și de iarbă, un bloc uriaș de granit care bloca drumul și peste care trebuia trecut, călare sau pe jos.

Fusese nevoit să-și lase trăsura la o biserică din apropiere. Dar fusese avertizat de ghidul său că avea să fie nevoie să facă asta, așa că pentru ultima parte a călătoriei închiriase un cal.

Ar fi trebuit să rămână la biserică în această noapte. Preotul le oferise paturi. Însă erau atât de aproape de capătul călătoriei, doar la o oră distanță, încât Henry insistase să își continue drumul. Desigur, atunci încă nu ningea. Zăpada venise de dincolo de bolovanul uriaș, sau de muntele mic, pușcându-i cu fulgi înghețați, de îndată ce trecură de culme.

Henry începea să se îngrijoreze că aveau să se rătăcească și să înghețe, iar trupurile aveau să le fie găsite abia la primăvară. Era imposibil să vadă chiar și numai la un metru în fața lor, și totuși ghidul continua să înainteze, ca și cum ar fi putut vedea cărarea, acum

acoperită de zăpadă, ca și cum ar fi știut exact unde mergea. Așa și era...

Casa mare din piatră li se ivi în față din întuneric atât de brusc, încât se găseau deja în pragul ușii până când Sir Henry își dădu seama că ajunseseră la destinație. Ghidul lovea cu putere în ușă. Henry abia auzea, din cauza vântului care urla atât de tare. Însă ușa se deschise și căldura năvăli afară, iar cei doi fură conduși de îndată în fața unui foc mare care trosnea vesel.

Henry era amorțit. După puțin timp, totuși, începu să se dezgheațe, iar tremuratul îl cuprinse la câteva momente după aceea. O femeie se învârtea în jurul lor, certându-i pentru nesăbuința de a fi ieșit pe o astfel de vreme – sau cel puțin asta crezu el că spunea. Nu era însă foarte sigur, din cauza accentului ei scoțian. Însă tot ea îi puse pe umeri pături grele de lână și-i îndoi degetele înțepenite în jurul unei cești de whisky fierbinte, asigurându-se că-l bea până la ultima picătură, ceea ce el făcu bucuros.

Puțin mai târziu, el începu să creadă că avea să supraviețuiască totuși, o descoperire dureroasă, dar bine-venită, făcută pe măsură ce sângele începea să îi circule din nou prin extremități. În cele din urmă reuși să observe mai îndeaproape lucrurile din jur.

Rămase surprins. Henry nu era sigur ce se așteptase să găsească în casa unui lord scoțian bogat, mai ales a unuia atât de izolat – ei bine, de fapt se așteptase la ceva medieval, poate la o fortăreață veche și părăginită, sau poate doar o fermă mai mare. La urma urmei, familia MacTavish era una de oieri, sau cel puțin așa i se spusese.

Însă ce vedea acum era ceva total diferit, nu chiar conacul pe care l-ar fi putut întâlni într-unul din comitatele din Anglia, însă ceva destul de asemănător. Clădit în întregime din piatră – Scoția nu era renumită pentru rezervele ei de cherestea –, ar fi putut fi mobilat în stilul și confortul unui conac de la țară, însă, cu toate acestea, marea sufragerie arăta mai degrabă ca un hol medieval.

Clădirea era una modernă, dar se părea că ocupanții săi nu erau la fel. Era ca și cum stăpânul o decorase în semn de protest, de parcă fusese crescut într-un castel de modă veche și într-un astfel de loc se simțea cel mai bine.

Mese așezate pe capre de lemn și bănci din același material erau aliniate de-a lungul pereților acoperiți cu un tapet cu model floral. Nu se îndoia că erau trase de acolo în timpul cinelor, astfel încât toți

ocupanții casei să poată mânca deodată, ca în zilele din vechime. Ferestrele nu erau acoperite cu draperii, ci cu piei de oaie acoperite încă de blană. Putea accepta faptul că pieile țineau frigul la distanță mai bine decât orice draperie, totuși, piei de oaie? Nu se vedea nicăieri nici o canapea sau un fotoliu confortabil, doar alte câteva bănci netapițate așezate în apropierea focului. Iar pe jos era fân.

Henry se holbă un timp când observă fânul, apoi scutură încet din cap. Avusese dreptate, la urma urmei. Muntenii din familia MacTavish chiar trăiau într-un stil medieval.

Însă nu se vedea nicăieri nici un membru al familiei, nici altcineva, deși încă era destul de devreme. Sala încăpătoare era goală, cu excepția femeii care se întorcea acum cu încă două cești de whisky fierbinte. Însă de această dată nu mai era singură. În urma ei venea un bărbat înalt, care se opri în pragul ușii și dădu scurt din cap în direcția ghidului lui Henry – aparent se cunoșteau, dar oricum acesta spusese că mai fusese acolo. Bărbatul îl privi apoi țintă pe Henry.

După ce se uitase bine la ceea ce ar fi trebuit să fie o sufragerie modernă dar nu era, Henry aproape că se aștepta ca locuitorii să poarte piei de urs, sau poate chiar de oi, însă nu, scoțianul era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni și o tunică. S-ar fi putut plimba pe una din străzile elegante ale Londrei fără să atragă atenția asupra sa – cu excepția înălțimii sale, probabil, și a trupului voluminos.

Bărbatul nu spuse nimic, totuși, însă nici nu păru prea încântat de apariția acestui oaspete neașteptat. Sau poate că expresia aceea neprietenoasă era una firească pentru el.

Pentru Henry era însă deconcertantă. Având aproape de două ori vârsta băiatului, era totuși ușor intimidat. Ei bine, nu era de mirare. Muntenii din Scoția nu erau nici pe departe la fel de agreabili ca locuitorii de la șes, din sud, care avuseseră de-a face cu englezii timp de secole. În aceste tărâmuri îndepărtate, izolate atât din cauza geografiei, cât și a climatului, progresul social stagnase. Multe dintre clanurile din nord trăiau așa cum o făcuseră pe vremuri, o viață plină de greutăți, dar ascultându-și conducătorul clanului fără crâcnire.

Lordul Archibald MacTavish nu era conducător de clan, însă era șeful unei mici ramuri a acestuia, și cu siguranță capul familiei sale, care abunda în verișori îndepărtați, însă care ducea, din nefericire, lipsă de un moștenitor direct, de vreme ce toți cei patru fii ai săi muriseră. Acesta era motivul pentru care vizita lui Henry nu avea

să fie prea bine primită. Avea să se socotească norocos dacă nu se trezea aruncat afară în mijlocul furtunii, odată ce pomenea motivul prezenței sale acolo.

Însă tânărul din pragul ușii nu avea cum să cunoască motivul prezenței sale, așa că primirea neprietenoasă nu avea legătură cu acest lucru; poate era ceva normal sau poate că era ceva rezervat doar englezilor. Știa că Henry era englez, de vreme ce vorbise deja cu femeia care îl ajutase, și ea fusese cea care se dusese să-l cheme.

Băiatul se apropie brusc. Pe măsură ce ajungea mai aproape de foc și de cele două torțe care ardeau de o parte și de cealaltă a șemineului – singura lumină din întreaga încăpere –, Henry văzu că nu era atât de tânăr pe cât crezuse inițial. Avea probabil în jur de douăzeci și cinci de ani. Cel puțin maturitatea din înfățișarea lui indica o asemenea vârstă, deși de la depărtare părea mult mai tânăr.

– Dacă băietanul ăsta n-ar fi fost cu mneata, arătă tânărul spre ghidul lui Henry, aș crede că te-ai rătăcit. Ce treabă are un englez cu Archie MacTavish?

Henry se grăbi să se prezinte, însă răspunsul său fu la fel de serios.

– Sunt aici pentru o problemă serioasă și urgentă. Sunt angajat de către lordul Neville Thackeray drept avocat, adică...

– Știu cine e Thackeray, îl întrerupse tânărul nerăbdător. Încă trăiește, deci?

– Ei bine, da, cel puțin trăia atunci când am părăsit Anglia, însă nu este sigur cât timp va mai fi în viață. Nu s-a prea simțit bine, iar la vârsta sa înaintată, nu se poate spune când i se va înrăutăți starea.

Tânărul scoțian dădu scurt din cap, apoi spuse ușor în dialectul său:

– Poftește în biroul meu, unde-i mai cald. Aici e al naibii de mult curent.

– Biroul tău?

Henry păru atât de surprins, încât nu era de mirare că bărbatul ridică dintr-o sprânceană, însă apoi izbucni pe neașteptate în râs.

– Nu-mi spune că te-ai lăsat păcălit de farsa bătrânului Archie.

Ușor înțepat, deoarece nu era obișnuit să fie ținta glumelor, Henry replică:

– Despre ce farsă ar fi vorba?

– Despre încăperea asta, desigur, replică bărbatul, încă rânjind. Insistă ca toți străinii să fie primiți aici, nu în partea normală a casei. Crede că-i amuzant, chiar așa, ce cred ei despre el.

Henry roși puternic, realizând că se lăsase păcălit.

– Să înțeleg că această cameră nu este folosită prea des – decât pentru vizitatori?

– O, ba da, este folosită, atunci când oile nu au loc toate în hambar și este prea frig afară. Și mai este folosită când vine sezonul de tuns, când toți membrii familiei MacTavish vin de peste tot, avem nevoie de o încăpere mare în care să-i hrănim pe toți, iar asta este numai bună.

Henry nu-și dădea seama dacă ceea ce auzise făcea, de asemenea, parte din farsă sau nu. Sincer, ar fi dorit să nu afle, iar menționarea biroului călduros suna ademenitor, așa că-l urmă pe tânăr, care-l conduse înspre birou.

Restul casei era mobilat într-adevăr confortabil, într-un fel potrivit cu stilul său grandios. Dacă Henry nu s-ar fi grăbit atât de tare să ajungă la căldură, iar intrarea nu ar fi fost atât de întunecată, ar fi putut observa acest lucru înainte să fi fost condus în camera aceea transformată în grajd. Însă acum, cu lampa lăsată pe o masă din hol, putea observa ușor celelalte camere care comunicau cu sufrageria și felul în care erau mobilate.

Biroul în care fu condus era mic, dar ordonat – și încălzit de un mangal mare, așezat într-un colț, indicând faptul că era deja folosit de tânăr atunci când sosise el. Henry începu să creadă că avea de-a face cu intendentul lui Archibald, însă făcuse destule presupuneri până atunci, greșite, de altfel, așa că preferă să-l întrebe direct pe bărbat de îndată ce se așeză confortabil într-unul dintre scaunele tapițate din piele, plasat în fața biroului.

Răspunsul acestuia, „sunt un MacTavish, desigur", nu era deloc lămuritor, mai ales că probabil toată lumea de pe proprietate purta acest nume, însă Henry era prea obosit în urma călătoriei și a vremii neprietenoase pentru a mai cere explicații suplimentare.

– A fost informat lordul Archibald cu privire la sosirea mea? întrebă el în schimb.

– Bătrânul e deja în pat la ora asta, pentru că se trezește devreme, fu replica. Dar îmi poți spune mie despre ce e vorba.

Intendent sau secretar, bărbatul părea într-adevăr să se ocupe de afacerile lui Archibald, avea chiar un birou în casa acestuia, așa că Henry nu găsi nici un motiv pentru care să nu-i răspundă.

– Am venit pentru a-l lua pe nepotul lordului Neville.

În mod ciudat, acest lucru păru să-l amuze pe MacTavish. Buzele i se curbară subtil, abia observabil. Tonul său fu însă mai evident. Avea umor, categoric.

– Chiar așa? replică el încet. Și dacă nepotul ăsta nu vrea să fie luat?

Henry oftă în sinea lui. Ar fi trebuit să știe mai bine și să nu discute cu angajații.

– Chiar ar trebui să discut această problemă cu Lord Archibald, spuse el.

– Crezi asta? Când nepotul este major și poate lua hotărârile singur?

Henry era suficient de obosit pentru a se enerva.

– Nu este nimic de hotărât aici, tinere, spuse el concis. A fost făcută o promisiune, iar lordul Neville așteaptă îndeplinirea acesteia.

Auzind acest lucru, tânărul se aplecă în față. Încruntarea de pe chipul său era destul de deconcertantă.

– Ce promisiune?

– Lordul Archibald este informat cu privire la acest aspect, și este conștient că a sosit timpul...

– Ce... afurisită... de promisiune? Eu sunt nepotul lor, al amândurora, și eu voi decide dacă a existat o promisiune care trebuie îndeplinită, dacă pe mine mă privește.

– Dumneata ești Duncan MacTavish?

– Da, și-mi vei spune despre ce naiba e vorba.

Capitolul 5

– Dumnezeule, nu ți s-a spus niciodată?

Duncan MacTavish stătea în spatele biroului, aplecat parțial peste acesta, și aproape că striga.

– Ți se pare că aș ști despre ce este vorba?

Lui Henry nu-i venea să creadă. Duncan avea douăzeci și unu de ani. Știa cu certitudine acest lucru. Și, în tot acest timp, nimeni nu-i spusese nimic, nici măcar părinții lui? Lordul Neville nu-l avertizase despre faptul că nepotul lui nu știa nimic. Trebuia să se întrebe dacă Neville era măcar conștient de acest lucru.

Henry se mustră, de asemenea, că nu își dăduse mai repede seama cine era Duncan. Ochii lui, la urma urmei, erau o copie exactă a ochilor lui Neville, de un albastru-închis, ca miezul nopții. Nasul său avea și el alura patriciană pentru care erau cunoscuți cei din familia Thackeray; cel puțin, fiecare dintre strămoșii ale căror portrete atârnau în galeria din Summers Glade prezenta exact același nas. Nimic altceva din tânărul Duncan nu aducea cu marchizul. Deși Henry nu-l cunoscuse pe Neville în tinerețe, văzuse un portret al lui făcut în jurul aceleiași vârste.

Neville Thackeray, al patrulea marchiz de Birmingdale, nu avea nimic remarcabil, care să iasă în evidență și să atragă atenția asupra lui. În tinerețe fusese un aristocrat cu o alură absolut comună, iar acest lucru nu se îmbunătățise cu vârsta, acum că se apropia de optzeci de ani. Tânărul său nepot, însă, era exact opusul.

Statura sa impunătoare venea probabil din partea familiei MacTavish. Acest lucru era clar în privința părului său roșu. Duncan era frumos, foarte frumos, într-un fel aspru. Frumusețea lui brută, masculinitatea izbitoare, cumulate cu dimensiunile lui, induceau în eroare cu privire la vârsta pe care o avea.

Henry știa câți ani avea tânărul, dar, dacă n-ar fi știut, ar fi jurat că era mai în vârstă. Poate că ținuturile muntoase îmbătrâneau

oamenii mai repede, din cauza climatului aspru și a greutăților pe care le presupunea traiul în ținuturi atât de izolate.

Cât despre întrebarea care-i fusese adresată, Henry își dorea ca Archibald MacTavish să fi fost prezent. El știa despre promisiune și despre cum cei doi bătrâni ajunseseră, după un schimb încins de scrisori, la un compromis. Ar fi trebuit să-i explice situația tânărului Duncan înainte de acest moment.

– Este vorba de o promisiune făcută de mama ta înainte să te naști, spuse Henry în cele din urmă. Fără această promisiune, nu i s-ar fi permis să se căsătorească cu tatăl tău. A făcut-o bucuroasă. L-a iubit pe tatăl tău. Nimeni nu a ridicat vreo obiecție atunci, nici măcar tatăl tău, care voia să o aibă în orice condiție – și el a iubit-o – și nici tatăl lui, Archibald.

– Sir Henry, dacă nu spui odată care a fost promisiunea ceea, îs în stare să-ți arunc fundul afară în zăpadă chiar în secunda asta.

Replica fusese dată pe un ton calm. Chiar și expresia lui Duncan devenise de nepătruns. Cu toate acestea, Henry nu se îndoia că băiatul vorbise serios. Nu-l putea învinui pentru că se supărase. De ce nu-i spusese nimeni nimic până atunci?

– Tu, sau mai degrabă primul născut al mamei tale, i-ai fost promis lordului Neville drept moștenitor, dacă nu avea cumva alții, ceea ce nu s-a întâmplat.

Duncan se lăsă pe spate.

– Asta e tot?

Henry nu era sigur cum trebuia să procedeze cu tânărul. Oricare altul ar fi considerat că asta ar fi fost cea mai fericită zi din viața sa, să afle că era moștenitorul unui mare lord. Însă știa, de asemenea, ce simțeau muntenii față de englezi, iar Duncan MacTavish fusese crescut ca un scoțian. El nu-și întâlnise niciodată celălalt bunic, nici nu pusese vreodată piciorul în Anglia.

– Realizezi ce mare onoare este, Lord Duncan? încercă să sublinieze Henry.

– Nu-s nici un lord, așa că nu-mi spune...

– De fapt, ești, îl întrerupse Henry cu repeziciune. Unul dintre titlurile mai puțin valoroase ale lordului Neville ți-a fost deja acordat, precum și proprietatea...

– La naiba cu asta! Duncan sări din nou în picioare. N-o să mă transformi într-un englezoi doar pentru că ticălosul ăla bătrân o dorește.

– Ești pe jumătate englez.

Afirmația îi atrase o privire dezgustată din partea lui Duncan, care-l făcu să tresară, însă replica acestuia fu din nou una tăcută. Era uimitor cum putea trece de la furie la calm și din nou la furie.

– Crezi că n-ar trebui să accept titlul ăla englezesc? spuse Duncan.

– Înțelegi că vei deveni marchiz de Birmingdale indiferent dacă vrei sau nu?

Urmă un moment lung și inconfortabil – cel puțin pentru Henry – de tăcere, timp în care Duncan scrâșni din dinți, înainte de a spune:

– De ce ai venit să-mi spui asta acuma când, după cum ai spus, marchizul n-a murit încă?

– Ai devenit major. Conform promisiunii mamei tale, trebuia să fii trimis la lordul Neville acum, dacă încă trăia, astfel încât să te poată instrui el însuși în privința responsabilităților, și pentru a te vedea așezat cum se cuvine înainte de moartea sa.

– Așezat?

– Căsătorit.

– Presupun, deci, că îmi va alege și o mireasă? spuse Duncan sarcastic.

– Ei bine, da, a și ales-o, replică Henry cu cea mai mare reticență.

În acel moment însă, Duncan MacTavish izbucni în râs.

Capitolul 6

Duncan se amuzase deoarece nu crezuse că impertinența bunicului său englez l-ar fi putut afecta. Neville Thackeray îi putea alege o duzină de mirese. Cine-l putea forța să se căsătorească cu vreuna dintre ele? El era propriul stăpân. Dacă Neville dorea să-l dirijeze și să-l controleze așa cum sugera avocatul său, ar fi trebuit să trimită după el mai devreme, înainte ca el să poată lua propriile decizii.

Întreaga situație era incredibilă. Archibald îi încredințase lui Duncan conducerea fermelor, a minelor și a celorlalte afaceri MacTavish atunci când împlinise optsprezece ani. De ce ar fi făcut acest lucru știind că Duncan nu avea să rămână acolo? O promisiune făcută înainte de nașterea lui, despre care știau cu toții – în afară de el. De-a dreptul incredibil.

Nu avea nimic personal împotriva englezilor. La urma urmei, propria mamă fusese englezoaică, deși după ce devenise o MacTavish, acest lucru fusese trecut cu vederea. În ceea ce-l privea, era vorba de o animozitate adânc întipărită, rezultatul lipsei de încredere și a disprețului la care fusese martor întreaga lui viață. Cu toate acestea, se așteptau de la el să meargă în Anglia, să trăiască printre englezi? Chiar să se căsătorească cu una de-a lor? La naiba, nu avea să o facă.

Amuzamentul lui nu dură prea mult după ce-l predă pe micul englez pe mâna menajerei, care-l conduse la culcare. El însă petrecu o noapte fără odihnă, uimit și furios, pe rând, din cauza secretului care îi fusese ascuns. Până la urmă hotărî că probabil Archibald avea un plan care să-l ajute să iasă din încurcătură. Nimic altceva nu i se părea logic. Avea să afle toate detaliile dimineață.

Așa cum era de așteptat, Archibald era deja în bucătărie înainte de ivirea zorilor. Duncan i se alătură, așa cum făcea în fiecare dimineață. Amândoi se trezeau devreme. În bucătărie, care era cea mai caldă încăpere din toată casa la acea oră, își luau de obicei micul

dejun, sufrageria oficială fiind prea mare și prea friguroasă doar pentru ei doi.

Așa stăteau lucrurile încă de acum paisprezece ani, când murise ultimul dintre cei patru fii ai lui Archibald. Fusese tatăl lui Duncan. Doi dintre fii muriseră din cauza neglijenței, iar ceilalți doi, din cauza furiei naturii. Părinții lui Duncan muriseră împreună. Navigau spre Franța, ca să semneze noi contracte pentru lâna provenită de la ferma MacTavish. Fusese o călătorie scurtă, însă furtuna care-i lovise fusese atât de bruscă și de violentă, încât nava nu ajunsese niciodată în portul francez de destinație.

Duncan ar fi trebuit să fie și el la bordul vasului, dacă nu ar fi trecut printr-un atac groaznic de rău de mare încă înainte de plecarea corabiei. Archie, care era acolo în acea zi pentru a-și lua rămas-bun de la ei, insistase să-l lase pe uscat. Duncan fusese dezamăgit. Își dorise să călătorească. La șapte ani, ar fi fost prima sa călătorie atât de departe de casă – și ultima.

Fiind ultimul descendent direct al lui Archibald, Duncan fusese atât de răsfățat și de cocoloșit, încât adesea se simțise sufocat de grija lui Archie. Nu-l putea însă învinui pe bătrân. Nu putea să-i fie ușor, după ce le supraviețuise tuturor copiilor săi. Iar Duncan era singurul lui nepot.

Doi dintre ceilalți fii ai lui Archibald fuseseră căsătoriți înainte de a muri, însă soțiile avuseseră trei sarcini neduse la termen, așa că acestea, rămase văduve, se întorseseră la părinții lor atunci când le muriseră soții. Ultimul fiu devenise preot. El murise în urma unei căzături de pe acoperișul bisericii sale, pe care încerca să îl repare.

Archie trecuse prin multe tragedii de-a lungul vieții. La fel se întâmplase și cu Duncan, care-și cunoscuse toți unchii, cu excepția unuia. Era uimitor că Archibald nu se transformase într-un bătrân ursuz. Nici măcar nu era chiar atât de bătrân, deși așa i se spunea atunci când se vorbea despre el. Se căsătorise tânăr, iar cei patru fii ai săi sosiseră unul după celălalt, în primii patru ani de mariaj. Soția lui i-ar fi dăruit probabil mulți alți copii dacă nu ar fi murit născându-l pe ultimul.

Nu se recăsătorise niciodată, deși ar fi putut, și încă putea. Avea abia șaizeci și doi de ani. Cea mai mare parte a părului său era încă roșie, chiar dacă nuanța pălise puțin, iar argintiul de la tâmple și din

barbă îi confereau un aer distins, cel puțin atunci când se ostenea să se aranjeze. Întrucât se retrăsese din activitate atunci când îi predase conducerea lui Duncan, ieșea rareori din casă, iar acasă era de obicei mai puțin preocupat de felul în care arăta.

Neavând pe cine altcineva să impresioneze, în afară de bucătăreasă, cu care flirta de mulți ani și care, din nefericire, nu-l luase niciodată în serios, se întâmpla adesea ca Archie să fie chiar și la mijlocul zilei încă în hainele cu care dormise.

Astăzi era însă complet îmbrăcat, pieptănat și spălat, și nu arăta prea încântat atunci când Duncan i se alătură în bucătărie. I se spusese despre sosire avocatului. Bun. Acest lucru îi permise lui Duncan să atace subiectul încă din momentul în care se așeză la masă.

– De ce nu mi-ai spus, Archie?

Archibald făcu o grimasă, însă nu din cauză că Duncan îi spusese pe nume. Nu era vorba de lipsă de respect, ci așa dorea el. Nu încercă să evite întrebarea, prefăcându-se că nu știa despre ce vorbea Duncan.

– Pentru că n-am vrut să îți împarți loialitatea înainte să fie nevoie.

– Ce împărțeală? Loialitatea mea e aici și aici va fi mereu.

Archie zâmbi auzindu-l, și pentru un moment păru plin de sine. Apoi însă oftă.

– Trebuie să știi cum a fost, băiete. Donald al meu s-a îndrăgostit de mamă-ta. Nu mai conta nimic în afară de dorința lui de-a fi cu ea, în ciuda faptului că era englezoaică. Dar ea era o fătucă tânără, nici n-avea optsprezece ani. Tatăl ei n-a fost prea fericit că-l iubea și ea pe Donald. Nici nu-și dorea ca ea să trăiască atât de departe de casă. A refuzat să-i lase să se căsătorească. A refuzat aproape un an. Dar își iubea fiica, și nu putea s-o vadă murind de inimă rea. Așa că a făcut un compromis. A cerut ca moștenitorul lui Donald – moștenitorul meu – să-i fie trimis lui la vârsta majoratului. Dacă-i făcea promisiunea asta, se putea căsători cu Donald.

– Înțeleg de ce a fost făcută promisiunea, dar nu înțeleg de ce sunt ultimul care află de ea.

– Sincer să fiu, am sperat că bătrânul va fi mort la vremea asta, iar avocații lui nu vor ști de existența ta. Cu siguranță că trebuie să mai aibă vreo rudă pe undeva, căreia să-i dea afurisitul ăla de titlu. Dar nu, se pare că va trăi să ne îngroape pe toți.

Ultimul lucru fu spus pe un ton plin de dezgust. Duncan ar fi putut râde dacă nu ar fi fost vorba despre el în toată această încurcătură. Și încă nu auzise care fusese planul lui Archie pentru a-l scoate din asta. Însă Archie nu-i răspunsese de fapt la întrebare.

Îi aminti.

– Și mama? De ce a ținu secretul ăsta față de mine?

– N-a fost niciodată un secret. Doar că erai prea mic atunci când a murit, băiete. Ți-ar fi spus după ce mai creșteai puțin. Promisiunea asta nu a făcut-o nefericită. La urma urmei, era englezoaică și o încânta idee că aveai să preiei titlul de marchiz de Birmingdale de la tatăl ei. Îi plăceau mult titlurile, știi. Celor mai mulți englezi le plac.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Archie. Nu ar fi trebuit să-i lași să vină după mine să mă ia fără să știu. Ce să mă fac cu englezul de sus, care crede că plec cu el?

– Dar vei pleca cu el.

– Pe naiba, voi pleca!

Duncan sări din scaun atât de repede, încât acesta se răsturnă pe podea, speriind-o pe bucătăreasă, care se afla în cealaltă parte a încăperii și care scăpă cuțitul din mână și țipă atunci când acesta aproape că-i reteză degetele de la picioare. Ea îi aruncă lui Duncan o privire aspră. El nu observă, fiindcă el însuși îi arunca o privire similară bunicului său. Înțelept, Archibald își ținu privirea ațintită asupra mesei.

– Nu poți sta acolo, fără să-mi spui că ai găsit o cale de a ieși din încurcătura asta, continuă Duncan cu aprindere. Nu cred așa ceva! Cine va conduce locul ăsta dacă eu plec?

– M-am descurcat suficient de bine înainte să preiei tu conducerea. Nu-s așa de bătrân...

– O să ajungi în mormânt înainte de vreme...

De data aceasta, chicotitul lui Archie fu ceea ce-l opri pe Duncan.

– N-am crezut că, dacă ți-am predat ție conducerea, eram gata de pensionare. Nu, doar că aveai nevoie să înveți, băiete, și ăsta a fost cel mai bun mod.

– Pentru ce? Ca să plec și să devin un afurisit de marchiz, în schimb?

– Nu, să știi la prima mână ce va trebui să-ți înveți fiul să facă.

– Ce fiu?

Capitolul 7

Cei doi bătrâni schimbaseră multe scrisori – și se certaseră destul. Lui Duncan i se explică acest lucru în această dimineață, în timp ce el ignora micul dejun pe care i-l pusese bucătăreasa în față, cerând în schimb un pahar de whisky și ignorând, de asemenea, și privirea aspră pe care i-o aruncă bătrâna din cauză că dorea să bea atât de devreme dimineața. Cearta nu avusese drept motiv plecarea lui Duncan în Anglia, ci dreptul de proprietate asupra primului său născut.

– Cel pe care-l vei aduce aici, explică Archie. Nimeni nu se așteaptă să te împarți în două, Duncan, băiete. Ai prea multe afaceri aici și vei avea de preluat multe îndatoriri și în Anglia. Asta ar fi peste puteri pentru orice bărbat și ar fi pierdere de vreme să te plimbi mereu încoace și-ncolo.

Ambii doriseră ca el să se căsătorească cât mai curând și să aibă un moștenitor care avea să fie promis, așa cum se întâmplase și cu el. Nu le păsa despre ce credea el cu privire la faptul că-i aranjau astfel viața. Deja stabiliseră că, dat fiind faptul că Neville îl primea pe el, era corect ca Archie să-l primească pe întâiul său născut.

Îi trecu prin minte să urce pe prima corabie și să plece departe de insulă, și la naiba cu amândoi. Însă îl iubea pe Archie. În acest moment era furios pe el, însă îl iubea în continuare și nu i-ar fi putut frânge inima într-un asemenea mod.

Cu toate acestea, simțea că viața sa nu-i aparținuse de fapt niciodată. Ei hotărâseră cu mult timp în urmă că avea să facă ce i se spunea, și asta era tot. Poate că dacă ar fi fost crescut în alt mod, nu l-ar fi deranjat deloc să fie controlat astfel. Însă scoțienii erau independenți, iar muntenii mai mult decât toți. De aceea încă nu-i venea să creadă că Archie avusese de gând să onoreze promisiunea aceea afurisită. Să fie de acord, da, pentru a păstra pacea și pentru a-i obține lui Donald mireasa dorită, însă la final ar fi trebuit să o ignore, pur și simplu.

Află însă de ce Archie era atât de pornit să-și respecte promisiunea atunci când îl întrebă direct:

– Și dacă refuz să plec?

Archie oftă și spuse deznădăjduit:

– Am iubit-o pe mama ta ca pe o fiică. Nu credeam că aveam s-o fac, fiind englezoaică, dar era cea mai dulce fată și mi-a intrat curând pe sub piele. Mi-am dat seama cu mult timp în urmă, înainte să moară, că nu aș fi putut-o dezonora, refuzând să-i respect promisiunea. Chiar și după ce a murit, iar alegerea mi-a aparținut cu adevărat doar mie, tot nu i-am putut dezonora amintirea.

– Alegerea este a mea, Archie, nu trebuie să alegi tu pentru mine.

– Nu, nu ai de ales mai mult decât mine, pentru că ți-ai iubit mama, și nu ai vrea să-i pătezi memoria astfel, nu-i așa?

Duncan nu răspunse nimic. Cuvintele i se opriră în gât. Desigur că nu-și putea dezonora mama. Însă deocamdată o ura pentru că-l pusese în această poziție imposibilă, iar asta făcu să crească nodul pe care-l simțea în gât, aproape înecându-l.

Tăcerea lui îl făcu însă pe Archie să adauge:

– Încă nu-ți dai seama de avantajele pe care le-ai avut prin faptul că ți-am întârziat plecarea. După bătrânul Neville, ai fi plecat încă de acum trei ani, fiind deja la mila lui. Acum va trebui să aibă grijă ce-ți cere, pentru că poate primi foarte ușor un nu în locul da-ului pe care-l așteaptă de la tine. De dragul mamei tale, vei lua asupra ta datoria pe care ea ți-a pus-o cu atâta ușurință pe umeri, dar poți face ceea ce trebuie făcut așa cum vrei tu, nu cum ar fi făcut-o Neville.

Acest lucru nu-l făcu pe Duncan să se simtă mai bine, deoarece el nu voia decât să-l trimită pe Henry Myron înapoi în Anglia, fără el. Gândul era foarte ispititor, și aproape că părăsi bucătăria pentru a-l pune în practică. Nici mama și nici bunicul lui nu luaseră în considerare preferințele lui. Trăise întreaga viață în regiunea muntoasă a Scoției. Cum ar fi putut crede vreunul din ei că i-ar fi plăcut să trăiască altundeva? Cu sau fără titlu, cu sau fără avere, nu dorea să trăiască în Anglia.

Dar dacă exista un mod facil de a-l manipula pe Neville Thackeray, așa cum se părea că făcuse Archie, dorea să-l cunoască. Așa că-și ridică scaunul de jos și se așeză din nou, întrebându-l pe Archie:

– Și cum ai reușit să faci asta?

Archie zâmbi, mândru de realizarea sa și de felul în care se descurcase.

– Întâi am arătat că ești și moștenitorul meu, și de vreme ce eu te aveam deja, lui avea să-i fie destul de greu să mi te ia.

– Când planificaseși deja să mă sacrifici? spuse Duncan pe un ton amar.

– Of, băiete, aș vrea să nu fii atât de supărat din pricina asta. A fost o păcăleală ce i-am spus, da' el nu știa asta. Am petrecut aproape șase luni amenințându-ne unul pe celălalt, apoi alte nouă luni în care ne-am certat cu privire la întâiul tău născut, cu care i-am spus că m-aș fi mulțumit dacă nu dorea să cedeze. Cred că se gândea că, dacă nu te-ai acomoda, ți-ar putea modela moștenitorul să-ți ia locul. Nu gândea deloc clar bătrânul, dacă-și închipuia că va trăi suficient pentru asta.

– Dar tu vei trăi?

– Archie chicoti.

– Nici tu nu gândești limpede, Duncan, băiete. Ca moștenitor al meu, la fel ca și al lui, te vei bucura de un fiu sau doi sau trei, să le transmiți ce-ți vom lăsa ție. Va fi spre beneficiul lui să-ți trimiți întâiul născut aici cât mai repede. Dar da, eu voi trăi mai mult cu mulți ani decât ticălosul acela bătrân, iar el o știe prea bine.

– Ai pomenit doar despre cincisprezece luni, mormăi Duncan. Ce l-a oprit până acum?

– Ei bine, discuția despre moștenitori a dus în mod natural la discuția despre mirese. El insista să te căsătorești cu o englezoaică. Nu a vrut să cedeze deloc, deși au mai trecut cinci luni în care am... discutat despre asta. Am insistat apoi ca fata să fie cât mai frumoasă posibil, și asta i-a luat ceva timp.

– O englezoaică de familie bună, presupun?

Archie chicoti.

– Da, de asta i-a luat atât de mult timp. Nu a fost ușor să găsească una și frumoasă, și cu un titlu potrivit.

– Cu toate acestea, a fost o pierdere de timp, replică Duncan, adăugând: Poate că voi merge în Anglia, dar nu mă voi căsători cu o fată aleasă pentru mine, pe care nu am văzut-o niciodată.

– Nu-ți bate capul în privința asta, băiete. A fost doar o altă tactică de amânare din partea mea, să îl pun să-ți aleagă o mireasă. Dacă nu vrei să te căsătorești cu cea mai frumoasă fată din Anglia din pură

încăpățânare, nimeni nu va insista s-o faci – ei bine, poate că Neville ar putea, dar, așa cum am spus, trebuie doar să refuzi, și gata.

– N-are nimic de-a face cu încăpățânarea, spuse Duncan, ridicând tonul enervat.

– Sigur că n-are.

Tonul condescendent îi aduse lui Archie o căutătură încruntată.

– Îmi voi alege singur mireasa, asta-i tot, și nu e treaba nimănui să se bage în asta, nici chiar tu.

– Sunt bucuros să aud asta. Dar de ce să dai foc podului înainte să-l treci? Vezi întâi ce fată ți-a găsit Neville, înainte să o refuzi. S-ar putea să îți placă. Dar dacă nu, cel puțin fă efortul de a găsi alta.

Duncan pufni.

– Nu am nimic împotriva căsătoriei, Archie, dar sunt puțin cam tânăr să mă gândesc deja la asta.

– Iar eu sunt puțin cam bătrân ca să nu te gândești. S-ar putea să trăiesc mai mult decât Neville și să găsesc pe cineva care să mă ajute aici între timp, dar vreau să mă simt confortabil și să mă retrag definitiv din nou când fiul tău va fi suficient de mare să preia conducerea.

Ceea ce însemna că Archie era în acord cu Neville în privința căsătoriei, care trebuia să aibă loc imediat. Era vorba despre una dintre cele mai importante decizii ale vieții sale, iar el trebuia să se arunce cu capul înainte.

Duncan părăsi bucătăria plin de dezgust. Avea să plece în Anglia. Însă se îndoia că bunicul său Neville avea să fie prea bucuros de acest lucru.

Capitolul 8

Era probabil locul cel mai sumbru și părăsit pe care Duncan îl văzuse vreodată. Probabil că perdeaua groasă de ceață care se ridica la câțiva metri deasupra solului avea de-a face cu impresia aceasta, precum și copacii lipsiți de frunze, care puteau foarte bine să fie morți. Sau poate era vina orei matinale că totul arăta atât de dezolant.

Pe de altă parte, Duncan se îndoia cu adevărat că vreo rază de soare sau fauna locului, dacă exista vreuna, i-ar fi putut schimba dispoziția din acel moment. Era pornit să urască Summers Glade, așa că asta intenționa să facă.

Sir Henry dorise să ajungă cu o noapte înainte, lucru ușor de făcut de vreme ce hanul la care poposiseră era la mai puțin de douăzeci de minute de trap constant. Însă Duncan nu avea de gând să-și întâlnească bunicul englez pentru prima dată după o zi întreagă de călătorit. Dorea să fie cât mai alert, nu obosit și visând doar la o baie fierbinte și un pat moale.

Nu plănuise să ajungă înainte ca Neville Thackeray să fi ieșit măcar din pat totuși, așa cum se dovedi, iar asta îi tăie avântul, de vreme ce era pregătit pentru o confruntare cu bunicul său. Iar locul nu era părăsit, așa cum aproape că sperase, după cum arăta. Înăuntru, casa mișuna de servitori, mai mulți decât ar fi fost nevoie pentru zece familii numeroase, toți gata să-l servească pe bătrânul lor stăpân.

Încercând să fie totuși obiectiv, Duncan recunoscu că marchizul locuia într-o casă mare, lucru care justifica probabil prezența servitorilor în plus. Recunoscu în plus faptul că englezilor le plăcea să fie răsfățați, mai ales celor din lumea bună, așa cum era bunicul său, așa că probabil aveau impresia că un personal atât de numeros era justificat, când de fapt lucrurile nu stăteau deloc așa.

Dar cu toată aparența sumbră a exteriorului proprietății, înăuntru lucrurile arătau într-un fel aproape grandios. Mobila din

majoritatea încăperilor pe care le zărise Duncan în trecere aparținea unui stil franțuzesc delicat și cam prea înflorat. Era bine păstrată pentru vechimea sa, însă ornată pentru a da locului un aer vesel, deși țipător.

Oglinzile și tablourile aveau rame aurite și foarte late. Candelabrele erau atât de mari și cu atât de multe elemente de cristal atârnând de ele, încât oricine ar fi avut proasta inspirație să privească direct în sus atunci când toate lumânările ar fi fost aprinse, ar fi fost probabil orbit. În fiecare cameră erau flori, sugerând că undeva pe proprietate se afla o seră.

Una peste alta, Summers Glade, cel puțin în interior, nu era deloc ce se așteptase Duncan să fie, mai ales nu după felul mohorât în care arăta exteriorul. Presupunerea lui fusese că Neville se înconjurase de lucruri solide și nepretențioase, și nu se așteptase la un astfel de decor frivol, potrivit secolului care trecuse.

Dar, după ce se gândi puțin, Duncan își dădu seama că, de vreme ce Neville trăise în secolul trecut, nu era atât de surprinzător să-i placă mobilierul sculptat și pictat printre care probabil crescuse. Duncan nu ar fi fost deloc surprins să-și vadă bunicul apărând cu una din perucile acelea albe caraghioase care fuseseră la modă în aceeași perioadă cu mobilierul din casă.

Fu nevoie de patru servitori care să-l conducă pe Duncan în camera sa de la etaj – majordomul arogant care-l dădu pe mâna uneia din servitoarele de jos, care-l conduse la una din servitoarele de sus, care îl dădu, în cele din urmă, pe mâna menajerei neafectate. Duncan aproape că râdea din cauza numărului mare de persoane care-l conduseseră, atunci când menajera sosi pentru a-i ura bun venit, gândindu-se că ar fi fost suficient ca una singură dintre ele să-i fi indicat direcția potrivită. Însă procesiunea nu luă sfârșit aici.

O nouă cameristă apăru pentru a aprinde focul din camera lui. O alta veni cu apă fierbinte și prosoape. O a treia o urmă purtând o tavă încărcată cu gustări pentru micul dejun – biscuiți, cârnați, câteva produse de patiserie și mici recipiente cu ciocolată fierbinte și ceai. La nici măcar zece minute după plecarea acesteia, o altă tânără apăru și-l întrebă dacă mai avea nevoie de ceva.

În cele din urmă, sosi și Willis.

Willis era un omuleț subțire, de vârstă mijlocie, care declară plin de mândrie că fusese ales pentru a deveni valetul lui Duncan.

Puținul păr pe care-l mai avea era de culoare șatenă, iar ochii căprui. Expresia lui era una de o aroganță extremă – deși Duncan crezuse că majordomul deținea recordul –, însă Willis reușea să pară și mai mândru și mai trufaș.

Duncan nu era atât de ignorant pentru a nu ști la ce servea un valet. Fu însă surprins să vadă unul în camera lui, despachetându-i deja cufărul cu care călătorise – pentru care se luptase cu unul dintre lachei să-l aducă sus – înainte ca Duncan să apuce să-i spună că nu avea nevoie de el.

Apoi auzi:

– O fustă, domnule?

– Este un kilt, prostănacule, aproape că mugi Duncan din cauza insultei, în timp ce obrajii i e aprinseră de furie.

Willis rămase netulburat din cauza tonului său, scoțând doar un sunet dezaprobator în timp ce puse kiltul la loc pe masă. Duncan se holbă la el exasperat. Insulta fusese suficientă, dar acum micuțul îi ignora furia?

Cu buzele strânse, Duncan îi ordonă:

– Ieși de-aici!

Acest lucru atrase în sfârșit atenția lui Willis, care spuse doar:

– Domnule?

Duncan explică, în fața expresiei sale perplexe.

– Nu am avut niciodată nevoie de un valet și nu voi avea nevoie nici acum.

Însă în loc să se supere și să plece, Willis scoase din nou un sunet dezaprobator și spuse:

– Nu este vina dumneavoastră că ați fost crescut într-un asemenea loc, dar acum sunteți în Anglia și veți dori, de bună seamă, să faceți lucrurile așa cum se cuvine.

– Chiar așa? replică Duncan amenințător, în timp ce mânia i se aprinse din nou.

– Sigur că da, și sigur că veți avea nevoie de mine. Nici un gentleman nu s-ar gândi să se îmbrace singur.

– Nu sunt un gentleman și nu sunt un lord, așa că mă voi îmbrăca singur. Acum pleacă, înainte să te scot eu afară.

La acestea, Willis îl luă în sfârșit în serios și pe chipul său apăru o expresie de panică.

– Nu renunțați cu adevărat la mine, nu-i așa? Acest lucru ar avea consecințe teribile pentru mine.

– Doar pentru că nu am nevoie de dumneata?

– Dar nimeni nu va crede așa ceva, îl asigură Willis. Nu, va fi doar vina mea și mă va împiedica să mai ajung într-o asemenea poziție prestigioasă. Voi fi ruinat, domnule, dacă mă trimiteți înapoi în Londra.

Duncan ar fi putut jura că buza de jos a bărbatului tremura. Oftă. Nu era un om rău, doar unul obișnuit să facă lucrurile într-un anumit fel. Cu toate acestea, nu dorea să fie responsabil pentru distrugerea vieții cuiva. La naiba, nu-i plăceau deloc compromisurile.

– Foarte bine, te poți ocupa de spălatul și călcatul hainelor, dar mă îmbrac singur, este clar?

– Mulțumesc, domnule, spuse Willis, reluându-și tonul arogant și condescendent. Pot să-l chem pe croitorul marchizului să vă ia măsuri, sau mai aveți și alte cufere care trebuie să sosească?

Duncan se mulțumi să-l privească țintă pe individ. Dă-i unui englez un deget...

Capitolul 9

Sabrina nu găsi tragică revelația despre istoria familiei sale. Însă lumea bună a Londrei reacționă într-un mod atât de caraghios, încât era mai degrabă amuzată de întreaga situație. Dacă până atunci oamenii o priviseră cu simpla curiozitate rezervată unei nou-venite pe scena vieții publice londoneze, acum privirile lor spuneau: „Încă ești în viață? Nu pentru mult timp, desigur". O doamnă prostuță țipase chiar, crezând că era o stafie. Sabrina își imagina cât de tare se deformaseră zvonurile înainte de a ajunge la urechile acelei doamne.

Perspectivele ei de a găsi un soț în Londra erau acum aproape nule, desigur. La urma urmei, ce gentleman care s-ar fi căsătorit pentru a avea un moștenitor, motiv pentru care se căsătoreau cei mai mulți dintre ei, ar fi ales o soție care s-ar fi putut să nu trăiască suficient pentru a produce respectivul moștenitor? Ambele ei mătuși erau încă în viață, mult după tragedii, schimbând în mod evident datele problemei, dar luase cineva acest aspect în considerare? Nu, lumea bună a Londrei trecea în mod evident peste acest lucru.

Nu ar fi făcut nici un bine dacă ar fi spus cuiva adevărul despre familia ei. Ar fi crezut oricum ceea ce doreau să creadă, iar dovezile păreau să le sprijine oricum presupunerile. Nu era așa, însă adevărul nu ar fi făcut subiectul atâtor bârfe delicioase. Era mult mai interesant să se pretindă că înclinația de a-și pune capăt zilelor înainte de vreme era ceva ce se moștenea în familie.

Din nefericire, străbunicul Sabrinei, Richard, făcuse tocmai acest lucru, iar soția sa flușturatică, incapabilă să trăiască după această tragedie, făcuse la fel. Lucrurile ar fi trebuit să se sfârșească acolo, totuși. Fiica lor, Lucinda, era deja căsătorită în acel moment cu William Lambert, un duce cu o constituție solidă, și aveau deja două fiice, Hilary și Alice. Tatăl Sabrinei, John, nu se născuse încă, de aceea titlul bătrânului duce fusese transmis unei ramuri îndepărtate a familiei, cu care familia Lambert nu se întâlnise niciodată.

Nimeni, din familie cel puțin, nu știa dacă Lucinda sărise de la balconul de la etaj sau căzuse accidental. Sănătatea ei se deteriorase după ce-i născuse un fiu lui William, și suferise timp de luni întregi după nașterea lui John, așa că era foarte posibil să fi ales același mod de a muri ca și părinții ei. Însă, fie că făcuse sau nu acest lucru, nimeni altcineva nu se îndoise că se sinucisese, motiv pentru care scandalul ieși din nou la iveală și dură suficient de mult pentru a distruge șansele lui Alice și lui Hilary pentru un sezon londonez de succes.

Lucrurile ar fi trebuit să se oprească acolo. La urma urmei, în familie intrase sânge proaspăt, din partea ducelui. Discuțiile despre tara din familie luară într-adevăr sfârșit până când John se căsătorise cu Elizabeth, uniune în urma căreia rezultase Sabrina.

Însă părinții ei avură nenorocul de a consuma mâncare stricată și muriră amândoi înainte de sosirea doctorului. Chiar și câinele, care primise resturile, murise. Două dintre fetele care lucrau în bucătărie, care gustaseră doar, suferiseră și ele de crampe puternice. Însuși doctorul stabilise că fusese vina mâncării stricate. Însă nu dură mult până când zvonurile că luaseră în mod deliberat otravă să apară.

Hilary și Alice cunoșteau adevărul. Fratele lor și soția lui se iubiseră unul pe celălalt și fuseseră foarte fericiți. Cel puțin morțile lor fuseseră accidentale. Însă, din nou, nimeni altcineva nu credea asta.

Lucru deloc surprinzător, ambele ei mătuși fuseseră devastate de scandalul care izbucnise din nou, după atâția ani, mai ales că avuseseră speranțe mari pentru Sabrina, speranțe care acum muriseră. Nu-și puteau imagina cine fusese atât de răuvoitor pentru a reintroduce în circuitul bârfelor vechiul scandal, însă oricum acest lucru nu mai conta cu adevărat. Răul fusese făcut. Din cauza lui, nu mai aveau nici un motiv pentru a mai rămâne în Londra.

Sabrina se bucura de perspectiva întoarcerii acasă. După cum își dăduse seama, Londra, cu toată strălucirea și agitația ei, nu i se potrivea deloc. Era mult prea aglomerată, destul de murdară, cu aerul deseori îmbâcsit de funingine și fum. Ducea dorul plimbărilor prin zăpada curată de pe câmpurile de acasă și al mirosurilor de copaci și animale din lunile mai calde, pe care le prefera mirosurilor produse de către oameni și gunoi, pe care le întâlnise în Londra.

Era bucuroasă că luase parte la cel puțin un bal, de vreme ce era puțin probabil să mai participe la vreunul odată ajunsă acasă, și alte câteva petreceri, înainte ca zvonurile pe seama ei să se dezlănțuie. Cel puțin acum știa cum era Londra. Era mai bine să știe decât să se întrebe mereu, așa că, în mintea ei, călătoria nu fusese deloc una inutilă.

Spre deosebire de mătușile ei, nu era îngrijorată de faptul că era posibil să nu se căsătorească niciodată. Dimpotrivă, se gândea că avea să găsească odată un bărbat cumsecade, unul suficient de inteligent care să nu dea crezare zvonurilor. Câțiva dintre strămoșii ei își puseseră capăt vieții. Asta nu însemna că întreaga ei familie era sortită să facă același lucru. Iar dacă nu avea să găsească pe nimeni, nici asta nu ar fi fost o tragedie în ochii ei, iar mătușile ei erau o dovadă suficient de bună a acestui lucru.

În mod ironic, membrii familiei Reid, care le găzduise, găsiră de cuviință să călătorească spre Yorkshire, deoarece primiseră vești că nepotul lui Neville Thackeray urma să sosească în curând la Summers Glade, așa că erau invitați să-l cunoască. Sugestia de a călători împreună veni de la sine. Fusese ideea lui Lady Mary. Fiica ei, Ophelia, se întrecu însă pe sine încercând să le convingă pe cele trei femei să li se alăture la Summers Glade.

Alice și Hilary ar fi declinat invitația, fără îndoială, dacă nu ar fi fost prea confuze din cauza motivului pentru care părăseau Londra. La urma urmei, nici măcar nu-l prea plăceau pe marchiz. Însă Ophelia admise că invitase deja mulți dintre prietenii ei la Summers Glade, așa că întâlnirea de acolo urma să fie una destul de festivă.

Mătușile Sabrinei vedeau probabil acest eveniment ca pe o ultimă oportunitate ca nepoata lor să întâlnească un tânăr gentleman, așa că acceptară cu bucurie. Anticipau, de asemenea, numărul mare de petreceri pe care avea să le organizeze Ophelia la Summers Glade după căsătorie, alte și alte ocazii potrivite pentru nepoata lor. Gândul acesta le înveseli puțin, așa că Sabrina nu avu inima să refuze, deși i se părea nepoliticos să apară în casa marchizului de Birmingdale fără să fi fost invitate personal de către acesta.

Sabrina era, de asemenea, conștientă de motivele pentru care Ophelia le invitase pe ele, împreună cu alte câteva persoane, la Summers Glade. Fusese furioasă că era târâtă în afara Londrei în mijlocul sezonului, iar acesta era modul ei de a lua „sezonul" cu ea. Mai mult,

însă, părea să aibă nevoie de întăriri care să-i redea curajul, deoarece lăsase să se înțeleagă cât se putea de clar că era îngrozită de barbarul muntean cu care o forțau părinții ei să se căsătorească.

Deși Sabrina era încă dezgustată de felul în care Ophelia proceda pentru a scăpa de logodnicul ei, o înțelegea oarecum. La urma urmei, logodna cu cineva absolut necunoscut era depășită în această epocă. Teama Opheliei era de înțeles.

Sabrina ar fi fost și mai îndoioșată dacă Ophelia și-ar fi exprimat dorința de a se căsători din dragoste, în schimb, însă acest lucru nu părea să fie pe lista ei de priorități. Fusese doar prea nerăbdătoare pentru a aștepta să vadă dacă nepotul marchizului i se potrivea sau nu și, în plus, aspira la un titlu și mai pompos decât al lui. Faptul că în jur nu păreau să existe prea mulți tineri duci care s-ar fi potrivit căutărilor ei era în afara subiectului. Era sigură că putea găsi unul, sau un prinț, ori chiar un rege, dacă-și punea asta în gând. Atât de bună era părerea pe care o avea despre propria persoană.

Fusese un moment destul de stânjenitor atunci când dăduse cu ochii de majordomul sever de la Glade, care nu se așteptase decât la trei musafiri și primise în schimb opt – doi dintre admiratorii Opheliei li se alăturaseră pe drum – și cu alții care urmau să mai sosească. Ophelia procedase însă în felul ei caracteristic, îndepărtându-l pe bărbat ca pe un simplu lacheu.

– Dacă eu trebuie să stau aici, îi spuse ea, atunci și prietenii mei trebuie să stea. Se întâmplă foarte rar să nu am vizitatori, așa că va trebui să te obișnuiești.

Din fericire pentru Ophelia, părinții ei erau încă afară și nu auziseră remarca sa arogantă, altfel ar fi fost probabil certată pentru ea. Expresia majordomului arăta însă clar că marchizul avea să audă despre întâmplare. Fără îndoială, Ophelia spera acest lucru. Nu dorea ca marchizul să o placă. Deoarece atât el, cât și nepotul său puteau desface logodna, era hotărâtă să se facă cât mai neplăcută pentru amândoi.

Cel puțin, Sabrina și mătușile ei nu aveau de mers mult până acasă în cazul în care lucrurile s-ar fi înrăutățit. Casa lor, aflată în apropierea micului oraș Oxbow, era doar la douăzeci de minute distanță, așa că nu ar fi fost dificil să plece, nici măcar în timpul nopții. Trebuiau doar să aștepte și să vadă câte avea să-i îngăduie lordul Neville viitoarei sale nepoate.

Capitolul 10

Neștiind despre sosirea oaspeților londonezi, Duncan și bunicul său erau în acel moment sus, întâlnindu-se și ei pentru prima dată. Duncan insistase să aștepte în salonul lui Neville, în timp ce valetul acestuia refuzase să-l trezească înainte de ora obișnuită. Așa că Duncan așteptase, aproape două ore, până când bătrânul domn se trezise și își făcuse apariția.

Dar o făcuse, în cele din urmă, iar valetul, roșu la față, fusese în mod evident certat pentru că nu-l trezise pe Neville mai devreme. Pe Duncan nu-l deranjase așteptarea, care-i oferise timpul pentru a examina câteva dintre bunurile lui Neville, care păreau să fie suficient de importante pentru ca acesta să le țină în salonul său personal.

Ciudatele artefacte africane de pe unul din pereți sugerau că Neville vizitase acel continent cândva pe parcursul vieții sale, sau că își dorise să o fi făcut. Un alt colț al încăperii era decorat cu obiecte de artă chinezească; deasupra șemineului erau obiecte egiptene. Fie lui Neville îi plăcea să călătorească, fie era un colecționar de artă neobișnuită.

Mobilierul aparținea însă aceluiași stil franțuzesc înflorit care predomina în întreaga casă. Biroul arăta atât de grațios, încât lui Duncan i-ar fi fost teamă să-l folosească, îngrijorat că greutatea unui cot l-ar fi făcut fărâme. Pe birou se aflau câteva portrete miniaturale, iar într-unul dintre ele o recunoscu pe mama sa în tinerețe; fără îndoială, portretul fusese pictat înainte ca ea să fi plecat de acasă, pentru a se căsători cu Donald. Celălalt îi aparținea unui copil cu părul de un roșu aprins.

Cel de-al doilea portret îl făcu pe Duncan să se oprească și să se holbeze pur și simplu la el. Putea fi el, presupunea, deși nu-și aducea deloc aminte să-l fi pictat cineva. Nu era un portret studiat, era un copil care se juca afară, neatent la cine ar fi putut să-l privească. Părul său avusese acea culoare aprinsă în copilărie, deși

acum nu mai era așa, se închisese destul de mult la culoare pe măsură ce înaintase în vârstă. Nu vedea nici o asemănare, totuși, în afara părului, însă aceea putea fi vina artistului; Duncan începea să rămână fără argumente contrare, când în sinea lui știa că era vorba de portretul lui.

Nu-și dădea însă seama de ce l-ar fi avut sau l-ar fi dorit Neville, când nu încercase nici măcar o dată să-l viziteze sau să-l contacteze. Îi scrisese lui Archie, dar lui, nepotului său, nu-i scrisese nici măcar o dată, ceea ce vorbea suficient de elocvent, din punctul de vedere al lui Duncan, despre sentimentele pe care Neville le avea pentru el. Era doar o posesiune promisă, iar Neville îl vedea probabil ca pe oricare altul dintre obiectele din colecția sa de artă, ceva prețios, care merita expus, fără să fie deloc implicat sentimental.

Acum, văzându-se pentru prima oară, se uitară doar țintă unul la celălalt – Neville se oprise în pragul ușii –, fiecare surprins că celălalt nu arăta deloc așa cum se așteptase.

Neville avea capul acoperit cu păr, deși toate firele erau alb-argintii, și era tuns puțin mai jos de urechi, în stilul epocii. Îmbătrânise cu grație. Nu încăpea îndoială că era înaintat în vârstă, dar, cu toate acestea, avea foarte puține riduri, iar ochii îi erau vioi. Țăcălia argintie îi conferea un aer distins, deși continental, aspect întărit de silueta sa subțire și înălțimea redusă. Ținuta sa era însă dreaptă. Bărbatul nu arăta deloc ca și cum ar fi fost pe patul de moarte, așa cum sugerase Henry. Departe de asta. Neville părea să fie pe deplin sănătos.

– Ești... mai mare decât mă așteptam, fu primul lucru spus de Neville.

În același ton, Duncan replică:

– Nu ești atât de bătrân pe cât mă așteptam, și nici atât de bolnav.

Cuvintele întrerupseră tăcerea surprinsă. Neville intră în cameră, cu un pas alert, deși oftă atunci când puse mâna pe scaunul din spatele micului său birou.

Nevăzând în încăpere nici un scaun care să fi părut suficient de rezistent, Duncan rămase în picioare în fața șemineului. Află curând că fusese o idee neinspirată, de vreme ce focul fusese aprins încă înainte de sosirea sa și încă ardea, încălzind încăperea

într-un mod inconfortabil, iar aerul din apropierea șemineului era de-a dreptul fierbinte.

Se îndreptă spre una din ferestre și încercă să o deschidă – toate cele trei ferestre din cameră erau bine închise.

– Te rog nu o deschide, îl opri Neville, și, după privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Duncan, adăugă pe un ton oarecum stânjenit: Mi s-a recomandat să evit curentul. Doctorii mei par să creadă că plămânii nu ar rezista încă unei boli. Din păcate, acest lucru înseamnă că încăperile în care îmi petrec timpul sunt mereu încălzite.

– Așadar, ai fost bolnav?

– Am petrecut toată iarna trecută în pat. Anul acesta mi-a fost mai bine.

Duncan dădu din cap. Afirmația fusese făcută pe un ton prozaic. Neville nu înfrumusețea faptele, le relata doar. Duncan rămase lângă fereastră, unde era puțin mai răcoare, însă nu destul de rece după ce stătuse atât de aproape de foc. Transpirând deja, își dădu jos haina.

– Presupun că ai moștenit înălțimea de la tatăl tău – la fel și părul, remarcă Neville, privindu-l.

– Mi s-a spus că am ochii tăi.

– Te-ar deranja să te apropii, să văd și eu?

Întrebarea, aproape sub forma unei implorări, îl tulbură pe Duncan.

– Nu vezi prea bine?

– Am ochelari, replică Neville mormăind. Doar că îi rătăcesc mereu.

Noul ton, care-i aminti de Archie, aproape că îl făcu pe Duncan să se relaxeze. Trebui să-și amintească în sinea sa că acesta nu era bunicul care-l crescuse și care-i câștigase dragostea. Acesta, care nu făcuse niciodată parte din viața lui, nu însemna nimic pentru el.

Însă se apropie și rămase în picioare în fața biroului lui Neville. Începu să se simtă destul de inconfortabil din cauza examinării amănunțite la care-l supuse Neville. Îi venea să se plimbe de colo-colo, însă reuși să rămână nemișcat.

– Elizabeth ar fi mândră de tine dacă te-ar putea vedea acum.

Era un fel de compliment, venind de la Neville și nu de la mama sa. Avu efectul de a-l enerva pe Duncan, în loc să-l flateze.

– Și de unde știi ce ar simți ea, când nu ai văzut-o niciodată după căsătorie?

Amărăciunea din glasul lui nu putea fi confundată. Neville ar fi trebuit să fie surd ca să nu o audă, iar auzul nu era unul dintre simțurile care se deterioraseră din cauza vârstei. Înțepeni. În caz că avusese intenția de a discuta despre trecut, renunță.

Spuse, brusc:

– Astăzi trebuie să sosească Lady Ophelia și părinții ei. Ar fi în interesul nostru să faci eforturi pentru a o impresiona. Deși avantajele ei în urma acestei căsătorii sunt mai mari decât ale tale, am fost informat că este extrem de populară în rândul lumii bune a Londrei și are numeroase alte oferte de căsătorie, așa că, până la nuntă, trebuie să o facem fericită. Tinerii din ziua de astăzi, continuă el dezgustat, nu au nici o reținere în a renunța la angajamente dintr-un capriciu.

Duncan se întrebă dacă afirmația fusese făcută pentru urechile lui. Poate că erau rude de sânge, însă Neville nu făcuse niciodată efortul de a-l contacta, nici măcar prin intermediul scrisorilor, înainte de sosirea momentului în care trebuia îndeplinită promisiunea, și chiar și atunci îi scrisese lui Archie, nu lui Duncan. Nu avea de unde să știe ce fel de bărbat ajunsese Duncan – decât dacă îi spusese Archie. Se încruntă, întrebându-se ce-i spusese Archie lui Neville despre el în toate acele scrisori pe care și le trimiseseră.

– Eu nu renunț la angajamente, odată ce le fac, dar acum nu am făcut nici unul.

Pe chipul lui Neville apăru o expresie surprinsă.

– Nu ți-a spus Sir Henry despre logodnă...?

– Mi-a spus despre logodna aranjată de tine, nu de mine. Încă nu știi, Lord Neville, că în fața ta stă un bărbat, nu un băiat care are nevoie de ajutor în luarea deciziilor? Sunt aici de dragul mamei mele. Mă voi căsători de dragul lui Archie, de vreme ce își dorește ca asta să se întâmple repede. Dar îmi voi alege singur mireasa. Dacă domnișoara aleasă de tine mi se potrivește, s-ar putea să mă căsătoresc cu ea, dar nu voi consimți nicidecum înainte să aleg eu.

– Înțeleg, spuse Neville încet, pe un ton rigid. Vii aici, purtând ranchiună...

– Așa crezi? Nu sunt aici de bunăvoie. Cineva – tu, Archie, mama – cineva ar fi trebuit să-mi spună despre această promisiune înainte să o facă Sir Henry.

Duncan părăsi apoi încăperea fără a mai spune altceva ce putea regreta mai târziu. Nu ar fi trebuit să-și deconspire adevăratele sentimente. Nu intenționase să o facă, cel puțin, nu atât de repede.

Capitolul 11

Nu era surprinzător că Sabrina se folosi de prima ocazie pentru a ieși la plimbare. Îi plăceau toate anotimpurile și se putea bucura de o plimbare chiar și atunci când era frig afară. Natura era mereu surprinzătoare pentru ea, indiferent că se prezenta aspră sau frumoasă. Îi plăcea să-și îndrepte fața în sus sub picăturile de ploaie, în loc să caute repede adăpost, îi plăcea să simtă vântul prin păr și soarele pe obraji. Mătușile o tachinaseră în copilărie, spunându-i că avea sânge de zână și că își rătăcise aripile.

Urcă pe dealul pe care se oprise uneori în trecut atunci când se întorcea dintr-o plimbare din altă direcție. Era locul în care se apropiase cel mai mult de Summers Glade înainte și care oferea o perspectivă perfectă asupra proprietății lordului Neville. O admirase în toate anotimpurile, și știa că aspectul mohorât de acum avea să se schimbe odată cu sosirea primăverii, când copacii bătrâni care o înconjurau aveau să-și îmbrace din nou mantiile verzi.

Era o clădire veche cu adevărat minunată, iar acum, că văzuse și interiorul ei, era impresionată. Era păcat că lordul Neville nu avea musafiri mai des, pentru a-și arăta proprietatea vecinilor care, ca și familia Lambert, fuseseră mereu curioși cu privire la el și la casa lui.

Desigur, nici acum nu organiza de fapt o petrecere, deși avea oaspeți dintre cei mai neașteptați. Încă nu se știa exact cum avea de gând să procedeze în privința lor. Era foarte posibil ca Sabrina să se întoarcă din plimbare și să-și găsească mătușile împachetând lucrurile pentru întoarcerea acasă. Nu ar fi deranjat-o foarte tare acest lucru, deși era nerăbdătoare să-l întâlnească pe stimatul Lord Neville, după ce trăise în proximitatea lui toți acești ani fără să-l vadă de fapt niciodată, nici măcar de la distanță.

Însă nu se grăbea să se întoarcă și să afle, așa că după ce ajunse în vârful dealului se așeză fără să se gândească la noroiul sau petele de iarbă cu care își putea murdări hainele, bucurându-se pur și simplu

de privelişte. Mătuşile ei obişnuiau să se plângă că în copilărie nu-i rămăseseră niciodată mici hainele, deoarece erau mereu distruse de rupturi sau pete înainte să fie nevoie să le înlocuiască.

Fusese neglijentă în această privinţă, şi încă era, însă felul în care era privită de cei din jur nu însemnase nicicând prea mult pentru ea. De ce să piardă timp încercând să îmbunătăţească ceva ce nu putea fi îmbunătăţit?

Îşi dădu jos boneta şi-o aşeză pe iarbă, lângă ea. Ar fi fost luată de vânt dacă nu i-ar fi ţinut panglicile în mână, însă aşa săltă doar pe pământ, fără ca ea să o observe, stricându-se. Sabrina îşi închise ochii pentru a simţi mai bine vântul prin păr. Chicoti atunci când o şuviţă îi mângâie nasul, gâdilând-o.

Faptul că nu văzu sau auzi călăreţul care se îndrepta spre ea şi aproape o doborî nu fu din cauză că avea ochii închişi şi urechile atente la cântecul vântului. El însă venise atât de repede din cealaltă parte a dealului, încât ajunse la ea înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama.

Fură atât de aproape de un accident, că atunci când calul se ridică pe picioarele din spate şi se trase în lateral pentru a evita să o lovească, copitele lui coborâră peste boneta Sabrinei. Ea însă nu observă acest lucru – încă. Era prea ocupată să se rostogolească din calea calului, ceea ce fu mai uşor de făcut decât să-şi regăsească apoi echilibrul.

Însă nu era singura care se rostogoli pe jos. Călăreţul fusese doborât de pe cal atunci când acesta se ridicase, şi, din cauză că aterizase pe o pantă destul de abruptă, se rostogoli de câteva ori înainte să se poată opri.

Sabrina fu prima care-şi reveni şi reuşi să se ridice în picioare. Bărbatul stătea încă jos, cu picioarele depărtate, arătând ameţit, sau întrebându-se probabil ce se întâmplase. Calul se îndepărtase, pufnind, însă nu se duse foarte departe. Luase cu el boneta Sabrinei, care era agăţată încă de piciorul lui, iar acum încerca să pască floricelele de mătase cu care era decorată.

Bărbatul de jos era mare. Acesta fu primul lucru pe care-l observă Sabrina, uitându-se la felul în care haina lui scurtă de iarnă se întindea peste umerii largi. Însă picioarele lui o făcură să se holbeze. Nu se putu abţine, deoarece erau pe jumătate goale; cel puţin

genunchii erau dezgoliți, porțiunea rămasă liberă între kiltul pe care-l purta și cizmele lui înalte.

Cât de neobișnuit – un kilt iarna! Mai văzuse înainte scoțieni purtând kilturi, oameni care treceau prin Oxbow în drum către sud sau înapoi acasă, în nord, însă numai vara. Cei mai mulți preferau să se îmbrace mai călduros pentru anotimpul rece. Oare bărbatul acesta nu simțea frigul?

Bănuia cine putea fi, logodnicul Opheliei. Kiltul și părul roșu-închis sugerau că era scoțian, iar la Summers Glade, în direcția în care se îndrepta el, era așteptat un scoțian. Poate că Ophelia avea să-și schimbe totuși părerea odată ce dădea cu ochii de el. Cum ar fi putut să nu o facă, de vreme ce era atât de frumos încât îi tăiase Sabrinei răsuflarea?

El se ridică și o surprinse și prin înălțime, nu doar prin dimensiuni. Începu să-și scuture kiltul, făcând-o pe Sabrina să roșească atunci când își descoperi accidental coapsele. El nu o observase încă, dar oricum obrajii ei erau înroșiți din cauza vântului.

– Sunteți bine?

El se întoarse cu fața la ea.

– Ah, iată-vă. Eu ar trebui să întreb asta. Nu v-am văzut stând acolo decât când era prea târziu.

Ea îi zâmbi. Tonul lui era calm și plăcut, iar vocea avea un timbru adânc. Îi plăcea cum suna, ciudat pentru urechile ei, dar melodios. Iar ochii lui, de un albastru întunecat, o făceau să se piardă acum când se uitau direct la ea.

– Mi-am dat seama.

– Trebuie să-mi cer scuze. Nu mă prea înțeleg cu bestia, spuse el, uitându-se încruntat în direcția calului. Dar nu sunt un călăreț foarte bun nici eu, prefer să merg pe jos dacă nu e prea departe.

Ce coincidență. Exact la fel simțea și ea. Putea călări, încă foarte bine. Învățase acest lucru în copilărie, ca o completare a abilităților ei. I se părea însă incomod să călărească pe o parte; în plus, fusese înzestrată cu două picioare zdravene, pe care dorea să le folosească.

Menționarea distanței o făcu să-l întrebe:

– Abia ați ajuns așadar la Summers Glade?

El aruncă o privire încruntată în josul dealului, spre casă, apoi spuse:

– Nu, doar că am avut nevoie să mă răcoresc puțin și am crezut că mă pot folosi de armăsarul ăsta. Proastă idee. Ar fi trebuit să știu că plimbarea călare va duce la și mai multe necazuri.

Ea chicoti. Duncan o privi un moment, mai atent decât prima dată.

Avea în față o fătucă murdară, cu părul castaniu lung încâlcit din cauza vântului, însă i se păru atrăgătoare lipsa ei de etichetă. Era micuță, însă nici măcar haina ei lungă, ce o acoperea de la gât până la picioare, nu putea ascunde rotunjimea pieptului ei, deși reușea să-i ascundă restul siluetei. Observă că doi dintre nasturii hainei lipseau. Remarcă, de asemenea, că avea cei mai frumoși ochi de culoarea lilia-cului pe care-i văzuse vreodată.

Îi veni deodată un gând și întrebă pe un ton destul de abrupt:

– Sunteți cumva Lady Ophelia?

– Dumnezeule, nu, dar dumneata trebuie să fii barbarul muntean despre care am auzit atâtea.

Dintr-un oarecare motiv, el nu se supără auzindu-i replica. Poate din cauza sclipirii șmecherești din frumoșii ei ochi. Era evident amu-zată de termenul „barbar", folosit pentru a-l descrie pe el, iar el era amuzat de amuzamentul ei.

Însă, desigur, mai era faptul că-și pusese kiltul, lucru pe care nu-l făcea de obicei iarna, pentru a-i sublinia lui Neville faptul că prefera lucrurile scoțiene celor englezești. Acest lucru ar fi putut constitui o declarație barbară pentru ceilalți, luând în considerare anotimpul în care erau, deși frigul acesta anemic, englezesc, nu-l prea deranja. Însă și asta era amuzant, acum că se calmase suficient pentru a se gândi puțin.

Așa că spuse, cu o urmă de umor în voce:

– Da, ăsta aș fi eu.

– Nu sunteți atât de bătrân pe cât credeam, continuă ea.

El ridică dintr-o sprânceană arămie în direcția ei, întrebând:

– Cât de bătrân ar fi trebuit să fiu?

– De cel puțin patruzeci de ani.

– Patruzeci! mugi el.

Hohotul ei de râs era contagios. Duncan abia se stăpâni să nu râdă alături de ea, oferindu-i în schimb ceea ce spera că era o pri-vire aspră.

– Așadar, m-ai tachinat? spuse el.

– A fost atât de evident?

– Nu cunosc mulți care să fie atât de curajoși.

Ea îi zâmbi.

– Mă îndoiesc mult că dumneata ai fi barbarul care se presupune că ești, dar pe de altă parte nici eu nu sunt fantoma care cred ceilalți că aș fi. Ciudate sunt zvonurile și bârfele. Rareori au de-a face cu adevărul, cu toate acestea, sunt adesea luate drept adevăr.

– Așadar, Neville aștepta un barbar? spuse Duncan.

Ea clipi, apoi râse din nou.

– O, mă îndoiesc! Ar fi trebuit să te cunoască suficient de bine, fiind bunicul dumitale. Nu, nu, este vorba de cei care încă nu te-au cunoscut, dar știu de venirea dumitale; ei ar putea fi cei predispuși să facă presupuneri despre un scoțian de la munte, când aceștia vin atât de rar în Anglia pentru a dovedi că ținuturile muntoase ale Scoției sunt acum civilizate; am spus prea multe, nu-i așa?

Duncan fusese pe cale să mormăie drept răspuns. Presupunerea că bunicul lui ar fi trebuit să-l cunoască îl cam deranjase. Însă ceea ce spusese în continuare i se păruse atât de amuzant, încât se relaxă din nou, atât de mult încât o tachină și el, în loc să discute cu seriozitate despre ce se presupunea cu privire la scoțieni.

– Trebuie să fie? spuse el.

– Ce?

– Civilizate.

Ea păru să se gândească profund, apoi replică, logic:

– Ei bine, s-ar putea să nu fie la fel de civilizate ca Anglia, desigur. Dar mă îndoiesc serios că încă mai produc barbari adevărați. Uită-te la dumneata, de exemplu. Sau ai uitat să te vopsești în culorile războiului?

El izbucni în râs. Râdea atât de tare, încât se aplecă în față. Trebui să-și șteargă lacrimile care-i apăruseră la ochi.

Dar după ce-și reveni puțin, observă că ea îl privea încruntată, iar apoi îi spuse pe un ton cât se putea de serios:

– Așa ai făcut, nu? Ai uitat.

De data aceasta el râse atât de tare, încât căzu. Iar după ce termină, se simți... aproape normal, cu toată amărăciunea care-l măcinase dispărută, cel puțin deocamdată. Văzu apoi zâmbetul ei pișicher și realiză că nu făcuse decât să-l tachineze din nou.

Ce deosebită era această fată, cu totul altfel decât se așteptase să fie o englezoaică. Dacă și restul erau la fel, era posibil să nu i se pară atât de groaznic să se căsătorească cu una dintre ele.

Capitolul 12

Oaspeții lui Neville – al căror număr crescuse considerabil pe parcursul zilei – nu știau că singurul motiv pentru care nu fuseseră trimiși acasă era acela că Neville nu dorea să mai aibă o confruntare cu nepotul său, după prima întâlnire dezastruoasă de dimineață. Spera că o casă plină de tineri – și fusese informat că majoritatea celor care sosiseră aveau vârstă apropiată de a lui Duncan – avea să-l țină suficient de ocupat, făcându-l să se simtă mai confortabil în legătură cu prezența lui aici.

Fusese evident că nu se simțea așa, că lui Duncan îi displăcea că fusese nevoit să călătorească în Anglia. Era ciudat, însă Neville nu își pusese niciodată problema că s-ar fi putut ca moștenitorul lui să nu-și dorească această moștenire. Nu prea știa cum să facă față acestui fapt, sau cum să-l determine pe nepotul său să își asume responsabilitățile care aveau să sosească odată cu moștenirea titlului.

Duncan avea multe de învățat, dar poate că nu era momentul să înceapă chiar acum. Poate că o variantă mai potrivită ar fi fost finalizarea căsătoriei, de vreme ce Duncan nu părea să se opună acestei idei – de dragul lui Archie.

Neville găsea enervant felul în care băiatul era dispus să facă pe plac rudei sale scoțiene, însă nu și celei engleze. Presupunea că era de așteptat, însă tot nu îi plăcea. Oricum, era recunoscător că Archibald îl făcuse pe băiat să fie de acord cu însurătoarea. El nu avea să se simtă ușurat decât după nuntă și după conceperea unui copil, deoarece se temea că dacă Archie ar fi fost lăsat fără moștenitorul promis, odată cu moartea lui Neville ar fi putut încerca să-l ademenească pe Duncan înapoi în Scoția.

Nu era o teamă nefondată. Comunicările sale cu Archibald MacTavish arătaseră cu claritate un lucru. Bărbatul era foarte posesiv în privința proprietăților lui și foarte încăpățânat atunci când

își punea ceva în cap. Lui Neville nu-i plăcea această împărțire a moștenitorilor, așa cum fusese propusă de către scoțian. Duncan era singurul său moștenitor, indiferent de promisiunea făcută de Elizabeth, că tânărul avea să vină în Anglia să-și reclame și să-și administreze moștenirea.

Neville nu avea nici o problemă cu faptul că Duncan era, de asemenea, și singurul moștenitor al lui Archibald. Atunci când Duncan ar fi fost nevoit să-și împartă timpul administrând cele două mari proprietăți, putea să-și angajeze supraveghetori. Posesiunile lui Neville nu solicitau o supervizare constantă. Ar fi fost plăcut ca Duncan să se dedice exclusiv uneia dintre țări, însă englezii erau obișnuiți să aibă proprietăți în locuri îndepărtate, la fel ca și acasă.

Era însă irelevant, oricum. Scoțianul simțise că-l pierduse pe Duncan din cauza promisiunii făcute de Elizabeth, așa că insistase pe continuarea liniei, care să-i ofere un nou moștenitor. Cu acest lucru, cel puțin, Neville era de acord. Cărui bărbat nu i-ar fi plăcut să știe că numele familiei sale avea să fie dus mai departe, înainte ca el însuși să moară? Dacă Duncan avea să producă un lung șir de moștenitori, ambii bărbați ar fi fost liniștiți în această privință, dar asta însemna că trebuia să înceapă cât mai curând.

Neville era mulțumit de mireasa pe care o alesese pentru nepotul său. Poate că ar fi trebuit să facă efortul de a o cunoaște înainte de a face aranjamentele de căsătorie, însă fusese atât de furios din cauza insistenței lui Archibald de a găsi cea mai frumoasă fată, ca și cum acesta ar fi fost singurul aspect de luat în considerare, încât atunci când agenții săi îl asiguraseră că o găsiseră, îi contactase de îndată părinții.

Dar nu era deloc neplăcut impresionat, acum că o cunoscuse în sfârșit, în această după-masă. Ophelia Reid era cu siguranță frumoasă. Poate că era puțin prea rigidă, și părea oarecum arogantă, însă răceala aceasta putea fi ușor atribuită agitației pricinuite de întâlnirea viitoarei ei familii.

În plus, în opinia lui, mândria nu era un lucru rău. Neville lăsase și el adesea aceeași impresie celor din jur. În funcție de persoanele cu care avea de-a face, o anumită cantitate de condescendență era bine-venită. Acum însă era sigur că Duncan avea să fie fascinat de ea, odată ce s-ar fi întâlnit. Asta era tot ce conta, la urma urmelor, ca băiatul să fie mulțumit de mireasa lui.

*

Sabrina ar fi putut avea dreptate atunci când presupusese că Ophelia avea să-și schimbe părerea despre Duncan MacTavish după ce l-ar fi întâlnit. Acest lucru ar fi fost cu siguranță posibil, dacă s-ar fi întâlnit prima dată singuri și în alte circumstanțe.

Dar se întâmplă ca Ophelia să fie înconjurată de prieteni și de admiratori atunci când Duncan își făcu apariția în salonul în care erau adunați cu toții. Întors de la partida de călărie, încă purta hainele pe care le îmbrăcase pentru Neville, iar ea le văzu ca o confirmare a zvonurilor nefondate pe care le scornise pe seama lui. Din păcate, la fel făcură și prietenii ei.

– Dumnezeule, este îmbrăcat cu o fustă, auzi ea șoptindu-se în apropiere.

– Este o ținută perfect acceptabilă în Scoția, încercă altcineva să sublinieze. Se numește...

– Este o afurisită de fustă. Și eu care credeam că ruda marchizului nu ar putea fi atât de sălbatică; se pare însă că m-am înșelat.

Ophelia se simți stânjenită, o situație pe care o ura din toată inima. Se așteptase să fie nevoită să-l ridiculizeze pe Duncan MacTavish în alte moduri, nu să vadă că zvonurile pe care le stârnise pe seama lui erau adevărate. Din această cauză, nu-l vedea cu prea multă limpezime pe Duncan. Văzu kiltul și șuvițele roșii din părul lui încâlcit de vânt, dar nu mai văzu nimic în afara acestora, cu excepția faptului că avusese, în mod ironic, dreptate.

Pe de o parte, se simțea ușurată. Părinții ei aveau să înțeleagă acum că un scoțian barbar nu i se potrivea nicidecum. Auziseră zvonurile, se asigurase ea de acest lucru. Însă refuzaseră să creadă că ar putea fi adevărate. Acum nu mai puteau nega.

Însă, pe de altă parte, una era să controleze ea zvonurile, făcându-le să lucreze în beneficiul ei, și cu totul alta era să fie prinsă în mijlocul acestora – cu toată stânjeneala aferentă. Ophelia ura să se simtă stingherită. Pur și simplu nu i se potrivea roșeața din obraji.

Așa că fu destul de iritată atunci când Duncan, după ce stătu un moment în pragul ușii, observând încăperea și pe cei prezenți acolo, se prezentă și făcu o plecăciune – pe care ea o văzu exagerată – în direcția ei și spuse:

– De vreme ce nici o altă fată nu e mai frumoasă, dumneata trebuie că ești Lady Ophelia.

Ea-l înțelese suficient de bine, însă spuse:

– Când vei reuși să faci complimentele în engleză, poate că le voi da atenție. Ar trebui, de asemenea, să încerci să te îmbraci cum se cuvine, sau vouă, scoțienilor, vă place să arătați ca niște femei?

Aluzia că un kilt scoțian ar avea trăsături feminine era o insultă cât se putea de serioasă. Duncan ar fi putut-o ierta totuși, atribuind-o ignoranței englezești, dacă Ophelia nu ar fi spus-o pentru efectul asupra celor din jur. Duncan nu avu cum să rateze efectul, șoaptele și chicotele audienței, precum nici înfățișarea ei plină de îngâmfare.

Stinghereala lui fu de neconfundat, totuși, și părea să fie exact efectul așteptat de ea. De ce, nu-și putea imagina, însă oricum nu mai avea importanță acum. Cu toate acestea, sentimentele sale inițiale – entuziasm, uimire, recunoștință și resemnarea că avea pentru ce-i mulțumi totuși bunicului său – făcură lovitura cu atât mai dureroasă.

Fusese cu adevărat surprins atunci când o văzuse pentru prima dată, și fusese fermecat de frumusețea ei – era cu adevărat o priveliște demnă de admirație. Însă, în acel moment, nu ar fi putut fi mai urâtă de atât în ochii lui.

Nu-i mai spuse nici un alt cuvânt. Se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea, căutându-și bunicul pe care-l găsi de îndată, deoarece Neville tocmai cobora scările, dorind să li se alăture oaspeților săi.

Duncan nu se opri în drumul său spre etaj, spunând doar în trecere:

– Nu mi se potrivește.

Șocat la început de tonul său categoric, Neville l-ar fi urmat pe Duncan pentru a afla motivele. Însă, luând în considerare relația lor prea puțin amicală, se hotărî să afle detaliile prin alte mijloace.

Fiind atât de încântat de Ophelia Reid, era de înțeles de ce Neville era iritat și dorea să afle mai multe despre ce se întâmplase, distrugând eforturile sale de peste un an de a găsi mireasa perfectă. Îi semnală majordomului său, care stătea la datorie în holul de jos și care nu-l dezamăgise niciodată atunci când avusese nevoie de informații. Nici de această dată nu fu altfel, de vreme ce fu informat, cuvânt cu cuvânt, despre cele petrecute în salon.

Fată prostuță, care nu știuse să-și țină ignoranța sub tăcere. Frumusețea era dezirabilă, dar nu atunci când venea la pachet cu o asemenea stupiditate. Duncan avea dreptate, nu i se potrivea deloc.

Capitolul 13

Duncan plecase, lăsând-o pe Sabrina pe deal, dar nu avusese de unde să știe că și ea mergea în aceeași direcție. Iar ea nu era grăbită să-l urmeze, ba dimpotrivă. Se așezase din nou jos și pierduse noțiunea timpului, trecând în revistă fiecare cuvânt pe care i-l spusese el, închizându-le pe toate pentru totdeauna în memoria ei.

Ce după-amiază interesantă pentru ea, probabil cea mai interesantă din toate câte și le amintea; deși, sincer vorbind, nu mai petrecuse niciodată timpul discutând cu un bărbat atât de frumos. Și de complicat. El nu dorise să zâmbească sau să râdă cu ea. Trebuise să facă un efort suplimentar pentru a-l face să zâmbească. Se întrebă, după plecarea lui, ce-l deranja, făcându-l să fie într-o dispoziție atât de proastă.

Însă el zâmbea atunci când plecase, iar faptul că reușise să-i descrețească fruntea îi făcea mai multă plăcere decât voia ea să recunoască, deoarece îl plăcuse. De obicei nu judeca oamenii atât de repede, însă în cazul lui ar fi fost dificil să nu-l placă, să nu-i placă vocea lui, zâmbetele, simțul umorului și, desigur, felul în care arăta. O tulburase în nenumărate feluri, însă îi plăcuse fiecare secundă pe care o petrecuse în prezența lui.

Însă nu-și făcea iluzii. Un bărbat ca el nu era pentru ea; era pentru Opheliile lumii. Era păcat, însă asta era realitatea. Frumusețea se însoțea cu frumusețea, iar ei îi era destinat un bărbat drăguț, normal, inteligent, ingenios, bun, cineva cu care să se poată plimba, cu care să râdă, cu care să stea pe vârful unui deal, privind apusul împreună...

Ah, soarele era cu adevărat pe cale să apună. Unde zburase timpul?

Sabrina sări în picioare și alergă aproape tot drumul până la Summers Glade. Intră în casă prin spate, pentru a se întâlni cu cât mai puțină lume care să o vadă arătând în asemenea hal și, găsind scările

pe care le foloseau servitorii, urcă în camera ei. Mătușa ei Alice era acolo, așa că nu avea cum să scape neobservată. Însă Alice era ocupată să-i strângă lucrurile, așa că nu-i aruncă decât o privire grăbită înainte de a aduce o altă rochie la cufărul deschis de pe pat.

Interogatoriul se rezumă numai la:

– Unde ai fost? Ar fi trebuit să plecăm acum câteva ore, cu toată lumea.

– Toată lumea? Lordului Neville nu i-a plăcut până la urmă să fie asaltat de toți acești musafiri londonezi?

Alice scoase un sunet dezaprobator.

– Că i-a plăcut sau nu, până la urmă a fost de acord să dea o petrecere, apoi s-a răzgândit brusc, dar la ce altceva te poți aștepta de la un boșorog senil ca el? Noi tocmai ne pregăteam să coborâm, când menajera a venit și ne-a spus să plecăm. Biata femeie, era stânjenită peste măsură din cauza asta.

Sabrina începu să o ajute pe mătușa ei cu împachetatul.

– Nu-l poți învinui pe lordul Neville, nu a fost ideea lui. Probabil crede că Ophelia și logodnicul ei trebuie să aibă parte de puțin timp împreună, să se poată cunoaște mai bine...

– Asta va fi cam greu de făcut, draga mea, când familia Reid a plecat deja către Londra.

– A plecat? Sabrina se încruntă. Doar pentru că marchizul a refuzat să dea petreceri grandioase? Ophelia nu s-ar supăra numai din cauza asta, nu-i așa?

– Nu am nici o idee. Nu i-am văzut înainte de a pleca. Poate că Hilary i-a întâlnit. Poți să o întrebi pe ea.

Sabrina făcu acest lucru, în timp ce așteptau în holul de la intrare, cu bagajele pregătite. Menajera trimisese după unul din vehiculele lordului Neville, de vreme ce ele nu aveau un alt mijloc de transport, deoarece sosiseră cu familia Reid.

– Mary a spus că-mi va scrie, replică Hilary la întrebarea Sabrinei. A spus că este prea supărată să vorbească acum, și chiar arăta supărată, draga de ea.

– Iar Ophelia? Pe ea ai văzut-o?

– Da, spuse Hilary și adăugă, în șoaptă: Părea să fi fost în sfârșit certată de tatăl ei pentru obrăznicia ei. Avea un obraz destul de înroșit. Nu sunt de acord cu pedepsele fizice, dar fiicei lui Mary i s-au permis prea multe lucruri până acum.

Sabrina era uluită.

– Tatăl ei chiar a pălmuit-o?

Hilary dădu din cap.

– Așa s-ar părea, după urmele de pe obrazul ei.

– Dar nu au obiectat atunci când ne-a invitat aici, arătă Sabrina.

– Abia am fi fost observate, dacă am fi fost doar noi, dar astăzi au sosit aici cincizeci și șase de oameni, toți invitați de Ophelia, ca și cum ar fi fost deja marchiză și avea toate drepturile de a invita pe cine poftea. Nu este de mirare că Neville a pus piciorul în prag. Aș fi făcut la fel, dacă oaspeții pe care i-am invitat eu invită alte cincizeci și șase de persoane. Draga mea, așa ceva nu se face.

Desigur că nu se făcea, iar Ophelia știuse fără îndoială acest lucru. Dar Sabrina nu vorbise niciodată cu mătușile ei despre tentativele Opheliei de a sabota logodna aranjată fără voia ei. Pur și simplu nu se simțise destul de confortabil să aducă vorba despre asta, deoarece nu era de acord cu această abordare, iar mama Opheliei era prietena bună a lui Hilary.

Probabil că ultima uneltire a Opheliei, de-a aduce jumătate din lumea bună a Londrei la Summers Glade, fusese pusă în practică doar pentru a-l înfuria pe marchiz. Dar asta se întâmplase înainte de a-și cunoaște în sfârșit logodnicul, iar dacă-l întâlnise între timp, probabil că își regreta deja acțiunile.

Planurile Opheliei și mijloacele de punere a lor în funcțiune erau o poveste foarte complicată. Sabrina era bucuroasă că nu mai avea de-a face cu toate acestea. Fusese prea bine-crescută. Pur și simplu nu-i plăceau uneltirile complicate, puse în mișcare cu speranța de-a avea efectul scontat. Nu avusese parte de nici un moment de plictiseală în preajma Opheliei, însă Sabrina abia aștepta acum să se simtă din nou plictisită.

Oricum ar fi fost, spera să mai dea cu ochii de Duncan MacTavish înainte de a părăsi Summers Glade, de vreme ce era improbabil să-l mai întâlnească după aceea, cel puțin nu înainte de nuntă, la care avea cu siguranță să fie invitată. Cu Ophelia întoarsă din nou la Londra, probabil că și el avea să plece acolo. Însă oriunde ar fi fost în casa aceasta mare, cu siguranță nu era undeva lângă intrare, iar ele plecară în curând către casă.

Capitolul 14

– Ei bine, unde este? Tre' să recunosc că am așteptat cu nerăbdare să întâlnesc cea mai frumoasă fată din toată Anglia, pe care ai găsit-o pentru flăcău.

Neville se zburli la scoțianul care dăduse buzna în sufrageria lui, unde avea parte de o cină solitară. Ajuns cu o secundă mai târziu, majordomul lui Neville îi aruncă acestuia o privire îndurerată, scuzându-se astfel că nu ajunsese la timp pentru a-l avertiza asupra intrusului.

– Archibald? ghici Neville.

– Da, pe cine altcineva așteptai?

– Cu siguranță nu pe tine, spuse Neville pe un ton neplăcut. Ce naiba faci aici?

Scoțianul trase un scaun în fața lui Neville și se holbă la majordom, ca și cum ar fi așteptat să-l servească, dacă tot era acolo. Către Neville, spuse:

– Nu credeai că las numai în seama ta să te asiguri că nunta se face repede și bine, nu-i așa?

– Duncan nu a pomenit despre venirea ta, adăugă Neville.

Archie chicoti auzind asta.

– Poate pentru că nu știa că am să vin. Băiatul nu face lucrurile la întâmplare, știi. Odată ce-și pune ceva în minte, într-acolo se îndreaptă. Nu e rău, dar e puțin cam iute pentru bătrânele mele oase. S-ar fi simțit tras înapoi dacă m-aș fi alăturat lui pe parcursul călătoriei încoace, așa că m-am hotărât să-l urmez în ritmul meu, fără să-i spun. Nerăbdarea îl enervează, la urma urmei, și nu ai fi vrut să ajungă aici nervos – mai mult decât era oricum.

Ultima parte fusese adăugată pe un ton plin de îngâmfare. Lui Neville nu-i scăpă acest aspect și abia se abținu să nu scrâșnească din dinți din cauza propriei sale enervări.

– Da, a sosit destul de arțăgos. Mă întreb de ce.

Archibald pufni.

– Nu ai de ce să mă învinuiești pe mine pentru asta, bătrâne. Nu eu am decis să cunoască o singură casă în timp ce creștea, mama lui a făcut-o. O decizie înțeleaptă, dacă mă întrebi pe mine, una cu care am fost repede de acord, dar tu ai fi putut să-l vizitezi, să-l lași să te cunoască înainte să crească de tot.

– După ce prima călătorie încolo aproape că m-a omorât?

– Oh, voi, englezii, sunteți slabi, tremurați din cauza unui frigulet, spuse Archie dezgustat, conștient de vizita lui Neville în ținuturile muntoase. Dar, dacă nu ți-a spus, nu faptul că nu te-a întâlnit niciodată l-a deranjat, ci felul în care l-ai silit să-și lase casa și să vină aici, să trăiască printre străini.

– Nu vom fi străini pentru el pentru mult timp.

– Și nu a fost niciodată avertizat că va trebui să trăiască aici.

Neville roși ușor, știind că nu putea contesta acuzația, și spuse slab, în apărarea sa:

– Elizabeth ar fi trebuit să-i spună.

– Da, și probabil ar fi făcut-o dacă ar fi trăit suficient, biata fată.

– I-ai fi putut spune tu cu mult timp în urmă, adăugă Neville. De ce nu ai făcut-o?

Archie ridică dintr-o sprânceană la auzul acestora.

– Când eu speram că ai să mori înainte să ajungă la majorat, fără să mai fie nevoie de afle nimic din toate astea?

Obrajii lui Neville se înroșiră complet de această dată, dar mai degrabă din cauza furiei decât a stinghereli.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, însă tot ar fi devenit următorul marchiz, indiferent de momentul morții mele.

– Nu ai și alte rude, nici chiar unele mai îndepărtate, ca de exemplu niște veri de mult uitați?

– Am fost singur la părinți, spuse Neville înțepat. Tatăl meu a fost singur la părinți. Bunicul meu a avut două surori, dar ambele au murit în copilărie. Generațiile de dinainte au trăit destul de puțin, și nici un moștenitor din aceste linii nu a supraviețuit. Duncan este singurul meu moștenitor, și nici acum nu înțeleg de ce insiști că nu poate să te moștenească și pe tine.

– Nu te-ar deranja deci dacă ar trăi tot anul în Scoția? spuse Archie mimând surprinderea. Bătrâne, ar fi trebuit să-mi spui...

– Sigur că nu poate rămâne permanent acolo, îi tăie Neville vorba nerăbdător. Va avea aici responsabilități care...

– Exact cum credeam, tăie Archie la rândul său vorba lui Neville. Dar să știi că pentru cea mai mare parte a anului nu e bine să călătorești departe în munți, nici măcar pentru cei care trăiesc acolo. Dar l-ai pune totuși pe flăcău să facă asta? Sau sugerezi că responsabilitățile lui de aici sunt mai importante decât cele din Scoția? Sau vrei să spui că ar trebui să meargă acasă, la singura casă pe care a cunoscut-o vreodată, doar câteva săptămâni pe an, în timpul scurtei noastre veri?

– Nu, ce cred eu este că nu ai suficientă încredere că este capabil să conducă singur un imperiu. Dar are sânge de Thackeray în vine. Spre deosebire de tine, nu sunt deloc îngrijorat că nu se va descurca.

– Flăcăul poate face orice-și pune în minte, aproape că strigă Archie. Doar că nu aș vrea să văd că moare încercând să se întindă peste tot, așa cum ești tu dispus să-l lași să facă.

– Așadar, ne contrazicem cu privire la ce credem că este capabil să facă, de fapt, ce crezi tu că este capabil să facă. Începe să sune destul de mult ca scrisorile acelea ridicole pe care le-am schimbat între noi. N-aș fi deloc surprins dacă te-ai scuipa singur, ca să ai motiv de ceartă apoi.

Archie izbucni în râs.

– În Scoția nu cresc proști.

– Permite-mi să nu fiu de acord – proștii nu se cresc, se nasc, și se pot naște oriunde. Faptul că stai aici, în casa mea, certându-te cu mine, este o dovadă a acestui lucru.

– Mă faci prost acum? chicoti Archie. Mi se pare că ție îți spui de fapt așa.

La acestea, Neville spuse pe un ton abrupt:

– Ieși afară, MacTavish.

– Voi rămâne până când se căsătorește flăcăul, așa că asigură-te să se întâmple cât mai curând, ca să poți scăpa de mine. Când este nunta?

Neville renunță la ideea de a scăpa de dușmanul său la gândul că Archibald era conștient că lui Duncan i-ar fi displăcut să audă că bunicul său fusese rău primit.

– Nu știu, de vreme ce deocamdată nu are nici o mireasă cu care să vrea să se căsătorească.

Archie sări din scaunul său, mânat de temperamentul lui exploziv de scoțian.

– Nu a vrut-o? Aș putea jura că a spus că o va vedea măcar înainte să...

– A întâlnit-o.

Archie își îngustă privirea în direcția lui Neville.

– Atunci n-a fost așa de frumoasă pe cât te-ai lăudat?

– O, este cu siguranță cea mai frumoasă fetișcană pe care am văzut-o vreodată, replică Neville.

Archie oftă în timp ce se așeză din nou pe scaun, dezamăgit cu adevărat.

– Speram că flăcăul n-are să se lase condus de mânie, însă se pare că mai are nevoie de puțin timp pentru a se adapta la schimbările prin care l-ai făcut să treacă.

– Că are sau nu nevoie de timp, asta nu are nimic de-a face cu refuzul său de a se căsători cu fata. Aș fi făcut eu însumi același lucru, la cum l-a insultat. S-a dovedit că nu era frumoasă decât pe dinafară, nu era deloc ce ne-am fi dorit pentru băiat.

Archie scoase un mormăit, apoi spuse:

– Care e următoarea pe lista ta de mirese? Sau nu ai căutat altceva?

– Mai sunt alte câteva posibilități, dar nu voi face de două ori aceeași greșeală, de a nu le întâlni înainte de a face orice aranjament.

– Ai aranjat așadar să vină aici, să rezolvăm partea cu întâlnirea?

Neville se uită în sus pentru câteva clipe. Ar fi preferat să-și dea ochii peste cap, dar asta-i provoca dureri de cap în ultimul timp. Calm, ca și cum i-ar fi dat explicații unui copil, spuse:

– A refuzat prima fată doar în după-masa aceasta. Abia am avut timp să mă gândesc la tot timpul pierdut din cauza ei, nu mi-a trecut încă prin cap să aranjez întâlniri cu celelalte fără să le spun motivul...

– Ești prea izolat, bătrâne, altfel ai fi știut că cel mai simplu mod de a aduce aici oamenii este de a organiza o petrecere. Aranjează una, mare, și asigură-te că toate candidatele sunt invitate. Flăcăul poate apoi hotărî pe care o dorește de soție.

Neville aproape că izbucni în râs. O petrecere? După ce tocmai dăduse afară o parte numeroasă din lumea bună a Londrei, trebuia acum să o invite înapoi?

– S-ar putea ca o petrecere să nu fie o idee foarte bună...

– Oh, refuzi doar pentru a te contrazice cu mine, o știu bine. O petrecere mare este modul perfect de a le aduna pe toate laolaltă, pentru ca flăcăul să aibă de unde alege. Dacă nu știi să organizezi o petrecere, roagă pe una din doamnele din înalta societate să te ajute.

Neville se înroși din nou.

– Nu a trecut atât de mult timp de când obișnuiam să am oaspeți.

Archie era mai puțin reținut. Atunci când îi venea să râdă, râdea, iar acum era un astfel de moment. Neville scrâșni puțin din dinți de această dată, ascultându-l, și se gândi la vremurile în care un duel în zorii zilei era o modalitate acceptabilă de a scăpa de dușmani.

– Mă pot descurca, mulțumesc foarte mult, replică el cu buzele strânse.

– Atunci nu ar trebui să te apuci de trimis invitațiile? Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

– Dacă nu te superi, îmi voi termina întâi cina, răspunse Neville printre dinți.

– Apropo de cină, ești o gazdă nepricepută, bătrâne, nu mi-ai oferit deloc din vita asta care miroase delicios, spuse Archie cu un oftat, clătinându-și capul în timp ce se uita la mâncarea din farfuria lui Neville. Sper să te porți mai bine când or începe să sosească oaspeții.

Insulta nu funcționă. Neville arătă înspre ușa din spatele lui Archie și replică, de data aceasta cu un zâmbet:

– Bucătăria e în direcția aceea.

Archie scăpă un hohot de râs.

– S-ar putea să fii totuși un adversar pe măsură, Thackeray, s-ar putea să fii. Numai timpul va arăta asta, dar acum avem ceva timp la dispoziție, de vreme ce ai dat greș cu prima fată. Acum spune-mi, unde-l ții ascuns pe nepotul meu, sau l-ai trimis și pe el să mănânce în bucătărie?

– Presupun că-și linge pe undeva rănile provocate de limba ascuțită a domnișoarei. L-a rănit cu adevărat, sau cel puțin așa mi s-a spus. Dar te rog scutește-mă de prezența ta și du-te să-l cauți. Probabil ești exact ce are nevoie el pentru a se înveseli, deși eu, personal, nu-mi pot imagina așa ceva.

Archibald chicoti îndreptându-se către ușă.

– Te vei obișnui cu mine, englezoiule... dar de fapt nu prea ai de ales, nu-i așa?

Capitolul 15

Când sosi Ophelia, Sabrina se bucura de plimbarea ei zilnică, așa că londoneza despacheta deja, făcându-se comodă, atunci când Sabrina se întoarse și află despre sosirea neașteptată a musafirei. Venise într-adevăr fără să anunțe, și era singură, fără părinți.

Trecuse o săptămână de când familia Reid se întorsese la Londra. Hilary nu mai auzise nimic de la Lady Mary, așa că încă nu știau cu exactitate ce se întâmplase la Summers Glade în ziua în care fuseseră cu toții trimiși acasă.

Știau, totuși, că marchizul de Birmingdale se hotărâse să dea o petrecere uriașă; nu aveau cum să nu știe, de vreme ce în întreaga vecinătate se discuta despre acest lucru. Se aflase, grație zvonurilor care circulau printre servitori, și care erau de obicei mai precise decât cele din lumea bună, că marchizul organiza această petrecere pentru a găsi o nouă logodnică pentru nepotul său.

Pentru Sabrina, cel puțin, fusese un șoc să afle acest lucru. Încă nu-i venea să creadă că, dintr-un motiv sau altul, tânărul muntean o refuzase pe Ophelia după ce o întâlnise, așa cum se zvonea. Asta fusese, desigur, exact ce sperase Ophelia, însă Sabrina era în continuare convinsă că, odată ce tinerii s-ar fi întâlnit, ar fi fost amândoi încântați de ideea logodnei. În schimb, Duncan MacTavish părea să-și caute o nouă mireasă acum, și era foarte probabil să-și găsească una curând, dată fiind oferta bogată reprezentată de tinerele domnișoare care fuseseră invitate la Summers Glade.

Sabrina și mătușile ei, desigur, nu fuseseră invitate la grandioasa petrecere. Motivul era, fără îndoială, faptul că vechiul scandal de familie ieșise din nou la iveală și ajunsese la urechile marchizului, dacă nu cumva și-l amintise singur după toți acești ani. Atunci când era vorba de căsătorie, se încerca evitarea oricărui scandal; nimeni nu alegea să se căsătorească cu cineva asupra căruia plutea umbra unui asemenea eveniment.

Summers Glade începuse să se umple de elita aristocrației engleze cu o zi în urmă. Mai mult de o sută de oaspeți sosiseră deja, inclusiv o parte care fuseseră trimiși acasă cu o săptămână în urmă. Dar se preconiza a fi petrecerea anului, așa că nu se putea lipsi de la asta.

Unul dintre motive era faptul că lumea bună era la fel de curioasă să-l întâlnească pe lordul Neville ca și vecinii acestuia. Alții erau de părere că unui marchiz nu i se putea refuza nimic. Însă o anumită contesă își anulase balul de la mijlocul sezonului doar pentru a veni în Yorkshire, în schimb. Acest lucru avea să crească prețul invitațiilor mult râvnite, odată ce se afla.

Hilary și Alice erau dezamăgite că Sabrina nu fusese invitată, și chiar avură o discuție pe această temă. Nu că ar fi crezut că nepoata lor ar fi avut o șansă în ochii viitorului marchiz, însă toți ceilalți tineri eligibili aveau să fie prezenți acolo. Sabrina era și ea dezamăgită, însă nu din același motiv. Regreta doar ocazia de a-l vedea pe Duncan MacTavish din nou, după ce prima întâlnire cu el îi produsese atâta bucurie.

Însă acum Ophelia sosise din nou în Yorkshire și probabil nici ea nu avea o invitație pentru petrecerea de la Summers Glade. Odată ce surpriza inițială păli, Sabrina fu curioasă asupra motivului, și aceasta fu prima întrebare pe care i-o puse prietenei sale, în maniera ei extrem de directă, în timp ce i se alătură Opheliei în camera care-i fusese repartizată.

– M-aș fi gândit că te bucuri să te întorci în Londra, la toată distracția de acolo, spuse Sabrina.

Ophelia mai că nu izbucni.

– Când toată Londra este de fapt aici?

Sabrina ridică dintr-o sprânceană la auzul tonului ei. Poate că Ophelia era aici, însă nu își dorea să fie, așa că ce naiba căuta în Yorkshire? Doar dacă nu....

– Ai fost așadar invitată din nou la Summers Glade? Nu mai au camere...

– Nu fi așa încuiată, replică Ophelia. Sigur că nu m-ar invita din nou acolo. Am venit aici să mă ascund, dacă vrei să știi, și să văd ce pot face pentru a corecta situația aceasta îngrozitoare.

Sabrina avea dificultăți în a ține pasul cu felul în care funcționa gândirea Opheliei.

– De cine să te ascunzi? De părinții tăi? Ei nu știu că ai venit aici?

– Sabrina, jur că uneori ești toantă, spuse Ophelia fără pic de bunăvoință. Părinților mei nu le pasă unde merg. În acest moment sunt supărați pe mine. Tata chiar m-a plesnit. Îți vine să crezi așa ceva? M-a plesnit! Dar pentru asta nu-l voi ierta niciodată!

– Te ascunzi așadar de ei?

Ophelia se aruncă pe pat cu un oftat sonor, indicând că se săturase să explice lucruri unor persoane care nu aveau suficientă minte pentru a o înțelege. Sabrina nu se supără. Mai avusese parte de asemenea scene teatrale din partea londonezei, așa că nu mai era impresionată, deși de această dată părea că Ophelia nu se prefăcea. Părea într-adevăr supărată.

Sabrina se hotărî să nu mai comenteze nimic. Tăcerea avea un efect surprinzător asupra Opheliei. De cele mai multe ori o făcea să revină asupra subiectului discuției, în vreme ce alte ori îl ocolea atât de mult, încât interlocutorilor ei le venea să moară de curiozitate – sau de exasperare.

La fel se întâmplă și de această dată. După câteva momente, mormăi ceva ca pentru ea și se ridică, aruncând o privire tăioasă în direcția Sabrinei, ca și cum ar fi fost vina acesteia, însă clarifică de îndată motivul supărării sale.

– Sunt în dizgrație, spuse ea, apoi continuă pe un ton plângăreț: mi se plânge de milă! Milă! Poți crede așa ceva? Nu, sigur că nu poți, pentru că este pur și simplu incredibil.

Înțeleaptă, Sabrina replică exact așa cum se aștepta de la ea.

– Nu îmi vine să cred.

Ophelia dădu din cap.

– Este totuși adevărat. Chiar și prietenele mele apropiate mi-au spus „biata de tine" înainte de a porni către Summers Glade, după ce au primit invitațiile oficiale.

„Biata de tine" părea într-adevăr să fie milă. Cu grijă, Sabrina întrebă:

– Dar de ce?

Mânia reveni, făcând-o pe Ophelia să sară de pe pat și să se plimbe agitată prin cameră înainte de a răspunde:

– Din cauza barbarului aceluia! Prostul trebuia să fie de acord că nu ne potrivim unul cu celălalt. Trebuia să fie o decizie comună, de pe urma căruia nici unul nu ar fi avut de suferit. În schimb, s-a ofuscat din cauza unei mici critici și i-a lăsat pe toți să înțeleagă că nu mă găsește acceptabilă. Acum toată lumea știe că aproape m-a părăsit în fața altarului.

– Dar nu ați ajuns până acolo, arătă Sabrina pe un ton calm.

Asta-i aduse o altă privire tăioasă care spunea „idioato, care e diferența?" Însă cu glas tare, Ophelia spuse:

– Încă tot nu înțelegi? Trebuia să fiu felicitată pentru că am scăpat de o căsătorie aranjată groaznică. În schimb, am ajuns ultimul subiect de bârfă. Din cauză că el a rupt logodna, toată lumea crede acum că trebuie să fie ceva în neregulă cu mine. La urma urmei, de ce altceva nu m-ar vrea?

În acest punct, Sabrina oftă.

– Bănuiesc că totuși nu înțeleg. Aș fi jurat că sperai ca el să rupă logodna.

– Nu el! Părinții mei trebuiau să-i pună capăt, de vreme ce ei m-au băgat în asta. El ar fi trebuit să rămână fermecat până la sfârșit, indiferent de ce i-aș fi spus eu. Dar este prea barbar pentru a-și da seama ce rol ar fi trebuit să joace. Iar acum nu am curajul să mă arăt până când nu se stinge totul – sau până când rectifică el situația.

Ei bine, asta cel puțin explica „ascunsul" din vizita Opheliei. Sabrina nu-și putea imagina totuși cum ar fi putut Duncan rectifica situația pentru Ophelia, decât oferind un motiv pentru ruperea logodnei, unul care să o prezinte pe ea într-o lumină mai bună.

– Ce i-ai spus pentru a-l face să te respingă?

– Ți-am spus, a fost doar o remarcă neînsemnată care l-a ofensat mai mult decât era cazul. Recunosc, n-am stat prea mult pe gânduri, dar nu gândeam prea clar atunci când a apărut în costumul acela barbar al lui, lucru care mi-a confirmat că era tot ce credeam eu despre el. Dacă ar fi fost îmbrăcat normal, nu aș fi fost atât de șocată, iar prima noastră întâlnire s-ar fi desfășurat cu totul altfel.

Sabrina trebui să fie de acord cu această posibilitate. Nu crezuse chiar ea că cei doi tineri aveau să fie încântați de logodnă, odată ce s-ar fi cunoscut? Însă o cunoștea prea bine pe Ophelia și-și dădea seama că aceasta făcea cam prea mult pe nevinovata, iar asta o făcu să se întrebe de ce.

– Vrei așadar să rămâi aici până se sting bârfele?

– Dumnezeule, nu, asta ar putea dura o veșnicie. La urma urmei, sunt o țintă grozavă pentru bârfe. Nu, vom rezolva asta noi.

Sabrina clipi.

– Noi?

– Da, dădu Ophelia din cap. Măcar atâta poți face, după ce m-am împrietenit cu tine în Londra și te-am ajutat să-ți faci debutul. Trebuie să mă ajuți și tu acum.

– Sigur că da – dacă pot.

– Poți, o asigură Ophelia. Și nici măcar nu trebuie să faci prea multe. Doar să aranjezi o întâlnire.

– O întâlnire cu cine?

– Cu fostul meu logodnic, desigur. Trebuie să-l facem să mă ceară din nou de soție. Atunci totul va părea ca o ceartă între îndrăgostiți, lucru perfect acceptabil, care va pune capăt tuturor bârfelor.

Capitolul 16

– Apari pur și simplu la ușă.

Adevărul era că Sabrina era atât de îngrozită de noua mașinațiune a Opheliei și de faptul că aceasta voia să o implice și pe ea, încât gândurile îi erau încețoșate. Iar sugestia Opheliei cu privire la cum anume să procedeze era pur și simplu lipsită de orice tact.

– Nu am fost invitată, Ophelia, la fel cum n-ai fost nici tu, îi aminti Sabrina fetei.

– Dar sunteți vecini. Vecinii nu au nevoie de invitații pentru a se vizita.

– În cazul unei petreceri, au nevoie.

Ophelia dădu din mână.

– Asta este irelevant. În plus, nu trebuie să intri în casă, unde ai putea fi auzită de vreunul dintre oaspeți. Nu, nu, trebuie să-l atragi afară, unde îi poți vorbi fără să fiți auziți.

Pe de o parte, discuția cu Duncan era ceva ce Sabrina voia foarte mult să facă. Dar, pe de altă parte, era conștientă că nu se cuvenea să apară la ușa vecinului ei, știind că acolo avea loc o petrecere – la care ea nu fusese invitată. Era extrem de nepoliticos. Pur și simplu nu se făcea așa ceva.

Iar subiectul discuției era la fel de stânjenitor. Nu știa nimic despre pețit, la urma urmei, iar Ophelia îi cerea tocmai acest lucru.

În plus, lăsând toate celelalte lucruri la o parte, îl plăcea pe Duncan. Dorea ea oare să-l vadă căsătorit cu o femeia ca Ophelia, care punea mereu ceva la cale și stârnea mereu zvonuri pe seama celorlalți? Deoarece îl plăcea și știa că ea nu ar fi avut nici o șansă cu cineva ca el, își dorea să-l vadă căsătorit cu o femeie la fel de frumoasă ca Ophelia, dar cu un simț moral mai dezvoltat decât cel al tinerei londoneze.

Așa că nu-și dorea cu adevărat să o ajute pe Ophelia. Totuși, nu putea nici să o refuze direct, când Ophelia se împrietenise

cu ea în Londra. Îi datora puțin ajutor pentru asta. Însă dorea să clarifice un lucru înainte de a fi de acord cu această ultimă intrigă.

– Acum vrei să te căsătorești cu el, sau este doar un mod de a pune capăt bârfelor care circulă pe seama ta?

Ophelia păru surprinsă de întrebare. Faptul că avu nevoie de puțin timp de gândire înainte să răspundă nu o liniști foarte mult pe Sabrina.

În cele din urmă, spuse:

– Sigur că da. Ți-am spus, dacă l-aș fi observat cu adevărat atunci când l-am întâlnit, în loc să văd doar kiltul acela pe care-l purta, nimic din toate acestea nu ar fi necesar acum. Este destul de frumos, la urma urmei, lucru de care mi-am dat seama abia când era prea târziu.

– A existat întotdeauna posibilitatea ca el să fie frumos, zise Sabrina.

– Nu chiar, replică Ophelia, și scutură din cap pentru a sublinia negația. Mama mea l-a cunoscut pe lordul Neville cu ani în urmă, când locuia aici, și mi-a mărturisit că avea o înfățișare destul de comună, care nu lăsa prea mari speranțe în privința nepotului său. Este ironic faptul că jumătatea scoțiană a lui Duncan, care era de fapt cea împotriva căreia obiectasem – din cauză că atât de departe în nord, regiunea este una încă barbară– este cea care-i oferă înfățișarea aceasta frumoasă.

Sabrina fu obligată să accepte acest raționament, nu partea legată de regiunile nordice – pentru că, la urma urmei, cine știa cu adevărat cum stăteau lucrurile acolo, atâta vreme cât englezii le vizitau atât de rar? Nu, acceptase raționamentul deoarece știa că oamenii se îndrăgosteau pe baza atracției reciproce, iar dacă Ophelia era acum atrasă de Duncan, acest lucru putea fi suficient pentru a o transforma într-o soție potrivită pentru el. Londoneza pusese la cale intrigi și mințise deoarece se simțise disperată și prinsă în capcană, însă acum își dăduse seama că totul fusese în zadar, că de fapt era mulțumită de logodnicul ei, sau fostul ei logodnic, deocamdată.

Așa că Sabrina sfârși îndreptându-se către Summers Glade în acea după-masă, deși își dorea să meargă oriunde altundeva. Chiar nu-și dorea deloc să facă acest lucru, nu doar din cauză că-l plăcea pe Duncan, iar pe Ophelia nu prea, odată ce ajunsese să o cunoască, ci deoarece amestecul acesta nu era ceva ce ar fi făcut în mod obișnuit.

În mod obișnuit? Mai degrabă niciodată. Amestecul acesta în viața altora putea avea consecințe dezastruoase, pe care le-ar fi văzut ca fiind din vina ei.

Însă încerca să vadă situația ca pe o favoare – de fapt, nu, ci ca pe o datorie pe care o avea de plătit. Cu cât mai repede reușea să scape de ea, cu atât mai repede avea să-i dispară ghemul din stomac.

Duncan se simțise istovit de îndată ce oaspeții lui Neville începuseră să sosească la Summers Glade. Era suficient de rău că, încă înainte de începerea petrecerii, trebuia să treacă prin chinul planificării acesteia. Ar fi jurat că, dacă bunicul său ar fi fost mai tânăr, s-ar fi luat la bătaie unul cu celălalt, atât de tare se certau pe marginea acestui subiect.

Însă odată ce oaspeții începură să apară, Archie îl purtă din cameră în cameră pentru a-i prezenta atributele fizice ale fiecărei fete cu care se întâlneau. Neville îl târî la o parte, încercând să-i prezinte istoria familială a fiecăreia dintre aceste fete și să i le indice pe cele mai dezirabile din punct de vedere social. În cele din urmă fu nevoit să pună piciorul în prag. Erau prea multe femei și nu putea ține pasul cu toate aceste informații despre fiecare dintre ele. Așa că acum cei doi bătrâni îi trimiteau notițe, iar majordomul, care le livra, era la fel de istovit ca și el.

Se întreba ce se întâmplase cu vechea filosofie – te îndrăgostești și apoi te căsătorești – care le fusese de folos atâtor oameni până la el. Nu i se potrivea să-și aleagă soția pe baza frumuseții sau a conexiunilor sociale.

O văzuse deja pe cea mai frumoasă, așa că știa din proprie experiență că frumusețea nu garanta cea mai potrivită pereche. Desigur, Archie argumentase că nu puteau fi toate la fel de lipsite de bun-simț ca Ophelia Reid, așa că el, unul, încă insista asupra frumuseții, mai degrabă decât asupra recomandărilor. Neville era de acord că frumusețea venea deseori împreună cu prea multă vanitate și mândrie prostească, așa că încă insista asupra statutului social. Duncan era înclinat să creadă că se contraziceau doar de dragul de a avea păreri diferite.

Trebuia să recunoască, totuși, că avea de unde alege. De vreme ce fusese de acord să se căsătorească – într-un moment de nebunie, desigur –, singurul motiv pentru care să nu-și găsească o mireasă

potrivită printre cele vreo cincizeci de tinere invitate ar fi fost dat de lipsa lui de interes. În prima zi și în dimineața următoare sosirii primilor oaspeți, se surprinse căutând o pereche de ochi liliachii, însă nu-i găsi nicăieri.

Nu că s-ar fi gândit la acea fată ca la o potențială candidată pentru căsătorie. Pur și simplu îi plăcuse compania acesteia și abia aștepta să se mai bucure de umorul ei, care reușise să-l înseninеze în ziua aceea în care o întâlnise, iar acum avea din nou nevoie de așa ceva.

Când începu să se întrebe de ce nu-și făcuse apariția, de vreme ce părea să locuiască în vecinătate – și pe cine să inviți la o petrecere, dacă nu pe cei din vecini? – se hotărî să-și întrebe bunicul.

Era pentru prima dată de la sosirea sa că se ducea să-l caute pe bătrân. Vorbiseră, desigur, atât în timpul meselor, cât și în trecere, atât cât puteau vorbi doi străini, ceea ce încă erau. Dar Duncan nu se simțea nici acum prea confortabil în prezența lui Neville, care-l făcea încă să simtă amărăciune, astfel încât îl ocolea de câte ori avea ocazia.

Îl găsi pe Neville după prânz, în camera sa privată. Bătrânul părea să se ascundă la etaj în cea mai mare parte a zilei. Își făcea apariția la ora mesei și timp de câteva ore în fiecare seară, însă în afara acestor intervale, își lăsa oaspeții de capul lor.

Duncan presupunea că era vorba de toți acei ani de izolare socială care făceau ca o petrecere de asemenea dimensiuni să pară intimidantă sau, mai degrabă, neatrăgătoare. Neville nu era genul care să fie intimidat, la urma urmei, deși, la vârsta sa, nici nu inspira acest sentiment, cel puțin nu nepotului său. Însă era genul care să-și dorească să fie lăsat doar în pace, de unde eticheta de „pustnic" pe care Duncan o auzise de mai multe ori alăturată numelui lui Neville.

Nu avea intenția de a-l deranja prea mult pe bunicul său; de fapt, trecu direct la subiect, întrebând despre vecina cu ochi violeți.

După ce clipi de câteva ori, lucru care arăta că probabil Neville ațipise puțin chiar înainte de sosirea lui Duncan, marchizul spuse pe un ton plin de siguranță:

– În vecinătate nu locuiește nici o fată de familie bună, potrivită pentru o căsătorie cu tine, altfel aș fi invitat-o, mai ales că nu ar fi trebuit să locuiască aici pe durata balului. Rămânem fără camere libere.

Duncan respinse gândul că fata putea avea o origine comună – discursul ei fusese unul cult, iar ea nu fusese deloc agitată de prezența unui lord, așa că insistă:

– Sigur e de familie bună.

– Atunci se poate să fi fost doar în vizită pe aici, poate chiar a fost una dintre musafirele invitate de Ophelia, pe care am trimis-o probabil deodată cu ea acasă. Ochi liliachii, spui? Neville scutură din cap. Nu cunosc nici o singură persoană cu astfel de ochi neobișnuiți. Dar, dacă ți-a plăcut, voi investiga și voi descoperi despre cine este vorba.

Duncan clătină din cap.

– Mi-ar plăcut compania ei, doar atât. M-a făcut să râd, și aveam mare nevoie de asta atunci când am întâlnit-o.

Duncan făcuse remarca fără a se gândi prea mult, iar acum ambii se simțeau stânjeniți. Oftând din cauză că vorbise atât de liber – deoarece, dacă tot intenționa să-și recunoască aprecierea față de cineva, trebuia să fie ceva deliberat –, Duncan se întoarse la parter.

Era dezamăgit, totuși, că fata nu avea să-și facă apariția așa cum crezuse el, prin urmare, nu se grăbea să se alăture oaspeților într-una din multele încăperi în care erau adunați. De aceea profită de ciocănitul în ușă și se duse să deschidă el însuși. Majordomul, absent, plecase fără îndoială în căutarea lui, pentru a-i livra un alt mesaj. Gândul acesta aproape că-l făcu să se simtă amuzat.

Își dori însă să nu fi profitat de această întârziere atunci când tânărul aflat de cealaltă parte a ușii îl privi nepoliticos și exclamă:

– Dumnezeule, cu părul acesta, trebuie să fii barbarul! Nu mă așteptam să te întâlnesc atât de curând. Te-au însărcinat cu deschisul ușilor?

În încercarea sa nu prea reușită de a descâlci accentul englezesc, Duncan se opri asupra cuvântului pe care-l auzise puțin prea des de când sosise în Anglia. În dispoziția sa curentă, care era încă împletită cu stinghereală, putu să se enerveze destul de ușor.

– Vrei să spui că sunt barbar?

– Eu? Nici nu mi-ar trece prin cap. Barbar de frumos, poate, dar nu, nu, e doar ce se zvonește, știi – sau poate că nu știi? Ești principalul subiect de discuție de săptămâni bune.

Duncan se hotărî că ceea ce auzea putea fi la fel de bine o limbă străină; cu toate acestea, înțelese partea cu „ești principalul...", și ceru o clarificare:

– Ce subiect de discuție?

– Al bârfelor, dragă băiete, al bârfelor suculente, i se răspunse. Știu dintr-o sursă sigură – dar există așa ceva atunci când este vorba de zvonuri? – că draga ta logodnică, adică fostă logodnică, a fost cea de la care a pornit totul.

Nu auzea pentru prima dată că fusese subiectul zvonurilor. Inclusiv fata de pe deal menționase ceva despre cum auzise că ar fi fost un barbar. Pe ea însă nu se putuse supăra. Cu individul din fața sa avea însă dificultăți în a nu se supăra.

Aproape la fel de înalt ca el, deși cu umerii mai puțin largi, bărbatul avea o constituție atletică. Purtând o haină gri de călătorie drapată în jurul umerilor și îmbrăcat impecabil pe dedesubt, în ciuda faptului că tocmai se încheiase călătoria, lucru care avea tendința de a șifona chiar și cele mai de calitate materiale, avea o înfățișare elegantă. Blond – așa cum Duncan credea deja cu adevărat că erau majoritatea englezilor –, cu ochi albaștri și de douăzeci și ceva de ani, bărbatul avea un aer plin de importanță.

Lui Duncan nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi făcut parte din familia regală, nu-i plăcea individul, așa că pe unul din cele mai calme tonuri ale sale – deși cei care-l cunoșteau ar fi recunoscut amenințarea din spatele acestuia – întrebă:

– Dacă nu te superi, ce anume se spune despre mine?

– Prostii pe care cineva cu un dram de inteligență nu le-ar crede oricum, dar știi cât de ridicole pot fi uneori femeile. Uite, de exemplu, sora mea.

Individul arătă din cap înspre o fată care avea același păr blond. Era ocupată cu supravegherea a patru servitori care descărcau nu mai puțin de șase cufere mari din trăsura oprită în fața casei. O fată foarte drăguță, de altfel.

Abia își termină Duncan gândul, că tânărul continuă:

– A trebuit să o târăsc încoace cu forța, prostuța e sigură că ai să te îmbraci cu o piele de urs la cină. Mandy ia de bune toate zvonurile, care ar trebui tratate drept ceea ce sunt de fapt, adică ficțiuni destinate să elimine plictiseala aristocraților.

– De ce a venit dacă nu voia?

– Să rateze ocazia de a-l întâlni pe Neville Thackeray? Nici vorbă! S-a speculat despre el timp de ani și ani, iar cei mai mulți oameni pe care-i cunosc n-au dat niciodată ochii cu el. În plus, surioara mea este pe piață, dacă înțelegi ce vreau să spun, așa că mama și tata

au insistat să nu piardă ocazia de a se expune în fața unei asemenea adunări grandioase. Nu că ar spera să îți placă ție în mod special, dragă băiete, însă doresc să o facă văzută pe toată durata sezonului, iar eu am onoarea de a-i fi însoțitor.

Duncan începea să-l înțeleagă acum mai bine pe tânăr, deși își dorea să nu o facă. Găsea apelativul „dragă băiete" deosebit de condescendent, suficient pentru a remarca:

– Dacă nu ai observat, nu sunt chiar un băiat, și cu siguranță nu unul drag ție, de vreme ce nu ne-am mai întâlnit. Am pus bărbați la pământ pentru mai puțin de atât.

– Chiar așa?

Întrebarea fusese pusă pe un ton neimpresionat. Apoi însă tânărul începu să chicotească. Chicotitul se transformă în hohote de râs. Când acestea se stinseră, englezul continuă:

– Un sfat, prietene. Învață să faci distincție între o insultă deliberată și ceea ce este o vorbire afectată. S-ar putea să te scutească de multe supărări, sunt sigur, și ar putea salva, de asemenea, câteva nasuri nevinovate.

Lui Duncan nu-i plăcuse niciodată să se simtă ridicol. De obicei acest lucru îl înfuria la culme, și lucrurile nu stătură altfel nici de această dată.

– Nasul tău încă nu este în siguranță, omule. Cine ești, de fapt?

Rânjind, și în mod evident neluând amenințarea lui Duncan în serios, englezul răspunse:

– Am câteva titluri, dar detest să le înșir. Spune-mi Rafe, bătrâne.

Acest ultim comentariu îi trânti ușa în față. Deși era unul dintre cei mai căutați tineri lorzi, moștenitor al unui ducat, bogat peste măsură, cea mai bună partidă a sezonului, Duncan îi trânti totuși ușa în față.

Chiar dacă ar fi știut toate acestea despre tânăr, Duncan tot nu ar fi fost impresionat. Spera ca această primă întâlnire a lor să fie și ultima. Aveau însă să devină buni prieteni. Doar că încă nu o știau.

Capitolul 17

– Domnișoară Sabrina! exclamă Richard Jacobs, surprins. Nu ai venit niciodată atât de departe într-una din plimbările dumitale. S-a întâmplat ceva?

Sabrina îi zâmbi majordomului lordului Neville pentru a-l liniști. Îi cunoștea bine atât pe bărbat, cât și familia acestuia. Cunoștea aproape pe toată lumea din mica lor bucățică de Yorkshire, inclusiv pe servitori, și toată lumea o cunoștea pe ea. Plimbările ei o purtau peste tot, și fiind o fată atât de prietenoasă, intra adesea în vorbă cu oricine îi ieșea în cale. Pe de altă parte, crescuse aici, și era greu să nu-i cunoști pe toți cei din vecinătate – cu excepția lordului Neville.

Stinghereala ei devenea vizibilă, totuși, de vreme ce Jacobs știa că nu venise aici invitată. El se mândrea cu faptul că știa tot ceea ce avea de a face cu lordul Neville, și, fiind cel însărcinat cu întâmpinarea oaspeților, ar fi știut pe cine trebuia să aștepte.

Pentru a se liniști, nu trecu direct la subiect, întrebând în schimb:

– Ce mai face frumoasa dumitale soție? Sper că e mai bine.

– O, mult mai bine, domnișoară. Mulțumește-i din nou mătușii dumitale, Alice, pentru rețeta aceea. A fost exact ceea ce i-a ușurat tusea.

Sabrina ar fi putut continua conversația, însă își simțea deja obrajii înroșindu-se și, înainte de a se aprinde prea tare, își adună curajul.

– Îi voi transmite. Nu, nu s-a întâmplat nimic. Am fost doar însărcinată să livrez un mesaj personal lordului Duncan în timpul plimbării mele de astăzi.

Nu-și putu da seama de ce bărbatul își dădu ochii peste cap, până când acesta spuse:

– Am fost însărcinat cu aceeași misiune, în mod repetat, încă de aseară. Tânărul lord începe să se enerveze din cauza mea, și nu-l pot învinovăți. Apoi se aplecă și șopti: Este vorba de bunicul său, de ambii săi bunici. Par să tragă de el în direcții diferite, fără să-i ofere un moment de liniște.

– E aici și bunicul său scoțian?

– O, Doamne, da... este un domn foarte zgomotos. Iar atunci când se află în aceeași încăpere, vorbesc de lordul Neville și de lordul Archibald, ei bine, chiar nu se pun niciodată de acord unul cu celălalt, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Asta era păcat. Ai fi crezut că bunicii aveau să se înțeleagă de minune, de vreme ce amândoi doreau ce era mai bine pentru nepotul lor. Dădu însă din cap în direcția lui Jacobs, și, oricât ar fi preferat să nu facă asta, reveni asupra subiectului.

– Dacă lordul Duncan este ocupat, nu-l deranja. Pot să mă întorc cu altă ocazie, de vreme ce nu cred că mesajul meu este atât de urgent. Dar dacă are un moment liber, și nu ar trebui să dureze mai mult de atât, aș vrea să mă achit de această sarcină.

– Sigur, domnișoară Sabrina. Voi încerca să-l găsesc chiar acum. Dar te rog intră...

– Nu! Tuși, pentru a masca tonul oripilat pe care exclamase. Adică, știu că aveți casa plină de oaspeți și, ei bine, vremea este atât de frumoasă astăzi, încât aș prefera să aștept afară.

Vremea nu era deloc frumoasă, era înnorat și părea că ploaia este iminentă, însă cei care o cunoșteau pe Sabrina știau că îi plăcea să-și petreacă timpul afară și că nu rata nici o ocazie de a-și face plimbarea zilnică, indiferent de vreme. Fie că ploua, ningea sau era cea mai călduroasă zi a verii, ea ieșea, iar ceea ce părea a fi o zi rece și posomorâtă, ei i se părea reconfortantă sau chiar frumoasă.

El dădu din cap și, pentru a nu fi nepoliticos, lăsă ușa deschisă cât timp dispăru în interiorul casei. Sabrina, temându-se că cineva ar fi putut-o observa în trecere, se îndepărtă de ușă. Spera că Duncan era ocupat; pe de altă parte, își dorea să termine cu asta. Nu-i plăcea să aibă sentimente atât de contradictorii, iar stomacul ei protesta vehement cu o senzație de greață care nu voia să dispară.

Trecură cinci minute, apoi alte cinci. Era absolut convinsă că avea să vomeze în tufișuri dacă mai trebuia să îndure așteptarea pentru

încă un minut, și se hotărî că ar fi fost mai bine, pentru stomacul ei cel puțin, să plece. Apoi auzi sunetul unor pași în spatele ei.

Se întoarse tocmai când Duncan începea să spună:

– Majordomul a spus că ai... Se opri, surprinderea luminându-i chipul în timp ce o recunoscu, apoi adăugă. Tu! Deci locuiești totuși în apropiere, nu?

– Ei bine, da, căsuța noastră este pe drumul înspre Oxbow, la vreo douăzeci de minute de aici.

– Noastră? Nu ești căsătorită, nu?

Ea clipi, apoi rânji.

– Nu, din câte am observat în ultima vreme. Locuiesc cu cele două mătuși ale mele.

El se încruntă.

– Ești nouă în regiune și de aceea nu a știut bunicul meu să te invite la petrecerea asta a lui?

Atinsese un subiect delicat, iar ea ar fi preferat să nu intre în detaliile legate de motivul pentru care nu fusese invitată de către lordul Neville. Duncan era prea curios – cu privire la ea – când ar fi trebuit să o întrebe despre mesajul pe care îl avea pentru el.

Așa că spuse doar:

– Nu l-am întâlnit niciodată pe lordul Neville, așa că nu, nu mă cunoaște.

– Ei bine, atunci, îi zâmbi el, de vreme ce eu te cunosc, lasă-mă să te invit cu întârziere...

Ea ridică o mână, oprindu-l. Chiar crezuse că avea să poată evita subiectul?

– Mă tem că te-am indus în eroare. Bunicul dumitale nu m-a întâlnit niciodată, dar asta nu înseamnă că nu a auzit despre mine, așa că pot afirma cu siguranță că nu mă consideră potrivită pentru scopul acestei petreceri.

Obrajii ei erau de un roșu aprins când termină de vorbit. El însă dădu aprobator din cap, apoi o surprinse spunând:

– Vei veni oricum, la cererea mea, și la naiba cu ce are de spus bătrânul despre asta.

– Nu, nu aș putea. Acum, permite-mi să-ți transmit mesajul și să-mi pot vedea de drum.

El își mușcă ușor buzele, ca și cum ar fi fost pe punctul de a insista, apoi însă oftă.

– Foarte bine, despre ce mesaj este vorba?

Acum că trebuia să-l transmită, cuvintele nu voiau să iasă. Obrajii ei, care nu avuseseră ocazia de a reveni la culoarea lor obișnuită, erau acum purpurii. Își îndepărtă privirea de la el, disperată, conștientă că el aștepta.

Zărind marginea grajdului în lateralul casei, mai întârzie puțin.

– A fost foarte ciudat să văd atâtea trăsuri îndreptându-se spre grajd, în loc de cai, deși nu sunt atât de multe pe cât te-ai aștepta la o petrecere atât de mare. Au fost unele trimise pe izlaz?

– Trimise...? începu el, însă imaginea provocată de cuvintele ei, cu vreo cincizeci de trăsuri risipite pe izlaz, îl făcu să râdă înainte de a putea termina.

Sabrina nu găsi nimic amuzant în ceea ce tocmai spusese, însă profită de faptul că el era distras și scuipă cuvintele:

– Lady Ophelia ar dori o șansă de a-ți vorbi în privat. A sugerat o întâlnire în sala mare a hanului din Oxbow, pentru a-ți putea cere scuze.

Reușise să-l ia cu totul prin surprindere. De fapt, acum o privea ca și cum ar fi fost scrântită. Se încruntă însă de îndată și replică:

– Adică vrea să mă mai insulte puțin.

– Nu, m-a asigurat că regretă ceea ce ți-a spus înainte. Vrei să o întâlnești?

– Nu.

În mod ciudat, Sabrina simți cum stingherealа îi dispare la auzul acestui răspuns categoric. Însă nu ar fi simțit că și-a făcut cu adevărat datoria dacă nu ar mai fi încercat să-l convingă, pentru Ophelia.

Așa că spuse:

– Este un nu care înseamnă „mă mai gândesc" sau unul care înseamnă „am nevoie să mai fiu convins"?

– Este un nu care înseamnă, pur și simplu, nu.

– Oh, și eu care credeam că acest fel de nu este unul demodat.

– Cum adică? În tonul lui începea să se ghicească exasperarea. Despre ce vorbești acum?

– Despre refuzul tău de a te mai gândi. Credeam că toată lumea lasă puțin loc de răzgândire. Te scutește de stingherealа, știi? Este mai bine să fii evaziv – doar în caz că îți schimbi părerea mai târziu.

– Da, dar te scutește de timp pierdut atunci când știi exact ce vrei și o spui.

Ea renunță să mai continue, întrebând în schimb:

– Ar fi atât de greu să asculți ce are de spus?

– Greu, nu. Dar ar fi o pierdere de timp pentru mine.

Ea roși din nou, intens, conștientă de faptul că și ea își pierdea timpul.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu este un moment bun să te deranjez acum cu asta, când ai atât de multe de făcut aici. Voi pleca. O zi bună, Duncan MacTavish! A fost plăcut să te revăd.

– Așteaptă.

Ea făcuse deja vreo cincisprezece pași repezi, încercând să scape de propria stinghereală, ceea ce o făcuse să ajungă destul de departe. Se întoarse, nefiind sigură că el spusese ceva. Însă el venea în direcția ei, într-adevăr, și când ajunse lângă ea, avea aerul unui bărbat care se pregătea să facă ceva neplăcut.

– O voi întâlni cu o singură condiție, spuse el.

Ea fu suficient de surprinsă pentru a răspunde:

– Sigur. Care ar fi condiția?

– Să-ți faci bagajele și să te întorci aici înainte de cină de diseară.

Ochii ei se deschiseră larg.

– Mă inviți la cină?

– Te invit la afurisita de petrecere, oricât de lungă ar fi.

Ea zâmbi. Nu se putu abține, suna atât de deranjat de faptul că făcuse un compromis doar pentru ca lucrurile să iasă așa cum își dorea.

– Nu trebuie să fac nici un bagaj. Locuiesc în apropiere.

– Vei veni, așadar?

– Va trebui să fiu însoțită de mătușile mele. Nu mă pot duce la astfel de evenimente fără supravegherea lor.

– Vino cu cine vrei – în afară de ea.

Ea dădu din cap.

– Dar o vei întâlni? La aprobarea lui, întrebă: Când?

– Într-o oră. Dar, dacă nu ajunge la timp, nu voi sta după ea. Iar tu îmi vei povesti mai târziu de ce mi-ai adus mesajul ăsta de la ea.

Se întoarse brusc și intră din nou în casă. Sabrina, uimită de rezultatul vizitei sale, se întoarse în grabă acasă pentru a-i da veștile

bune Opheliei. Datoria ei era plătită. Se simțea atât de ușurată că se terminase, că nu mai avea să se simtă obligată să facă ceva atât de neplăcut.

Era aproape la jumătatea drumului spre dealul pe care-l întâlnise pe Duncan când majordomul lordului Neville, alergând după ea, sosi la o distanță suficientă pentru a fi auzit.

Rămas fără aer, respiră din greu atunci când ajunse lângă ea și abia reuși să-i spună:

– Trăsura lordului Neville va veni diseară după dumneata.

– Nu este nevoie, îi spuse ea. Știi că avem șareta noastră.

– Da, domnișoară, dar cred că tânărul lord vrea să fie sigur că vii.

Ea roși. Era doar o presupunere de a lui Jacobs, dar suna plăcut.

Capitolul 18

Lui Duncan nu îi venea să creadă că iarăși nu o întrebase pe fată care era numele ei; nici nu-și dădu seama de asta până când nu fu întrebat de lordul Neville cine era. Se simți destul de stingherit. Îl căutase pe Neville încă o dată, pregătit să aibă parte de o ceartă din cauză că invitase la Summers Glade pe cineva care nu făcea parte din aristocrație. Aceasta fusese concluzia la care ajunsese el atunci când fata îi spusese de ce nu ar fi luat-o Neville în considerare pentru lista sa de oaspeți, și că locuia cu mătușile ei într-o căsuță din apropiere.

Statutul ei social nu însemna nimic pentru el. O plăcea în continuare, îi plăcea mai cu seamă talentul ei de a intra în situații absurde, care dispersa de îndată orice urmă de furie pe care ar fi putut-o simți el. Nu era ca și cum ar fi vrut să o ia în căsătorie, așa că ce ar fi avut Neville de obiectat? Însă se păcălea singur.

Știa foarte bine ce clasă de oameni fusese invitată la petrecerea lordului Neville, iar aceștia ar fi putut fi ofensați de prezența cuiva de alt rang în mijlocul lor. Știa, de asemenea, că aceasta ar fi fost obiecția lui Neville, motiv pentru care venise pregătit pentru o ceartă.

Nu avu însă parte de una, pentru că nici măcar nu știu să-i spună lui Neville numele fetei. Ar fi putut menționa că nu era o aristocrată, dar se hotărî să-l lase pe Neville să descopere singur acest lucru. La urma urmei era o oportunitate excelentă de a vedea cum ar reacționa bătrânul englez într-o asemenea situație. Duncan avea să afle dacă era un aristocrat din vechea școală, snob dincolo de orice limită, sau unul cu o minte mai deschisă, care-și dădea seama că titlul nu reprezenta valoarea unei persoane.

Ar fi trebuit însă mai degrabă să aleagă cearta, ceea ce ar fi diminuat tensiunea pe care o simțea. Tensiunea se înrăutăți pe măsură ce se apropia de hanul din Oxbow. Fusese distras puțin doar atunci când încercase să-și dea seama care era căsuța fetei, deoarece

nu văzuse nici o căsuță, numai un conac și câteva ferme în drumul său într-acolo.

Poate că se referise la cealaltă parte a drumului, dinspre Oxbow, sau poate la marginea micului orășel – acolo erau o mulțime de căsuțe, la urma urmei. Dar jocul acesta de-a ghicitul nu-i luă prea mult timp, nu când ajunse atât de repede în Oxbow.

Încă nu-i venea să creadă că fusese de acord să vorbească cu Ophelia Reid, pe care sperase să nu o mai vadă niciodată. Ce alt scop avea această întâlnire, în afara ușurării conștiinței ei? Scuzele fetei nu aveau să însemne nimic pentru el. Își arătase adevărata față. Nimic din ce spunea nu putea atenua insulta pe care i-o adusese. Iar acum, dacă era să-l creadă pe individul acela, Rafe, știa că de la ea porniseră toate zvonurile pe seama lui.

Ea nu ajunsese încă. Duncan sosise cu cinci minute înainte de ora fixată, însă se așteptase ca ea să fie deja acolo, fiindcă se arătase atât de nerăbdătoare să-și repare greșeala. Acum trebuia să aștepte, dar chiar și cinci minute erau prea mult, după părerea lui.

Îl îndepărtă pe hangiu cu un gest al mâinii și se așeză lângă șemineul din camera comună a hanului. Ar fi preferat un pahar de whisky, însă dorea să aibă capul limpede atunci când se întâlnea cu această fată.

Ea intră prin spate. Așadar, ajunsese mai devreme și dorise doar să facă impresie? Era o apariție interesantă. Cu o bonetă de blană albă așezată peste părul blond și cu haina lungă, de catifea albastră, peste care își pusese o capă din aceeași blană albă, arăta fascinant, iar zâmbetul pe care-l aruncă în direcția lui, atunci când îl văzu, fu aproape orbitor. Se îndreptă spre el încet, oferindu-i suficient timp pentru a fi fermecat de frumusețea ei. Blana albă și lumina din încăpere o făceau să strălucească, asemenea unei apariții eterice.

Nu fu singurul din încăpere care nu-și putu lua ochii de la ea. Cei câțiva clienți care erau înăuntru se holbau la Ophelia cu gurile căscate. Duncan nu era chiar atât de vrăjit, deși deocamdată îi venea greu să țină minte că, în ciuda frumuseții ei, fata avea o fire urâtă. Era imposibil de spus doar privind-o, însă greu de ignorat odată ce deschidea gura.

Încă zâmbea atunci când ajunse lângă el. Existase un moment în care zâmbetul i se strâmbase puțin, atunci când văzuse că Duncan purta kiltul. Îl îmbrăcase în mod deliberat. Dacă ea avea cât

de puțină minte, și-ar fi dat seama că acest lucru era felul lui de a-i spune, fără cuvinte, că întâlnirea aceasta nu avea nici un rost.

– Văd că ai primit mesajul meu, spuse ea.

– Da, dar de ce mi l-a transmis fata aceea? replică el.

Nu intenționase să o întrebe acest lucru, intenționase să discute despre asta mai târziu, cu fata cu ochi violeți, așa că fu de fapt ușurat când nu primi nici un răspuns. Nu dorea să-i distragă atenția. Voia ca ea să-și spună partea, astfel încât el să poată pleca cât mai repede. Trebuia să țină minte acest lucru.

Ea ridică din umeri.

– De ce nu? Cei mai mulți oameni se simt privilegiați să mă ajute.

El nu spuse nimic, dar oricum era dificil să se gândească la o replică în timp ce încerca din greu să nu izbucnească în râs. Această singură declarație spunea atât de multe despre ea, și ironia era că nici măcar nu-și dădea seama de impresia făcută. Dincolo de condescendență, dincolo de mândrie, era vorba de atâta vanitate încât Duncan nu găsea cuvintele potrivite pentru a o descrie, dacă cumva existau.

Tăcerea lui o făcu însă să-și piardă siguranța. El se întrebă dacă avea într-adevăr ceva să-i spună. Scopul acestei întâlniri fusese acela ca ea să-i ceară scuze, dar știa oare cineva ca Ophelia Reid cum să facă așa ceva? Nu cumva era un concept cu totul străin pentru cineva care nu credea că putea greși vreodată?

Când ea tot nu spuse nimic, cel puțin nu atât de repede pe cât i-ar fi plăcut lui, ridică din umeri și se îndepărtă de ea. Nu i se părea că se purta nepoliticos, nu față de ea, oricum. Insultele din partea ei o puseseră în categoria „nedemnă de băgat în seamă", iar asta dacă voia să fie drăguț. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, ar fi fost considerată un dușman.

Acțiunea lui o făcu însă să vorbească.

– Așteaptă! Unde pleci?

Părea să fie nedumerită. El se opri suficient pentru a-i spune:

– Nu am venit aici să stau și să mă mir de frumusețea ta, fato, așa cum fac toți ceilalți din cameră. Dacă ai ceva să-mi spui, spune.

Ea roși drăgălaș.

– Doream să-ți explic de ce nu am fost prea prietenoasă la prima noastră întâlnire.

– Așa se spune aici? Trebuie să-mi amintesc asta data viitoare când insult intenționat pe cineva.

– Nu a fost intenționat, încercă ea să-i explice. Am fost șocată.

– Ai fost șocată? replică el, cu tonul plin de un scepticism care nu i-ar fi scăpat nici măcar unui copil. Din ce cauză? Că vorbesc ca un scoțian? Că arăt ca unul? Nu te așteptai la asta, presupun?

Ea oftă.

– Aș vrea să încerci să înțelegi. Eram atât de convinsă că noi doi nu ne-am potrivi.

– Și că eu sunt un barbar?

– Ei bine, da, m-am temut de asta. Dar îmi dau seama acum cât de prostuță am fost. Nu ești deloc un barbar.

– N-aș fi așa sigur, fată, replică el, îngroșându-și accentul pentru urechile ei.

– Ce vreau să spun este că m-am înșelat presupunând lucrurile acelea.

Duncan avu senzația că acesta era felul în care-și cerea ea scuze. Orice altceva mai mult ar fi fost absolut neobișnuit pentru cineva ca ea, care simțea că nu poate greși, neavând de ce să rostească așadar cuvântul „scuze".

– Foarte bine, deci te-ai înșelat. Mai vrei să spui și altceva?

Nerăbdarea lui de a se vedea plecat era aproape palpabilă, dar, cu toate acestea, ea nu o observă.

– Ei bine, mă gândeam că o putem lua de la început, îi spuse ea. Știi, să uităm de prima noastră întâlnire, ca și cum nu ar fi avut loc niciodată.

– Ca și cum am fi încă logodiți?

Ea își ridică ochii și-i oferi unul dintre zâmbetele acelea orbitoare.

– Într-adevăr. Nu este o idee splendidă?

El glumise. Ea era serioasă. Acum, lui nu-i venea să creadă. Ea chiar avea impresia că putea să uite pur și simplu stingherealа produsă de insultele ei? Ce-i spusese atunci, în ziua aceea, nu fusese doar pentru el, ci pentru amuzamentul unei încăperi pline de oameni. Dacă acele lucruri ar fi fost spuse de un bărbat, Duncan l-ar fi pus la pământ pe loc. Însă, fiind vorba de o femeie, se văzuse nevoit să plece cu coada între picioare, ceva ce nu avea să uite niciodată.

Nu era însă singurul motiv pentru care nu s-ar mai fi căsătorit cu ea, și-i oferi încă unul, replicând:

– Nu cred că aș vrea să concurez cu soția mea pentru atenția ei.

– Ce vrei să spui?

Nu fu surprins de faptul că nu-l înțelesese. Oamenii egoiști erau de obicei ultimii care se vedeau așa cum erau, dar cei cu totul îndrăgostiți de propria persoană, așa cum era Ophelia, erau din start o cauză pierdută.

O ascultase. Ea nu-și ceruse cu adevărat scuze. Din punctul lui de vedere, îi oferise tot timpul pe care-l merita.

– O zi bună!

Ophelia se uită la el șocată. Bărbații nu se îndepărtau de ea decât dacă dorea ea. Ce se întâmplase cu așteptările ca el să i se gudure la picioare, bucuros că-și schimbase părerea despre el?

Întâlnirea nu decursese după așteptări. Îi dăduse încă o șansă să o ia în căsătorie, așa că de ce nu erau logodiți din nou?

Începea să creadă că el era cu adevărat un barbar. Ce altă scuză ar fi avut pentru a nu înțelege ce-i oferise ea în cadrul acestei întâlniri?

Capitolul 19

Ophelia încă nu știa că Sabrina fusese invitată la petrecere. Se grăbise să se pregătească atunci când Sabrina se întorsese cu răspunsul lui Duncan. Nici măcar nu ceruse detalii. Nici nu păruse surprinsă că el acceptase întâlnirea. Sabrina suspecta că londoneza luase totul drept sigur, la părerea bună pe care o avea despre ea însăși, însă era un gând neprietenos, așa că încercă să și-l scoată din minte.

Însă Sabrina își dădu seama, mult prea târziu, de greșeala teribilă de a fi acceptat o invitație oriunde, atâta timp cât avea ea însăși un oaspete. Desigur, Ophelia nu putea fi lăsată singură acasă. Fie Hilary, fie Alice trebuia să rămână cu ea. Iar acest lucru avea să cauzeze probleme, deoarece cu siguranță ambele ei mătuși ar fi dorit să participe la petrecerea lordului Neville, acum că beneficiau de o invitație.

Desigur, Sabrina se îngrijora probabil degeaba. Ophelia avea să se întoarcă și ea cu o invitație, poate era oricum logodită din nou deja. Gândul acesta o făcea să se simtă destul de rău, dar probabilitatea ca lucrurile să stea așa era una destul de mare. Sabrina văzuse cu ochii ei cum se comportau bărbații în jurul Opheliei. Cei mai mulți erau atât de vrăjiți de frumusețea ei că păreau să-și piardă mințile atunci când se aflau în preajma ei.

Încă nu le spusese mătușilor ei despre invitație, sigură că aveau să poată merge toate – asta până când se întoarse Ophelia, trântind ușa de la intrare în urma ei și alergând sus în cameră, unde trânti încă o ușă. Nu era prea greu de dedus cum mersese întâlnirea, iar Sabrina se văzu nevoită să le dea totuși mătușilor ei vestea.

Reacția lor fu una tipică pentru ele. Trebuia să meargă, desigur, cel puțin în această seară. Era o oportunitate la care speraseră și pe care nu o puteau ignora, acum că invitația fusese deja acceptată, doar din cauză că aveau un musafir. Dacă Ophelia nu ar fi fost acolo... et caetera, et caetera. Însă trebuia să-i explice tânărului lord, cu blândețe, că nu avea să poată participa la restul festivităților

de la Summers Glade, nu înainte ca musafira lor să se întoarcă acasă la ea.

Sabrinei i se păru amuzant, fără să o spună, totuși, că acum ambele sale mătuși sperau ca Ophelia să plece acasă, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Voi rămâne eu cu ea, se oferi Alice, reușind să-și ascundă parțial dezamăgirea că avea să piardă petrecerea. Și îi voi spune unde ai plecat, draga mea – dacă întreabă. Există vreun motiv pentru a-i spune, lucru care o va supăra, desigur, în caz că nu-ți observă lipsa?

Întrebarea îi fusese pusă lui Hilary care, după un moment de tăcere, replică pragmatic:

– Nu văd de ce ar trebui să o supărăm pe fată. Oricum, este vorba doar de o seară. Dacă este nevoie să-i spui, va trebui să înțeleagă că, din cauza surprizei, Sabrina a uitat puțin de vizita ei.

Sabrina avea de fapt o scuză mult mai bună, însă nu credea că Ophelia ar dori să știe cineva ce făcuse Sabrina pentru ea, așa că nu le spuse mătușilor ei despre scurta sa carieră de pețitoare. Dar Opheliei avea să-i spună, dacă era nevoită, că acceptase invitația la Summers Glade ca o condiție impusă de Duncan pentru a fi de acord cu întâlnirea propusă.

Indiferent de rezultatul întâlnirii, iar ușile trântite de Ophelia vorbeau destul de grăitor despre acesta, Ophelia avusese șansa acestei întâlniri doar pentru că Sabrina fusese de acord să participe la petrecere. Nu era foarte flatant pentru Ophelia, iar Sabrina decise să păstreze totul pentru ea, dacă era posibil. Așa cum sperau mătușile ei că poate nici măcar nu avea să-i remarce absența sau că avea să-și petreacă toată seara în camera ei, îmbufnată. Putea spera...

Sabrina și Hilary reușiră să iasă din casă înainte că Ophelia să-și facă apariția, așa că nu aveau să știe cum se descurcase Alice decât mai târziu. Însă, după ce sosiră la Summers Glade, nu dură mult până să uite cu totul de musafira lor.

Era o petrecere uriașă, mai mare decât cele la care participaseră în Londra. Fiecare din cele aproximativ cincizeci de tinere invitate de Neville avea însoțitori, fie că era vorba de părinți, de un frate sau doi, de surori sau chiar verișori. O singură invitație adusese patru sau mai mulți oaspeți, și se părea că înăuntru erau mai bine de două sute de persoane.

Sabrina nu-și putea închipui unde puteau dormi atâția oameni, și îi pomeni mătușii ei acest lucru. Summers Glade era mare, dar cu siguranță nu avea cincizeci de dormitoare, cu atât mai puțin două sute. Deoarece participase la cel puțin un astfel de eveniment în tinerețe, Hilary chicoti și spuse:

– Fii bucuroasă că nu ni s-a cerut și nouă să-i găzduim pe câțiva, așa cum li s-a întâmplat vecinilor noștri.

Sabrina recunoscu vreo câțiva vecini care nu aveau fiice, și-și dădu seama că fuseseră invitați doar pentru a li se putea cere ajutorul în privința găzduirii celorlalți invitați. Probabil că și hanul din Oxbow era plin de data aceasta.

– În plus, adăugă Hilary, numai cei mai importanți oaspeți au primit camerele lor. Îmi amintesc că o dată am împărțit camera cu alte șase fete, iar tata, care ne-a însoțit pe Alice și pe mine la acea petrecere, nu s-a descurcat la fel de bine, fiind înghesuit cu alți nouă domni. Dar când organizezi petreceri de asemenea anvergură, care durează câteva săptămâni, nu ai altă opțiune.

– Ai venit.

Sabrina se întoarse și-l văzu pe Duncan în spatele ei. Îi zâmbise mătușii ei, așa că încă zâmbea atunci când se întoarse spre el și-l salută.

– Credeai că nu voi veni?

– După rezultatul întâlnirii pe care ai aranjat-o, aveam dubiile mele.

– Despre ce întâlnire este vorba, dragă? întrebă Hilary de lângă ea.

Sabrina reuși să nu roșească și răspunse evaziv:

– Nimic important, mătușă Hilary. Pot să i te prezint lui Duncan MacTavish?

Duncan făcu o plecăciune în fața mătușii ei, comportându-se ca un adevărat domn. De fapt arăta ca un adevărat domn în această seară, îmbrăcat formal cu o haină bleumarin care scotea în evidență albastrul adânc al ochilor lui.

– Nu arăți deloc ca bunicul tău, tinere, îi spuse Hilary, adăugând fără menajamente, așa cum îi era felul: Mi se pare că ești norocos.

El râse, dar în discuție interveni o altă persoană.

– Așa crezi, doamnă? Cine ești dumneata, de fapt?

Hilary ridică dintr-o sprânceană în direcția bătrânului domn care li se alăturase.

– Nu mă recunoşti, Neville? Nu mă surprinde, au trecut mai bine de douăzeci de ani.

– Tu eşti, Hilary Lambert?

– Da.

– Te-ai îngrăşat puţin, fato, mormăi el.

– Iar tu arăţi ca şi cum ar trebui să fii în pat, bolnav. Ce altceva mai e nou?

Sabrina îşi duse mâna la gură şi-şi dori să fi fost cu câţiva metri mai încolo, să poată râde în voie. Duncan, plimbându-şi privirea între cei doi bătrâni care se uitau urât unul la celălalt, spuse:

– Aşadar, o cunoşti pe fată?

– Ce fată? întrebă Neville morocănos. Nu-i spui fată păsării ăsteia bătrâne, nu?

– Cred că se referă la nepoata mea, găgăuţă, îl ajută Hilary, săritoare.

Asta îl făcu pe Neville să-şi îndrepte privirea către Sabrina, care deocamdată nu mai simţea nevoia să râdă. Ţâfna lui Hilary putea fi amuzantă, însă nu atunci când îşi insulta gazda.

El nu păru să bage de seamă acest lucru, totuşi, iar acum se uita la Sabrina cu o curiozitate avidă; în cele din urmă, spuse:

– Ei, la naiba, chiar sunt violeţi, nu-i aşa? Am crezut că flăcăul exagerează. Apoi exclamă, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama de ceva. Dumnezeule, eşti o Lambert?

Desigur, Sabrina ştia exact motivul şocului acestuia. Din nefericire, la fel ca mătuşile sale, era uneori mai directă decât ar fi trebuit, aşa că replică:

– Ultima dată când am verificat, da, eram; şi încă sunt în viaţă.

El avu decenţa să roşească. Ea roşi din propriile motive, printre care acela că dăduse un răspuns foarte puţin diplomatic. Văzându-i, Duncan se încruntă, îşi ceru scuze pentru întrerupere şi o trase pe Sabrina în încăperea alăturată.

Aceasta era aproape la fel de aglomerată, dar, de vreme ce era vorba despre sala de bal, care era cât trei alte încăperi, şi în care fusese amenajat bufetul pentru această seară, Duncan reuşi să găsească un colţişor din care să nu fie auziţi. Ea ştia exact de ce avea nevoie de puţină intimitate. Bietul om era confuz, şi pe bună dreptate.

– Vrei să-mi explici despre ce e vorba? întrebă el de îndată ce se opriră şi-i dădu drumul braţului.

Ea tresări, deliberat.

– Trebuie?

El se mulțumi să o privească țintă, până când următoarea ei tresărire fu adevărată.

– Foarte bine. Oftă. Dar povestea asta ar fi mult mai interesantă dacă ai auzi-o de la altcineva. Ești sigur că nu vrei să ți-o spună bunicul tău? Sunt sigură că ar exagera puțin, de dragul efectului. Cei mai mulți oameni o fac.

– Aud cumva amărăciune în tonul tău, fato? întrebă el.

Ea clipi, apoi îi zâmbi.

– Mi-ai descoperit secretul.

– Încă aștept să-l aud.

– Dar tocmai ai făcut-o.

El își lovi capul de câteva ori cu palma, spunând:

– Atunci trebuie să fie ceva în neregulă cu auzul meu, fato, pentru că n-am auzit nici un secret.

– Cum poți uita atât de repede, când tocmai ai spus că auzi amărăciune în glasul meu? Acesta este secretul meu. Restul, spuse ea, dând din mână, este ceva cunoscut de toată lumea, deci nu este nimic secret.

El o privea din nou țintă, lăsând-o să înțeleagă că flecăreala ei nu avea să-l facă să se destindă și de această dată. Doar pentru a se asigura că îl înțelegea, spuse:

– Trebuie să-ți reamintesc că nu fac parte din publicul acesta de prea mult timp, și orice informații luate de bune în zona asta îmi sunt necunoscute?

– Lasă-mă să-ți povestesc atunci versiunea prescurtată, de vreme ce nu e chiar așa de interesant. Se știe că cei din familia Lambert au murit deseori din cauze nenaturale, din voia lor. Acest lucru a dus la concluzia că în familia mea avem sânge rău, și că eu voi urma cu siguranță aceeași cale. Sincer, unii oameni pur și simplu nu înțeleg cum de mai sunt în viață. Unii chiar jură că nu sunt, că trebuie să fiu cu siguranță...

– O fantomă?

– Ah, ți-ai adus aminte că am menționat asta?

El aprobă din cap, replicând:

– Cred că aș vrea să aud versiunea lungă, cea care explică de ce ești puțin supărată din cauza asta.

– Nu sunt cu adevărat supărată, Duncan. Uneori mi se pare de-a dreptul amuzant, ca atunci când corpolenta Lady Marlow a țipat și a leșinat la vederea mea. Poate că nu toți cei prezenți acolo i-au auzit țipătul, dar cu siguranță au auzit-o atunci când s-a izbit de podea. Unul dintre oaspeți i-a făcut gazdei un compliment, felicitând-o pentru podeaua atât de rezistentă – doamna chiar era foarte bine construită. Ei, dă-i drumul, știu că vrei să zâmbești.

El chicoti în schimb, apoi se opri și încercă să-și reia înfățișarea serioasă, încercă din greu, însă nu prea reuși. Sabrina ar fi izbutit să-l facă să râdă atunci fără prea mare efort, astfel încât el să uite de „versiunea lungă" a poveștii, însă și-ar fi amintit la un moment dat, iar ea prefera să termine odată cu asta, pentru a se putea bucura de unica ei seară la Summers Glade.

– Scandalul a fost pornit de străbunicul meu, Richard, care s-a sinucis. Nimeni nu știe exact motivul, dar a făcut-o, iar soția lui, neputând suporta tragedia, a făcut același lucru la puțin timp după el. Singurul lor copil, bunica mea, era deja căsătorită pe atunci și avea două fiice, cele două mătuși cu care locuiesc eu. A îndurat destul de bine această dublă tragedie, cel puțin pentru un timp. După ce a mai născut o dată, pe tatăl meu, a căzut pe niște scări. Mătușile mele insistă că a fost vorba de un accident, dar nimeni altcineva nu a crezut asta, astfel că a apărut teoria sângelui rău, care nu a făcut decât să se împrăștie și mai mult atunci când părinții mei au murit împreună.

– Îmi pare rău pentru părinții tăi.

– Și mie. Cel mai mult regret că nu i-am cunoscut, fiindcă eram prea tânără pe atunci. Dar nu s-au sinucis. Au murit din cauza unei mâncări stricate. Chiar și doctorul, care a ajuns prea târziu pentru a-i mai putea ajuta, a spus asta. Desigur, povestea este mult mai interesantă pentru cei care susțin că s-au otrăvit împreună. Iar acum, deși mătușile mele, care provin din aceeași familie, sunt sănătoase tun și nu au nici o înclinație spre sinucidere, eu sunt următoarea victimă a vreunei tragedii așteptate.

– Nu mă pot gândi la nimeni mai puțin potrivit pentru așa ceva, nu văd cum ai putea ajunge să te gândești măcar la sinucidere.

– Dumnezeule, vrei să spui că nu am deloc minte?

– N-am spus deloc așa ceva.

– Sunt extrem de insultată.

– Pe naiba, ești.

Ea chicoti.

– Ei bine, am avut o ocazie de vis.

El izbucni în râs, suficient de tare pentru a întoarce câteva capete în direcția lor. Un bărbat care trecea prin apropiere cu un platou în mână – deoarece Neville nu avea două sute de scaune, așa că nu toată lumea putea mânca așezată – se îndreptă către ei. Sabrina aproape că putu simți cum Duncan devenea țeapăn, și fu dezamăgită că eforturile ei de a-l înveseli fură irosite.

– Aici ești, așadar. Și cine e domnișoara? întrebă individul. Nu cred că ne-am întâlnit.

Se uita la Duncan, așteptând să fie prezentat, însă scoțianul roși dintr-odată, iar Sabrina își dădu seama, cu întârziere, că nu-i spusese numele ei întreg. Înainte ca Duncan să recunoască acest fapt și să fie și mai stingherit, se prezentă.

– Sabrina Lambert.

Tânărul fu surprins la început, dar apoi păru de-a dreptul încântat.

– Fantoma? Este o plăcere. Am fost dezamăgit să vă ratez în Londra. Chiar dorisem să o întâlnesc pe tânăra domnișoară care a demonstrat ce proști pot fi oamenii din lumea bună.

Ea zâmbi, încântată că întâlnise pe cineva care nu dădea crezare zvonurilor despre ea.

– Iar dumneata ești...?

– Raphael Locke, complet la dispoziția dumitale.

– Deranjezi la fel de complet, adăugă Duncan.

Raphael nu fu insultat, părând că se aștepta la o astfel de remarcă.

– Ei, haide, prietene, doar nu crezi că o poți monopoliza pe cea mai interesantă domnișoară de aici, nu-i așa?

– Nu ar trebui să-ți supraveghezi sora? întrebă Duncan cu subînțeles.

Raphael păru consternat.

– Draga de ea, e înconjurată de o hoardă de prietene. Doamne ferește să mă apropii cumva de ele. Arată că ai o inimă! În plus, tu ar trebui să fii acolo. Tu ești cel care-și caută o mireasă, la urme urmei, nu eu. Cum poți să faci alegerea corectă dacă nu circuli printre oaspeți?

– Poate că am luat deja o decizie.

– Nu spune asta! Sora mea va fi atâât de dezamăgită!

– Sora ta va fi ușurată.

– Așadar, ei îi vei cere mâna?

– La naiba, pleacă de aici, omule!

Raphael chicoti, aparent satisfăcut că Duncan fusese suficient de iritat – deocamdată – însă plecă, spunând:

– Foarte bine, voi pleca în căutarea bătrânului scoțian care pretinde că este celălalt bunic al tău. Este foarte amuzant ce are de spus despre tine, iar mie îmi place să îmi adun muniția din timp, să știi.

Dură destul de mult până când obrajii lui Duncan reveniră la culoarea lor obișnuită, după ce Raphael Locke plecă de lângă ei. Sabrina l-ar fi putut face să se calmeze puțin mai repede, însă ar fi putut, de asemenea, să-i intensifice iritarea care-și avea rădăcinile în rivalitatea masculină, dincolo de puterea ei de înțelegere. În plus, avea dificultăți în a digera faptul că era posibil ca ea să fi fost mărul discordiei între cei doi tineri.

În cele din urmă se hotărî că-și imaginase totul, iar până atunci Duncan se liniștise suficient pentru a o întreba:

– Ai mai auzit de el înainte de seara asta?

– Nu, ar fi trebuit?

El ridică din umeri, adăugând:

– Bătrânul Neville e încântat de prezența lui aici. Se pare că e fiul unui duce.

Ea zâmbi.

– Asta face din sora lui o partidă foarte bună pentru tine.

– Așa crezi? Mi se pare că nu are prea multă minte, și de data asta am spus-o intenționat. Fratele ei e de acord, dar aș putea să mă căsătoresc cu ea doar ca să-i fac în ciudă.

– Oh, chiar atât de tare îl displaci?

– Nu, cum poți crede așa ceva, când pumnul meu este atât de nerăbdător să se împrietenească cu fața lui?

Capitolul 20

Sabrina se distra prea bine pentru a-și da seama ca motivul principal era acela că Duncan nu plecase de lângă ea. Chiar mâncase cu ea, după ce găsise două scaune libere în camera de muzică și-și duseseră farfuriile acolo. După aceea jucaseră un joc de cărți, pe care ea trebuise să i-l explice din mers, fără a-i lăsa pe ceilalți doi jucători să-și dea seama de acest lucru. Asta fusese de-a dreptul amuzant. Nu mai râsese atât de bine de mult timp.

Atunci când își dădu seama că în calitate de oaspete de onoare al petrecerii, sau cel puțin ca motiv pentru care fusese organizată petrecerea, el ar fi trebuit să-și împartă timpul în mod egal cu ceilalți oaspeți, nu-i sublinie acest lucru, așa cum ar fi trebuit. Avea un acces de egoism, de care își dădea prea bine seama. Se hotărî că, atâta timp cât recunoștea ceea ce simțea și nu încerca să se păcălească, se putea bucura măcar în această seară.

Nu încerca să se păcălească nici cu privire la motivul pentru care el rămăsese lângă ea. Duncan râsese prea mult de-a lungul serii pentru ca ea să creadă altceva decât că-i plăcea compania ei. Nu exista nici o implicație romantică. Sabrina îl făcea să râdă. Era o companie plăcută.

Pentru ea fusese o seară încântătoare, totuși, un adevărat vis devenit realitate. Însă toate visele au un sfârșit, iar acest lucru era la fel de valabil și pentru seara ei la Summers Glade.

Când își văzu mătușa căutând-o, cu hainele atârnate peste braț, se întoarse spre Duncan și-i spuse:

– Trebuie să plec.

El nu protestă, deoarece se aștepta ca ea să fie prezentă pentru tot restul petrecerii, și-i spuse acest lucru.

– Ne vom vedea dimineață, atunci.

– De fapt, nu ne vom vedea.

Sabrina oftă, regretând cu adevărat lucrurile pe care era nevoită să i le spună. El începea deja să se încrunte, însă ea evitase toată

seara să facă ce trebuia, și nu mai putea amâna. Era păcat, totuși, și regreta cu adevărat că această noapte minunată, pentru ea, cel puțin, trebuia să se termine.

– Atunci când m-ai invitat, din cauza surprizei, am uitat cu totul de faptul că eu și mătușile mele avem un oaspete al nostru. Nu ar fi trebuit să vin nici măcar în această seară. Nu este ca și cum aș fi fost invitată înainte de sosirea musafirei, iar ea știa asta. Așa că nu pot fi nepoliticoasă și să o abandonez încă o dată.

– Nu ai vrut să vii.

Ea zâmbi auzind concluzia lui greșită, care era atât de lipsită de logică încât era sigură că și el știa asta, și-i spuse:

– E absurd. M-am distrat în seara asta. Mi-ar plăcea cu adevărat să mai vin, și dacă musafira noastră pleacă înainte de sfârșitul petrecerii, poate că...

– Adu-o și pe ea, interveni Duncan.

– Oh, Duncan, nu ar trebui să întrebi cine este cea care a venit în vizită, înainte să faci o astfel de ofertă?

– Atâta timp cât nu este Ophelia...

Nu mai continuă. Expresia ei, care îl făcu să înțeleagă că tocmai despre ea era vorba, îl făcu să se încrunte cu adevărat.

Când reuși să vorbească, aproape mormăia.

– La naiba, ce face acasă la tine?

Asta, cel puțin, era ușor de explicat.

– Profită de aceeași curtoazie pe care mi-a arătat-o familia ei atunci când am fost în Londra.

– Și îndeplinirea sarcinilor date de ea face parte din aceeași curtoazie? întrebă el.

– Nu, asta a fost pentru a scăpa de orice datorie, spuse ea, zâmbind în ciuda tonului lui tăios. S-a împrietenit cu mine, Duncan, și a făcut prima mea călătorie la Londra mult mai ușoară decât ar fi fost altfel. Nu i-am putut refuza cererea, deși nu am vrut să fac ce mă rugase, atunci când mă simțeam obligată față de ea. Dar acum simt că acea datorie a fost plătită.

– Atunci ignoră prezența ei aici, sau las-o cu cealaltă mătușa a ta, din nou, așa cum ai făcut în seara asta.

Ea clătină din cap.

– Chiar mă vezi fiind atât de nepoliticoasă cu cineva?

El tăcu pentru un moment lung, apoi oftă.

– Nu, cred că nu ai face așa ceva. Te las să pleci înainte să crezi că sunt un răsfățat care nu se știe comporta când lucrurile nu ies cum vreau.

– Nu aș crede asta, îi zâmbi ea larg. Poate te-aș considera însă un barbar scoțian...

– Pleacă odată, replică el, însă acum zâmbea și el larg.

– Poate te voi întâlni din nou într-una din plimbările mele, spuse ea, plecând.

– Da, și poate că vei scăpa mai repede de musafirii nepoftiți.

O conduse pe ea și pe mătușa ei la ușă și rămase un moment acolo cu majordomul în timp ce ele urcau în trăsura care le aștepta, timp suficient pentru ca majordomul să observe și să remarce:

– O fată drăguță, domnișoara noastră, Sabrina.

Duncan se întoarse spre domnul Jacobs.

– Noastră? O cunoașteți de mult?

– Da, a trăit aici aproape toată viața.

– Plimbările astea pe care le face, le face adesea? întrebă Duncan.

– În fiecare zi, indiferent de vreme, replică Jacobs. Preferă diminețile, însă uneori mai iese și după-amiaza.

Duncan dădu din cap, gândindu-se să facă și el o plimbare dimineață – până când își dădu seama că doar o oră în compania ei nu avea să fie suficientă. În plus, ambii lui bunici ar fi luat-o razna dacă ar fi dispărut în cea mai mare parte a zilei, când avea de găsit o soție.

După ce se simțise atât de bine în această seară, cu adevărat bine, pentru prima oară de când sosise în Anglia, se culcă într-o dispoziție cu totul neplăcută.

În trăsura care se legăna pe drumul înspre Cottage by the Bow, conacul care fusese numit astfel cu ani în urmă, când încă mai făcea parte din domeniul ducal, Hilary vorbi neîncetat despre petrecere. Sabrina nu era foarte atentă, încă savura propria experiență a serii tocmai încheiate, până când auzi:

– Te place.

Această afirmație îi atrase categoric atenția și nu avu nevoie de nici o explicație, de vreme ce o cunoștea suficient de bine pe mătușa ei pentru a ști la ce se referise.

– Da, cred că mă place, dar nu în felul în care te gândești tu.

Hilary se simți ofensată în locul Sabrinei și mormăi:

– Și de ce nu în felul acela?

– Să fim sincere, mătușă Hilary, dacă m-ai pune pe mine lângă cineva ca Ophelia, sau chiar Amanda Locke, nici n-aș fi băgată în seamă. Lordul Neville a invitat aici floarea aristocrației engleze, pentru ca nepotul său să-și aleagă o mireasă. Ai văzut singură în această seară, tinerele care au participat la petrecere nu sunt aceleași care și-au făcut debutul în Londra în acest sezon, când am fost și noi. Unele dintre ele sunt, dar cele mai multe pe care le-a invitat Neville nu trebuie să iasă pe piața căsătoriilor, pentru că-și cunosc valoarea și nu trebuie să facă paradă pentru asta.

– Prostii, ce au toate acestea de-a face cu faptul că te place?

– Am devenit prieteni, nimic mai mult de atât, replică Sabrina. Atunci când își va alege mireasa, va fi una dintre acele frumoase...

– Nici tu nu ești de lepădat, deși poate că așa crezi.

Sabrina oftă. Era drăguț să audă asta, desigur, însă una dintre ele trebuia să fie realistă, altfel i s-ar fi urcat la cap și ar fi început să spere ceva ce nu se putea întâmpla.

– Nu crezi că aș ști dacă un bărbat ar fi interesat de mine în acel fel? Te asigur, mătușă Hilary, că Duncan nu mă privește ca pe o potențială soție, mă vede mai degrabă ca pe o confidentă care-i poate oferi sfaturi cu privire la cea pe care ar trebui să o aleagă.

– Numai timpul ne va lămuri, replică Hilary, nedorind să devieze de la speculațiile sale pline de speranță.

Nevrând să mai discute acest subiect, ci mai degrabă să-și savureze în continuare amintirile în tăcere, Sabrina spuse:

– De ce l-ai atacat pe lordul Neville în seara asta, despre ce a fost vorba?

– Ei, nimic. Este doar o neplăcere veche.

Aflându-se într-o dispoziție defensivă, Hilary nu mai spuse nimic altceva în timpul călătoriei spre casă.

Capitolul 21

Sabrina dormi destul de mult în dimineața următoare, așa că atunci când Alice intră în camera ei pentru a o trezi și-i spuse pe un ton vesel că nu avea prea mult timp la dispoziție pentru a se pregăti, deoarece trăsura o aștepta deja, fu prea ametită pentru a înțelege ce-i spunea. Iar Alice părăsi prea repede dormitorul, înainte ca Sabrina să poată formula o întrebare coerentă sau măcar să afle despre ce trăsură era vorba.

Nu se grăbi, totuși. Își amintise de noapte trecută și, zâmbind, se lăsă din nou pe pernă pentru a o mai savura o dată, așa cum făcuse și în seara de dinainte atunci când se culcase – acesta fiind motivul pentru care nu adormise decât aproape în zori.

Însă curând Hilary își băgă capul pe ușă și spuse:

– Toată lumea este gata, draga mea, te așteptăm numai pe tine. Grăbește-te, te rog.

Ușa se închise din nou, iar Sabrina, foarte curioasă acum, își aruncă la o parte cuvertura și se grăbi să iasă pe coridor, prinzând-o din urmă pe Hilary, care era deja la jumătatea scărilor.

– Gata pentru ce? Am uitat că trebuia să facem ceva astăzi?

Hilary se încruntă.

– Nu ți-a spus nimic sora aceea a mea? Trebuia să te trezească și să-ți spună. Știam că ar fi trebuit să mă ocup eu de asta.

– A pomenit de o trăsură...

– Ah, deci ți-a spus. Hilary păru dezamăgită, deoarece potențiala ei ceartă cu Alice fusese înăbușită în față. Ei bine, grăbește-te. Birjarul este aici de mai mult de o oră deja, așteptând.

Sabrina avea o dilemă acum. Trebuia fie să afle despre ce naiba era vorba, fie să-i ofere lui Hilary un motiv să se plângă întreaga zi de Alice. Alese să privească pe fereastra din camera ei, care dădea în fața casei. Acolo se afla trăsura despre care era vorba și care se dovedi a fi din nou trăsura lordului Neville, deși nu ar fi trebuit să se afle acolo.

Fu îngrozită de concluzia la care ajunse pe dată. Era evident că Duncan uitase să-i spună birjarului că nu era nevoie de serviciile lui în această dimineață, cel puțin nu pentru a o lua pe ea din nou. Iar acum, din cauza acestei scăpări, mătușile ei credeau că erau toate invitate la Summers Glade, inclusiv Ophelia.

Ce altceva ar fi putut crede mătușile ei? Se presupunea că ar fi trebuit să-i spună lui Duncan că nu se putea întoarce la petrecere, nu fără propria musafiră, iar dacă trăsura era aici, însemna că este pentru toată lumea. Nu ar fi putut ajunge la o altă concluzie.

Se gândi să se bage din nou în pat și să se ascundă acolo întreaga zi. Se gândi să-l lovească pe Duncan cu umbrela de soare peste cap pentru că uitase de trăsură, și ar fi făcut-o, cu siguranță, dacă ar fi fost anotimpul potrivit pentru purtatul unei umbrele de soare. Se gândi la cât de furios avea să fie văzând-o pe Ophelia apărând în pragul casei sale. Dar era vina lui. De ce se simțea atunci ca și când ar fi fost vina ei? Poate din cauză că știa, pur și simplu, că el avea să o învinuiască pe ea, doar pentru că Ophelia o vizita pe ea.

Sfârși prin a se grăbi, în cele din urmă, și alese una dintre cele mai flatante rochii de dimineață pe care le avea, nu din cauză că felul în care arăta ar fi ajutat-o în vreun fel, ci numai pentru că îi oferea puțin curaj în plus. Trebuia să-și avertizeze mătușile, și asta fără să fie auzită de Ophelia. Poate că nu-i mai plăcea atât de mult de ea, însă nu dorea să o rănească, explicându-i că nu primise cu adevărat invitația la care sperase atâta timp.

O așteptau toate, la intrare, așa că Sabrina nu avu nici o șansă să îi vorbească vreuneia dintre mătușile ei fără a o trage la o parte, ceea ce ar fi atras întrebările celorlalte două femei. Însă nici măcar nu avu șansa de a încerca, deoarece Ophelia o apucă de braț și o trase în direcția trăsurii, nerăbdătoare să-și facă odată apariția.

Călătoria fu îngrozitoare pentru Sabrina, care își imagina cele mai groaznice scenarii. Chiar și-l închipui pe Duncan dându-le pe toate afară din casă. La urma urmei, ea ar fi putut preveni sosirea lor acolo dacă ar fi mărturisit adevărul. Pe el nu l-ar fi îngrijorat sentimentele Opheliei.

În cele din urmă, nerăbdarea Opheliei fu cea care-i oferi șansa de a-și avertiza cel puțin mătușile, atunci când trăsura sosi la Summers Glade, iar londoneza fu prima care coborî. Sabrina o prinse pe Hilary de braț și-i șopti:

– Nu ar trebui să fim aici. Duncan nu a invitat-o.

Hilary se mulțumi să o bată ușor pe braț, fără nici cea mai mică îngrijorare, și replică:

– Probabil s-a răzgândit atunci, deoarece birjarul ne-a informat că a venit după noi toate, inclusiv după musafira noastră.

Acest lucru o făcu pe Sabrina să rămână cu gura căscată, așa că ea fu ultima care intră în casă. Nu mai știa ce să creadă. I-ar fi plăcut să creadă că Duncan făcuse din nou un compromis, așa cum făcuse cu o zi în urmă, doar pentru ca ea să poată veni la petrecere. Însă trebuia să fie realistă. Nu știa ce se întâmplase de fapt în cadrul întâlnirii de la han. Poate că Duncan o voia acum înapoi pe Ophelia, dar nu dorea ca aceasta să știe încă. În acest caz, Sabrina îi oferise scuza perfectă pentru a o avea din nou pe londoneză în apropiere.

Opheliei nu-i luă deloc mult timp pentru a le părăsi. Deja dispăruse când Sabrina intră în casă, plecată în căutarea prietenilor ei din Londra, pentru a le face cunoscut faptul că intrase din nou în grații. Era obișnuită să fie în centrul atenției, indiferent de locul în care se afla. Iar simplul fapt că era aici, la petrecerea fostului ei logodnic, avea să pună capăt bârfelor care circulau pe seama ei.

Obținuse ceea ce dorise. Era din nou în elementul ei, în mijlocul lumii bune a Londrei. Nu era de mirare că strălucea de frumusețe, punând-o cu mult în umbră pe Sabrina, chiar dacă aceasta purta cea mai frumoasă rochie liliachie a sa.

Ei bine, nu avea altceva de făcut în afară de a accepta lucrurile și de a se distra cât de bine putea, deși șansele erau mici acum. Astăzi nu avea să fie ca seara trecută, cu Duncan mereu în prezența ei. Nu se putea, nu cu Ophelia acolo.

Ajunseseră la timp pentru micul dejun. Hilary și Alice mâncaseră deja, dar Sabrina nu, așa că-și făcu loc în camera unde se servea micul dejun. Înăuntru mai erau câțiva oaspeți care se treziseră mai târziu. Raphael Locke și sora lui, Amanda, erau printre acei câțiva oaspeți care se aflau lângă bufet, așteptând ca farfuriile să le fie umplute înainte de a pleca în căutarea unor scaune libere.

– Singuri, în sfârșit, îi spuse el Sabrinei atunci când o observă și se apropie de ea.

– În sfârșit?

– Ei bine, toată seara trecută am încercat să găsesc o soluție ca să te smulg din ghearele barbarului, și uite că ești aici, singură, fără el pe lângă tine.

Ea roși, însă nu pentru ea.

– Aș vrea să nu-i mai spui așa. Nu e un barbar, să știi.

Raphael chicoti.

– Sigur că știu, dar am cu ce să-l tachinez, nu?

– De ce? întrebă ea plină de îndrăzneală.

– Ei bine, în primul rând, pentru că e atât de amuzant atunci când se supără pe mine. În al doilea rând, pentru că-mi place de el. În al treilea rând, pentru că cineva trebuie să-l învețe să se adapteze, iar eu mi-am asumat rolul de profesor într-ale umorului englezesc.

– Dumnezeule, și eu care credeam că ești doar un glumeț, replică ea pe un ton zeflemitor.

El izbucni în râs, ceea ce le atrase privirile tuturor celor din încăpere și o aduse și pe sora lui lângă ei.

– Ce poate fi atât de amuzant atât de devreme dimineața? întrebă Amanda, înăbușindu-și un căscat.

– Faptul că ai fost atât de adormită azi-dimineață când te-ai îmbrăcat, că ai uitat să-ți pui camerista să încheie ultimii...

Biata fată țipă îngrozită și se întoarse imediat cu spatele la el, ordonându-i:

– Nu sta așa acolo, rezolvă asta!

Raphael râdea înfundat și părea să aibă de gând să-și lase sora acolo, așteptând o veșnicie pentru a-i încheia nasturii. Sabrinei i se făcu milă de fată și se aplecă spre ea, șoptindu-i:

– A glumit. Ești complet îmbrăcată și arăți foarte drăguț.

Mandy se întoarse la loc și-i aruncă fratelui ei o privire aspră, spunându-i din toată inima:

– Ticălosule! înainte de a pleca.

Sabrina clătină din cap în direcția bărbatului. Era foarte frumos – ambii frați Locke arătau fermecător – însă era, în mod evident, un provocator incorigibil. Nu că ar fi fost neapărat un lucru rău. Și ea tachina suficient de mult, deși exista o diferență majoră. Sabrina o făcea pentru a amuza oamenii, nu pentru a-i irita.

– Ce este? întrebă el zâmbind când o văzu clătinând din cap.

– Asta a fost urât din partea ta, replică ea.

– Poate, fu el de acord. Dar a trezit-o, nu-i așa? Nu se poate să arate ca o somnambulă când trebuie să-și găsească un soț. Cu cât mai repede face asta, cu atât mai repede pot renunța la însărcinarea asta de însoțitor.

– Ah, așadar, ai păcălit-o pentru binele ei? spuse Sabrina.

– Sigur că da, replică el. Doamne, nu-mi spună că m-ai crezut rău intenționat. Mi s-ar rupe inima, cu siguranță.

Sabrina mușcă din cârnatul ei învelit în aluat înainte de a arăta, cu ce mai rămăsese din el, către o masă din apropiere.

– Acolo se servește o mâncare din inimi și rinichi, dacă ai cumva nevoie de înlocuitori.

– *Touché*, spuse el, însă era tot un zâmbet. Din fericire pentru tine, draga mea, nu mă descurajez ușor. Așa că s-ar putea să-mi mai ia câteva zile să te conving să te căsătorești cu mine. Dădu nonșalant din umeri. Când vei realiza cât de bine ne potrivim, vei ceda.

Ea chicoti auzind noua lui abordare.

– Nu suntem deloc potriviți, și știi asta foarte bine.

– Sigur că suntem, insistă el. Ne tragem amândoi din duci.

– Da, dar linia din care provin eu este implicată într-un scandal, îi aminti ea.

– Oh, dar linia din care provin eu servește scandaluri la micul dejun, contracară el vesel.

– La care masă mănâncă în această dimineață? întrebă ea.

El râse, suficient de tare pentru a atrage din nou privirile asupra lor. Sabrina începea să se simtă bine, dar și să se întrebe de ce îi acorda el atâta atenție. Avea să stârnească bârfele, era sigură, dacă nu se îndepărta curând de ea. Era prea bine cunoscut.

În cele din urmă decise că probabil se plictisea și dorea o distracție. Oricine ar fi încercat să lege numele ei de al lui ar fi fost nesăbuit, așa că nu avea de gând să se îngrijoreze din această cauză.

Capitolul 22

– Am auzit chiar de la sora lui, spuse Edith Ward. Îi place să fie apărătorul celor inferiori. Cine s-ar potrivi mai bine descrierii decât Sabrina?

– Nu m-ar deranja să fiu inferioară, dacă astfel aș atrage atenția lui, remarcă Jane.

– Nu poți fi așa doar pentru că-ți dorești, draga mea, îi spuse Edith. Ești prea drăguță.

Jane roși, dar era în mod evident dezamăgită, deși în oricare altă situație ar fi fost încântată de compliment. Păstrându-și însă ideea, adăugă:

– Nu că ar conta, oricum, odată ce o va observa pe Ophelia.

Ambele fete încercaseră să domolească latura geloasă a Opheliei, despre care știau că fusese atâțată atunci când o văzuseră cu toate pe Sabrina părăsind încăperea unde se servea micul dejun împreună cu frumosul Raphael Locke. Expresia de absolută neîncredere care apăruse pe fața Opheliei era suficientă pentru a prezice ce avea să se întâmple.

Pe de altă parte, Mavis era încântată de turnura pe care o luaseră lucrurile. I se părea că în sfârșit se făcuse dreptate atunci când manevrele făcute de Ophelia pentru a scăpa de logodnicul ei se întorseseră împotriva sa, transformând-o în ținta bârfelor. Nu mai văzuse niciodată o asemenea dreptate. Fusese foarte dezamăgită să o vadă pe Ophelia apărând la Summers Glade în această dimineață, pe cât se părea invitată, ceea ce știa, așa cum o știa toată lumea, că avea să o repună pe Ophelia în rolul ei de regină a sezonului.

Singurul lucru bun în legătură cu apariția ei, era, din punctul de vedere al lui Mavis, acela că acum avea să fie prin preajmă, martoră la succesul Sabrinei, și că tentativa ei de a distruge debutul acesteia eșuase, cel puțin în ceea ce-i privea pe Duncan MacTavish și pe Raphael Locke.

Iar Ophelia nici nu știa măcar cine era Raphael Locke, nu-l întâlnise încă. Nici una dintre fete nu-l întâlnise înainte de ziua anterioară, când sosise împreună cu sora lui. Pe Amanda o cunoșteau, desigur, și o încolțiseră pentru a afla că era vorba de fratele ei, moștenitorul averii Locke, care tocmai se întorsese în Anglia după câțiva ani petrecuți în străinătate, acesta fiind motivul pentru care nu-l întâlniseră și nu auziseră despre el înainte.

Din nefericire, era mai mult ca sigur că, odată ce o întâlnea pe Ophelia, avea să cadă la picioarele ei, venerând-o, așa cum făceau toți bărbații, cu excepția lui Duncan MacTavish – lucru pentru care Mavis îl admira cu adevărat. Edith și Jane erau de aceeași părere și, atunci când el apăruse însoțind-o pe Sabrina, tocmai terminaseră de povestit Opheliei despre el, aducând-o la curent cu toate informațiile, inclusiv faptul că era moștenitorul unui ducat, că avea o avere considerabilă, că era perechea ideală pentru ea, dacă terminase cu fostul ei logodnic. Cei doi nu păreau să fi părăsit începerea împreună în mod accidental. Vorbeau și își zâmbeau, căutând niște scaune libere pe care să se așeze ca să-și mănânce micul dejun.

Desigur, cele trei fete fuseseră prezente seara trecută și observaseră succesul Sabrinei în a capta total atenția lui Duncan MacTavish pentru cea mai mare parte a serii. Jane și Edith chiar purtaseră o discuție în contradictoriu cu privire la care dintre ele avea să-l cucerească, acum că Ophelia terminase cu el, până când văzuseră cât de captivat păruse de Sabrina.

Nu aveau însă de gând să-i menționeze acest lucru Opheliei, cel puțin Jane și Edith, și se rugau să nu audă de altundeva. Așa că nu le veni să creadă atunci când Mavis remarcă, pufnind:

– Inferioară, pe naiba! Am încercat să vă spun că Sabrina are farmecul ei, dar nu m-ați ascultat. Dovada e că doi dintre cei mai doriți bărbați se luptă pentru atenția ei.

Comentariul ei îi atrase imediat privirea îngustată a ochilor albaștri ai Opheliei, cu întrebarea:

– Care este celălalt bărbat? Despre cine vorbești?

– Despre Duncan, desigur, replică Mavis înainte ca Jane sau Edith să o poată opri.

Abia își putu ascunde zâmbetul triumfător după ce termină de vorbit. Însă lovise și mai tare, doar că nu-și dăduse încă seama de asta. La urma urmei, nu avea de unde să știe că Ophelia își petrecuse

seara singură, necomunicând cu gazdele ei, încuiată în camera sa, încercând să-și dea seama de ce Duncan nu se comportase așa cum ar fi trebuit cu o zi în urmă, la întâlnirea lor.

– Ți-a povestit Sabrina cum abia a plecat de lângă ea seara trecută? mai adăugă Mavis.

De vreme ce Ophelia nici măcar nu știa că Sabrina își petrecuse seara la Summers Glade, tocmai primise o lovitură dublă. În plus, nici nu se pricepea să-și ascundă sentimentele. Deși încercă să păstreze un ton nonșalant, multitudinea de emoții care-i traversară chipul deconspiră ceea ce simțea cu adevărat.

– Sabrina nu este persoana care să facă confidențe, arătă ea.

– Nici nu-și povestește succesele, aparent. Păcat, replică Mavis. Mie mi-ar fi plăcut să știu ce au găsit atât de amuzant, de au râs aproape întreaga seară.

– Poți să insinuezi ce vrei, Mavis, interveni Edith, încă încercând să domolească temperamentul Opheliei, deși chiar și ea știa că era o cauză pierdută, după tot ceea ce dezvăluise Mavis. Nu înseamnă că vreunul din cei doi bărbați ia în considerare posibilitatea de a se căsători cu ea. Uiți de problema familiei ei?

– Ei bine, cine ar putea uita așa ceva? replică Mavis, pe un ton sarcastic. Mai ales când pare să fie atât de fericită – și de vie. Dar a fost vorba doar de un zvon prostesc.

– Uiți de la cine a pornit zvonul? spuse Jane, în apărarea Opheliei.

– Nu, de fapt, îmi amintesc foarte bine cine l-a repus în circulație cu atâta rea-voință.

Asta era din nou o insultă la adresa Opheliei. Mavis era încântată că avusese în sfârșit curajul de a o face. Cuvintele ei nu trecură nebăgate în seamă de Ophelia, așa cum se temuse. Fermecătoarea blondă nu mai era atât de fermecătoare cu fața roșie de furie.

Edith icni. Jane era prea șocată pentru a vorbi. Ophelia era aproape incoerentă.

– Rea-voință? Îmi spui... mie... !

– Oh, chiar te rog să faci o scenă care va face să fii dată afară pentru a doua oară, o întrerupse Mavis cu un zâmbet strălucitor. Poate că atunci noi, ceilalți, ne vom putea distra din nou.

Mavis se întoarse să plece, conștientă că-și tăiase definitiv legăturile cu acest grup, dar mândră de ea însăși pentru că o făcuse,

în sfârșit. Însă pe Edith și pe Jane le plăcuse, cel puțin atunci când nu se purtau ca niște găini lipsite de creier în preajma Opheliei, așa că se opri suficient pentru a le spune:

– Voi când aveți de gând să vă treziți și să vă dați seama că nu vă este prietenă? V-ar înjunghia pe la spate într-o secundă dacă asta i-ar aduce ceva ce-și dorește și nu ar avea nici un singur regret din cauza asta.

Mavis se îndepărtă aproape săltând, cu un zâmbet larg pe buze. Știa că s-ar putea apuca de împachetat, deoarece chiar în acea zi avea să înceapă să circule un zvon oribil pe seama ei. Doar că nu-i mai păsa de asta.

– Ei bine, eu nu, pufni Jane, incapabilă să spună ceva mai potrivit după discursul șocant al lui Mavis.

– Nici eu, fu de acord Edith.

– Eu, una, nu sunt surprinsă, spuse Ophelia, revenindu-și, deși în sinea ei fierbea. Este o mincinoasă, la urma urmei. Am prins-o chiar eu cu minciuna, cel puțin de vreo cinci ori până acum, dar am fost suficient de bună pentru a nu-i spune asta în față. Biata de ea, mă întreb dacă se poate abține. Unii nu reușesc, știți prea bine.

Capitolul 23

– Așază-te, Archibald, avem o problemă.

Scoțianul se așeză în fața biroului lui Neville din camera de zi a acestuia și-și privi cu neîncredere dușmanul. Nu-i plăcea să fie chemat astfel, fără să-și fi luat încă micul dejun, fără să fi dormit prea bine în noaptea precedentă, iar căldura din încăpere îl făcuse să transpire încă de când pusese piciorul înăuntru. Nu avea nevoie și de alte probleme.

– Avem? Noi? întrebă el. Cum să avem o problemă, când singurul lucru care ne leagă este flăcăul, iar el face exact ceea ce i-am cerut să facă? Ai adunat o grămadă de fete drăguțe aici, apropo, dacă pot spune eu însumi asta. Dacă știam că aici sunt atâtea frumuseți, aș fi putut veni în vizită după moartea dragii mele soții și mi-aș fi găsit una pentru mine.

– Dacă ai fi făcut asta, poate că acum nu ne certam din pricina lui Duncan, mormăi Neville.

– Cine se ceartă? Aș fi putut jura că am ajuns la un consens cu privire la împărțirea moștenitorilor.

– Nu e o soluție grozavă, dar nu despre asta vreau să discutăm acum, replică Neville. În caz că nu ai observat, aseară Duncan a invitat pe cineva la petrecere, o anume Sabrina Lambert, cu care și-a pierdut timpul întreaga seară.

– Fătuca aceea cu forme frumoase? Arată bine, deși nu este chiar o frumusețe; după ce se va sătura de ea, va alege una drăguță.

Neville oftă și spuse pe un ton obosit:

– Aș vrea să nu insiști atât de mult pe frumusețea de suprafață. O față drăguță nu este singura calitate pentru o soție ideală, așa cum am aflat după întâlnirea cu tânăra familiei Reid.

– Sigur că este, îl contrazise Archie cu voioșie. Nu e musai să îți asculți soția, poți să o ignori dacă ai chef, dar trebuie să o privești, așa că o față frumoasă are întâietate în fața unui cap sec.

Neville își dădu ochii peste cap, însă sublinie.

– Probabil că Duncan nu simte la fel, de vreme ce arată un interes crescut față de această fată. Poate că îi place doar compania ei. A recunoscut deja asta. Fata îl amuză. Dacă asta este tot, atunci nu există nici o problemă.

În acest punct, Archie se încruntă.

– Ce spui nu are nici o noimă, omule. Dacă nu-ți pasă dacă se căsătorește cu o frumusețe sau nu, după cum tot spui, care e problema cu fătuca asta? Nu are un titlu suficient de satisfăcător pentru tine?

Neville oftă din nou.

– Felul în care arată Sabrina Lambert nu are nimic de-a face cu îngrijorarea mea, Archibald. Adevărul e că mi se pare destul de drăguță. Ochii ei sunt cu totul deosebiți, ies în evidență.

– Are ochi frumoși, carevasăzică? Nu am observat.

– Probabil pentru că nu te uiți decât la sâni și fețe, și nu te preocupi de detaliile fine ale înfățișării unei fete, darămite de inteligență, pe care se poate sau nu să o posede.

Archie zâmbi la auzul tonului acru.

– Eh, încă nu m-am apropiat suficient de fată ca să-i pot vedea ochii. Atunci trebuie că obiectezi față de recomandările ei?

– Nu, se întâmplă chiar ca străbunicul ei Richard să fi fost duce, iar bunicul ei, conte. Tatăl ei ar fi moștenit titlul, dacă i-ar fi supraviețuit tatălui său, însă nu a făcut-o. Ea nu are neapărat nevoie de un titlu pentru a fi o pereche corespunzătoare, de fapt, este deasupra multora dintre fetele de aici. Ce mă preocupă însă este faptul că vine la pachet cu două mătuși care sunt fete bătrâne...

Chicotitul lui Archie îl întrerupse.

– Asta este problema ta, nu a mea, mă bucur să o pot spune. Eu plec acasă după nuntă.

– Slavă Domnului pentru asta, spuse Neville fără să-și ascundă ușurarea. Dar vine însoțită și de un scandal vechi de patruzeci de ani, despre care am aflat că a reînceput să circule.

Archibald nu mai era amuzat, așa că se aplecă în față și întrebă:

– Ce fel de scandal?

– Nu unul căruia i-am dat prea mult credit, de vreme ce l-am cunoscut pe Richard Lambert personal, și știam cât era de neîndemânatic cu armele de foc. Aproape că mi-a tras în picior odată când vânam împreună, așa că este perfect posibil să se fi împușcat mai

degrabă accidental decât voit, așa cum spun zvonurile. Cu soția lui este însă altă poveste. Era o prostuță și nu am nici o îndoială că ea s-a sinucis atunci când a izbucnit scandalul. Nu ar fi avut curajul de a-i face față, nici curajul de a înfrunta ridicolul situației.

– Ăsta nu mi se pare cine știe ce scandal, mormăi Archie.

– Aș fi de acord cu tine dacă asta ar fi tot, însă a mai existat o fiică în familie care a făcut același lucru, iar fiul ei și soția lui – părinții Sabrinei – tot așa. Înțelegi, Archibald? Dacă principala ta preocupare este de a avea un moștenitor care să ne continue liniile, chiar vrei să riscăm ca în această tristă poveste să existe totuși un sâmbure de adevăr?

– Duncan știe toate astea?

– Crezi că-mi face confidențe? Nu am nici o idee dacă știe sau nu povestea, deși este posibil să fi auzit bârfele. S-ar schimba în vreun fel lucrurile dacă ar ști?

Archibald se încruntă, gânditor.

– Probabil că nu, și cu siguranță nu dacă deschidem noi discuția.

Buzele lui Neville se întinseră la auzul acestora.

– Nu am mai trecut o dată prin asta? Știu că ai vrea să crezi că flăcăul s-ar încăpățâna să facă ceva contra bunului-simț doar pentru a-mi face în ciudă, însă eu îi dau mai mult credit. Oricum, în ceea ce privește afacerea asta cu mariajul, este mai probabil să asculte de tine, așa că află dacă știe, iar dacă nu știe, lămurește-l și fă-l să înțeleagă că fata asta nu e potrivită pentru el.

Archie dădu din cap aprobator, deși adăugă, plin de speranță:

– Probabil că nu-i mai mult decât ai spus chiar tu, fata-l amuză.

– Așa cum am spus, nu ar fi nici o problemă, dar faptul că Lady Ophelia Reid se află din nou sub acoperișul meu de azi-dimineață...

Archie îi tăie vorba.

– Pe naiba e...

Neville interveni din nou.

– Se întâmplă să fie musafira familiei Lambert, iar doamnele Lambert au fost invitate de către Duncan, în ciuda acestui lucru. Asta înseamnă fie că e totuși vrăjit de frumusețea ei – ceea ce ar trebui să te încânte – și a decis să-i ierte insultele și să se căsătorească până la urmă cu ea, fie că are intenții serioase în privința Sabrinei Lambert. Alege tu, Archibald, mie nu-mi place nici una dintre variante.

– De ce eu? pufni Archie. Este mai probabil că va fi și el surprins văzând pe cine au adus cu ele cele din familia Lambert. Presupun că nu știa despre ce oaspete era vorba atunci când le-a invitat. Așa vom scăpa de toate deodată.

De data aceasta, Neville *chicoti*.

– Gândurile pline de speranță nu te vor duce prea departe, să știi. Sabrina Lambert i-ar fi spus aseară despre cine e vorba. Poate că familia ei este legată de acest scandal nefericit, însă ea nu este o fetișcană fără nimic în cap, care să nu-și dea seama de implicațiile sosirii cu fosta logodnică a lui Duncan la o petrecere organizată tocmai pentru ca el să-și găsească o mireasă.

– Oh, spuse Archie dezgustat, ridicându-se pentru a ieși din cameră. Mă duc acum să-l caut și să aflu de la el care-i treaba. Speculațiile astea îmi dau o afurisită de durere de cap, Neville.

Capitolul 24

Duncan evitase să coboară în această dimineață, după decizia luată cu o seară în urmă. Se mai gândise peste noapte, neputând să doarmă, și în cele din urmă trimisese birjarului un mesaj care-l anula pe primul, spunându-i că trebuia să le aducă pe doamnele din familia Lambert, împreună cu musafira lor, la petrecere. După aceea adormise pe dată. Însă în această dimineață decizia luată nu i se părea cea mai bună, iar dispoziția i se înrăutățise.

Faptul că-i permisese Opheliei Reid să intre din nou sub acoperișul său fusese o greșeală enormă, indiferent de motivul din spate. Decizia lui avea să fie percepută drept „am iertat și am uitat", iar el nu intenționase să-i transmită un astfel de mesaj.

Ar fi putut găsi diferite moduri de a o vizita pe Sabrina o dată la două zile în timpul următoarelor două săptămâni, cât ar mai fi durat petrecerea, fără să i se simtă foarte tare lipsa, iar dacă i s-ar fi simțit, asta era. Nimeni nu-i spusese că trebuia să fie prezent la Summers Glade douăzeci și patru de ore pe zi. De ce nu făcuse așa?

Dar știa prea bine de ce. Prezența Sabrinei la petrecere însemna că avea să fie acolo până la șaisprezece ore pe zi, avea să fie disponibilă dacă el simțea nevoia să vorbească cu ea, avea să fie la îndemână dacă avea nevoie să fie înveselit, avea să-l poată sfătui cu privire la această decizie majoră pe care trebuia să o ia în următoarele două săptămâni, și avea să fie pur și simplu acolo, având un efect liniștitor asupra lui. Era dispus să plătească pentru acestea cu orice păreri greșite și-ar fi făcut Ophelia, deoarece le putea ușor corecta. Dar nu luase în seamă cum aveau să reacționeze ceilalți la prezența ei aici, după ce el anulase logodna.

Exact lucrul acesta îi fu clarificat atunci când Archie îl găsi în camera lui și-l întrebă dacă se răzgândise în privința Opheliei. Îi fu ușor să răspundă la această întrebare, însă apoi Archie dori să știe care erau intențiile lui cu privire la Sabrina, iar asta era ceva mult

mai complicat. Nu că ar fi avut intenții serioase, însă relația pe care o avea cu ea era una pe care Archie probabil că nu ar fi înțeles-o, ceea ce se și întâmplă, de altfel.

– O prietenă? pufni el. Bărbații se împrietenesc cu alți bărbați, nu cu fetele.

– De ce?

– Pentru că intervine problema sexului, de aia. Dacă-mi spui că nu te-ai gândit nici măcar o dată la asta, voi crede că ești un mincinos.

Duncan nu se supără, ci fu amuzat în schimb.

– Crede, dacă vrei. Adevărul este că am fost prea ocupat să râd împreună cu ea pentru a mă mai gândi la altceva.

Desigur, Archie pufni din nou. Însă Duncan știuse că nu avea să înțeleagă. Era un concept atât de simplu, și totuși Archie nu putea vedea dincolo de „ordinea naturală a lucrurilor" dintre un bărbat și o femeie.

Încercă să-i explice încă o dată.

– Gândește-te așa. Ai un prieten foarte bun, care locuiește în apropiere, poate chiar este cel mai bun prieten al tău. Organizezi o petrecere. Ai vrea să împărtășești cu prietenul tău bucuriile unui astfel de eveniment, nu?

Archie se alătură acestei ipoteze.

– Dar prietenul meu are deja altceva planificat.

– Da, dar este ceva minor, care poate fi rezolvat prin aducerea la petrecere. Știi foarte bine că ai aranja lucrurile în același fel.

– Nu, dacă celălalt plan se întâmplă să fie o fată cu limba ca de viperă, care ar putea strica toată afurisita de petrecere.

Duncan oftă. Nu putea nega acest lucru, de vreme ce era o posibilitate clară. Însă apoi rânji. Cel puțin Archie îi înțelesese explicația.

– Nu te îngrijora cu privire la Ophelia înainte să fie cazul. Și nici nu te teme că intențiile mele față de Sabrina sunt altfel decât prietenești. Vorbește chiar tu cu ea și vei vedea cât de plăcut este să fii în compania ei. Are un fel de-a te face să uiți de necazuri.

Încruntătura lui Archie arăta că aceste cuvinte nu-l linișteau foarte mult.

– Doar să nu uiți care este scopul acestei petreceri.

– Ți-am mai spus că nu obiectez față de găsirea unei soții. Nu-mi place însă graba asta, și vreau să fiu sincer cu tine, dacă nu-mi găsesc o soție înainte de trecerea acestor două săptămâni,

nu vreau discuții pe tema asta. N-o să aleg o fată doar ca să spun că am făcut o alegere.

– Nu ne așteptăm să te îndrăgostești pe dată, băiete, replică Archie mormăind. Asta cere timp.

– Nu vorbesc despre dragoste, vorbesc despre a plăcea pe cineva. Trebuie măcar să-mi placă fata pe care o aleg. Trebuie să existe ceva mai mult decât indiferență între noi, Archie.

– Sigur că da, dar nu vei găsi nimic dacă îți petreci tot timpul cu prietenii. Cum vor vedea celelalte fete treaba asta, când ele nu știu că este doar o prietenă? Vor crede că ai ales deja, așa că trebuie să se mai facă remarcate de tine. Unele chiar ar putea pleca acasă.

Duncan făcu o grimasă. Archie se făcuse și el înțeles, într-un fel pe care nu-l putea disputa.

– Mi-am luat o seară liberă de la vânătoarea de soții, să mă distrez, spuse el. Nu-mi porți pică pentru atâta lucru, nu?

– Nu, câtă vreme a fost vorba doar despre o seară. Dar petrecerea asta nu poate ține la infinit, băiete. Nu vei găsi o oportunitate mai bună decât asta să faci o alegere. N-am văzut în viața mea atâtea fete frumoase adunate la un loc. Bătrânul Neville s-a descurcat de minune cu selecția fetelor invitate, ca să-ți fie și ție mai ușor să alegi. Folosește-ți timpul cu înțelepciune, este tot ce îți cer.

Duncan promise că așa avea să facă, însă atunci când coborî, puțin mai târziu, pe Sabrina o căuta, fără măcar să-și dea seama, în timp ce trecea din încăpere în încăpere. Din nefericire, o găsi în schimb pe Ophelia, sau mai degrabă ea îl găsi pe el și-i ieși în cale, așa că el fu nevoit fie să se oprească, fie să o ignore într-un mod nepoliticos.

Ar fi ales fără să ezite cea de-a doua variantă, de vreme ce îi spusese tot ce avusese de spus cu o zi în urmă. Dacă nu înțelesese, nu era vina lui. Însă nu era singură, avea lângă ea alte două fete, iar el păstra încă în minte admonestarea lui Archie.

Le întâlnise în treacăt pe cele două însoțitoare, însă nu le reținuse numele, doar îi fuseseră prezentate mai mult de două sute de persoane în ultimele două zile. Ambele erau drăguțe, așa că merita să le cunoască puțin mai bine, se gândi el, iar asta însemna că nu putea fi nepoliticos tocmai acum. Însă se răzgândi brusc atunci când Ophelia scoase primele cuvinte.

– Cred că le-ai cunoscut pe bunele mele prietene, Edith și Jane?

Nu dorea să aibă nimic de a face cu prietenele bune ale Opheliei. Sabrina era excepția, însă ea nici nu pretinsese că ar fi prietenă cu Ophelia, menționase doar niște obligații față de aceasta.

– Într-adevăr, spuse el fără să-i arunce nici măcar o privire. Privindu-le în schimb pe însoțitoarele ei, adăugă, înainte de a trece pe lângă ele:

– Mi-a făcut plăcere, domnișoarelor, dar vă rog să mă scuzați, încă nu am mâncat.

– Este teribil de – Jane făcu o pauză, încercând să găsească alt cuvânt decât „nepoliticos" pentru a-l descrie – abrupt, nu-i așa? spuse ea în timp ce-l priveau toate plecând.

– O trăsătură scoțiană, presupun, replică Ophelia pe un ton plictisit.

Era bucuroasă că el nu se oprise. Fusese văzută vorbind cu el. Era tot ce o interesa, deocamdată.

– Vei accepta atunci când îți va cere din nou să te căsătorești cu el – dacă nu îți va cere mâna de la tatăl tău în schimb? întrebă Edith.

Ophelia se prefăcu că se gândește.

– Încă nu m-am hotărât. Acum trebuie să-l iau în considerare și pe lordul Locke, la urma urmei.

– Desigur, replică Jane. Încă nu te-a întâlnit, dar acest lucru poate fi remediat de îndată. Sabrina poate face prezentările, dacă încă mai este cu el.

Expresia plictisită a Opheliei dispăru cu o rapiditate uimitoare.

– Nu am nevoie de prezentare, spuse ea aspru. Și cu siguranță nu din partea Sabrinei. Îl voi întâlni pe Raphael Locke atunci când voi fi pregătită – poate diseară. Ați spus că se va dansa în sala de bal, nu-i așa?

– Am auzit pomenindu-se asta, da.

– Excelent. Am o rochie nouă de bal, tocmai pentru o asemenea ocazie.

– Oh, dragă Ophelia, nu cred că dansul din această seară va fi chiar un bal, o avertiză Jane. Lucrurile sunt mult mai puțin formale la țară.

– Prostii, un bal este un bal, indiferent de locul în care are loc. În plus, vreau să arăt cât mai bine atunci când îl voi întâlni pentru prima dată. O rochie splendidă de bal mă va face să arăt excelent.

Jane încercă să mai spună ceva, însă o privire a lui Edith o opri. Ophelia era încă prietena lor, iar ele doreau să se scalde în popularitatea ei, însă nici uneia dintre ele nu-i plăcea felul în care se întorsese Mavis împotriva lor, care fusese și prietena lor. Iar predicțiile făcute de către aceasta le rămăsese în inimă, de vreme ce ambele văzuseră cât de ușor se putea ajunge acolo.

Așa că, dacă Ophelia voia să fie prea elegant îmbrăcată pentru seară, nu era problema lor. Fusese avertizată, însă, ca de obicei, pentru ea conta doar propria opinie.

Capitolul 25

Până își termină micul dejun, Duncan era destul de mândru de el. Reușise să stea de vorbă cu numeroase persoane, plimbându-se cu farfuria în mână, așa cum îi văzuse pe ceilalți făcând, și reușise să facă un tur al încăperilor de la parter, oprindu-se ici și colo pentru a face un compliment sau pentru a discuta puțin despre furtuna care izbucnise și care bătea acum în ferestre.

Dacă unii din oaspeți se gândiseră să facă o plimbare, acum trebuiau să își schimbe planurile. Dar, la urma urmei, nimeni nu dorea să iasă afară iarna, chiar dacă nu ar fi plouat, nu atunci când înăuntru erau destule activități care să-i țină ocupați.

Deja se desfășurau câteva jocuri de cărți, unele prietenești, dar cele mai multe care implicau pariuri – o activitate pe care englezii o găseau deosebit de distractivă. În camera de zi se jucau șarade, provocând hohote de râs. În sala de biliard erau două mese la care jucau mulți dintre domnii mai în vârstă, inclusiv Archie. Neville nu-și făcuse încă apariția.

O tânără distra un grup de doamne în sala de muzică, o fată drăguță cu șuvițe roșcate în părul blond, fapt care-i atrase atenția lui Duncan. Nu avea însă nici un talent la cântat, așa că Duncan nu rămase mult timp acolo.

I-ar fi plăcut să stea în camera de zi, însă acolo era acum Ophelia cu cercul său de admiratori. Era destul de rău, deoarece acolo era și Amanda Locke, iar lui i-ar fi plăcut să o cunoască puțin mai bine. Faptul că nu-l plăcea pe fratele ei nu era un motiv pentru a descalifica una dintre cele mai drăguțe fete prezente. Nu era la fel de frumoasă ca Ophelia, însă probabil nimeni altcineva nu era. Ophelia era o raritate, prea drăguță și prea conștientă de acest lucru.

Trecuse prin toate camerele când își dădu seama că nu o văzuse pe Sabrina nicăieri. Singurele pe care nu le verificase erau sala de bal, care nu era folosită în timpul zilei, și biroul lui Neville, de asemenea

nefolosit de vreme ce fusese preluat de administratorul moșiei, care era acum în concediu, pe timpul petrecerii. Mătușa Sabrinei, cea care fusese cu ea seara precedentă, era în camera de muzică cu o altă femeie de aceeași vârstă, însă Sabrina nu era cu ele.

Duncan realiză că poate nici nu venise la Summers Glade. Ce ironie că acum trebuia să suporte prezența Opheliei, însă fără compania Sabrinei, pentru care fusese făcut sacrificiul. Dar de ce să nu fi venit, de vreme ce întreaga ei familie, inclusiv musafira lor, era aici?

Înainte să pună această întrebare mătușii ei, verifică ultimele două încăperi. Descoperi că biroul fusese încuiat – o precauție înțeleaptă, se gândi. Sala de bal nu era încuiată, însă înăuntru era întuneric din cauza furtunii, iar sala era goală, așa cum trebuia să fie; cel puțin așa părea la o privire superficială. O mișcare ușoară îi atrase privirea, totuși, chiar când închidea ușa, și o văzu acolo, de cealaltă parte a sălii, stând în picioare în fața unei uși de sticlă. Tapetul liliachiu din spatele ei, care avea aproape aceeași nuanță ca și rochia sa, o făcea aproape invizibilă, ascunzând-o.

Sabrina îl auzi apropiindu-se și, fără să se uite, știu că era Duncan. Mersul lui avea ceva aparte, ușor de recunoscut. Pulsul i se acceleră, ceva ce se întâmpla de fiecare dată în preajma lui. Se întrebă de ce era acolo. Nu din același motiv ca ea, cu siguranță.

De îndată ce începuse furtuna, căutase un loc liniștit pentru a observa magnifica dezlănțuire a naturii în deplina sa furie. Iubea furtunile la fel de mult ca și ploile liniștite. În timp ce unii oameni deveneau agitați la auzul tunetelor sau la scăpărarea fulgerelor, ea le găsea liniștitoare și i-ar fi plăcut să se afle în mijlocul lor.

Acest lucru era însă imposibil, cel puțin astăzi. Însă putea măcar să privească, iar ușile balconului, cu panouri de sticlă, îi ofereau o vizibilitate perfectă asupra terasei și grădinii, iar sala goală de bal îi oferea intimitatea de a se bucura singură de priveliște.

Însă nu o supăra faptul că Duncan era cel care o deranja; de fapt, era plăcut că putea împărtăși priveliștea cu el.

– Este frumos, nu-i așa? spuse Sabrina atunci când el se opri lângă ea.

Crezuse că trebuia să-i explice la ce se referise, însă știu că înțelesese atunci când el replică:

– Ai vrea să o vezi mai de-aproape?

Ea-i aruncă o privire și zâmbi, însă scutură cu tristețe din cap.

– Mătușile mele nu ar fi de acord să apar udă și murdară, nu atât de aproape de ora prânzului, fără să mai am timp să merg acasă și să mă schimb.

El îi zâmbi înapoi, însă o prinse de mână și, deschizând ușa balconului, o trase afară în ploaie, cu el. Se opri pe terasă și-și ridică fața înspre cer, savurând furtuna așa cum ar fi făcut-o ea.

Dumnezeule, în acel moment se simți complet îndrăgostită de el.

Duncan crezu că trebuia să fie nebun să cedeze unui astfel de impuls – asta până când privi spre Sabrina. Expresia ei era atât de plină de bucurie, de încântare, încât o făcea să radieze de frumusețe. Deși părul i se udă repede și-i atârna în șuvițe peste față, pentru un moment scurt, Duncan fu absolut fermecat de ochii ei incredibili, de picătura de ploaie care i se opri o secundă pe gene înainte de a aluneca pe obraz în jos, de alta care se scufundă într-una din gropițele ei înainte de a i se scurge pe bărbia în vânt, de suplețea buzelor ei atunci când zâmbea, ceea ce-i atrase atenția asupra gurii ei...

Îi cuprinse chipul adorabil în mâini și o sărută. Fusese un alt impuls, însă unul pe care nu-l putea regreta. Ploaia era rece ca gheața, însă nu simțea frigul, simțea doar căldura buzelor ei și fierbințeala produsă de atingerea trupurilor lor. Avea gust de ambrozie, asemenea unei zile proaspete de vară în mohoreala iernii.

În depărtare se auziră tunete, iar el o trase instinctiv mai aproape. Fulgerele iluminară cerul, iar el îi depărtă buzele și pătrunse cu limba în interiorul gurii ei. Timp de câteva momente nu mai există nimeni altcineva pe lume în afară de ei, de elementele naturii și de pasiunea care se dezlănțuise între ei.

Când Duncan își veni în fire, fu asaltat de vină, stinghereală și încă ceva, teama pe care nu o recunoscu imediat. Îl putea învinui pe Archie că-l făcuse să se uite la Sabrina ca la o femeie, nu doar ca la o prietenă, și avea să o facă dacă impulsul acesta îl costa prietenia ei.

Își luă mâinile de pe ea și făcu un pas în spate. Era prea supărat acum pentru a o privi, dorea numai să fugă înainte ca ea să spună ceva ce ar fi pus capăt relației lor, însă trebuia să îi ceară scuze mai întâi, nu putea pleca lăsând-o să creadă că era barbarul din zvonuri.

– Asta a fost... nu ar fi trebuit... Duncan gemu în sinea lui. Când naiba mai fusese atât de împiedicat înainte? Îmi pare rău, fato. Nu știu de ce am făcut asta, dar nu se va mai întâmpla, îți promit.

Capitolul 26

Trecu o vreme până când Sabrina ieși din ceața în care o lăsase sărutul lui Duncan. Tremura de ceva timp, însă nu-și dăduse seama, abia acum devenise conștientă de acest lucru. Totuși, nu intră înapoi în încăpere, pentru a se încălzi. Se duse la grajd, căutându-l pe birjarul care le adusese aici.

Era acolo, din fericire, și fu de acord să o ducă acasă, să-și poată schimba hainele. Mătușile ei nu aveau să știe că se udase până la piele, așa că nu trebuia să le dea nici o explicație. Nu era în stare să dea nici o explicație acum, nu când nu reușea nici ea să înțeleagă ce se întâmplase.

Duncan o sărutase, o făcuse să simtă fiori până în adâncul sufletului, apoi jurase că nu avea să o mai facă niciodată. Ce să înțeleagă din toate astea? Că fusese un accident, ceva făcut sub impulsul momentului, care nu ar fi trebuit să se întâmple și probabil nu s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul unei furtuni violente? Furtunile o linișteau, însă se părea că pe el îl excita furia mamei naturi. Da, era ceva primitiv, presupuse ea, care putea stârni pasiunea unui bărbat.

Își dori ca el să nu o fi făcut. Știind cât de minunat și excitant fusese să fie sărutată de el, nu avea să se liniștească prea curând. Dar asta nu mai conta acum când descoperise că se îndrăgostise de el.

Nu era cu adevărat surprinsă. Avusese indicii vagi că se îndrăgostea, pe care încercase să le ignore. Însă trebuia să recunoască... Știa că iubirea pentru Duncan avea să o facă să se simtă nefericită. Cum se putea altfel, când nu-l putea avea pentru ea și era nevoită să-l vadă căsătorindu-se cu o altă fată? În plus, avea să fie mereu în preajma lui, erau vecini! Avea să-i întâlnească adesea, pe el și pe soția lui, iar apoi pe ei împreună cu copiii lor.

Întârziase la prânz, deși nu conta, deoarece prânzul era servit pe parcursul mai multor ore, ca și micul dejun, ca să nu se înghesuie toți deodată la masă. Nu ar fi contat oricum, de vreme ce-și pierduse

apetitul din cauza emoțiilor prea puternice care-i făcuseră stomacul să se strângă ghem.

Se alătură mătușilor ei în camera de zi. Ele mâncaseră deja; fu chestionată în privința schimbării rochiei, însă ea spuse doar că fusese nevoită să se schimbe, fără să le ofere vreun motiv. Ele acceptară explicația, trăgând propriile concluzii, așa cum ea știuse că aveau să facă, ceea ce o împiedicase să le mintă. Însă ele erau nerăbdătoare să îi povestească noutățile pe care le aveau.

Alice o întrecu pe Hilary, spunând:

– Ophelia s-a hotărât să stea aici, în loc să se întoarcă la noi, și a trimis deja după lucrurile ei.

Sabrina nu era surprinsă că Ophelia dorea să stea aici, acum că fusese invitată, ci de faptul că putea.

– Tot mai au vreun loc aici?

– Nu, nici unul, însă le are pe prietenele ei, iar ele s-au oferit să-i facă loc în camera pe care o împart.

Hilary își împărtăși părerea, adăugând:

– Nu văd de ce ar vrea să stea înghesuită cu alte câteva fete, când ar putea avea propria cameră la doar zece minute distanță.

Sabrina înțelegea însă, și spuse:

– Locuind aici, este mai puțin probabil să piardă ceva din cele ce se întâmplă.

Nu mai adăugă că probabil Ophelia prefera înghesuiala, de vreme ce-i oferea audiența de care părea să aibă nevoie constant. Acesta era un gând mai puțin plăcut, pe care preferă să-l țină pentru ea. În plus, șederea la Summers Glade avea să pună capăt definitiv bârfelor care circulau pe seama Opheliei, în caz că acest lucru nu se întâmplase deja după ce-și făcuse apariția acolo.

Alice aproape confirmă atunci când spuse:

– Se presupune că a fost invitată înapoi, așa că nu mai există probleme între ea și familia Thackeray, și chiar că tânărul Duncan s-a răzgândit și o va cere din nou de soție. Ar trebui oare să subliniem că este aici doar din cauză că ai fost tu invitată, iar ea era musafira noastră atunci?

Sabrina oftă în sinea ei. Nu-i păsa deloc despre bârfele pe seama Opheliei, însă nu voia să fie responsabilă de influențarea direcției în care o luau acestea.

– Cred că, dacă lordul Neville vrea să se știe că nu este aici la invitația lui, va face cunoscut acest lucru el însuși. Nu depinde de noi să corectăm presupunerile false pe marginea acestui subiect. Lasă-i pe toți să creadă ce doresc. Știi prea bine că oricum așa vor face.

Acesta era un subiect sensibil, iar Sabrina regretă de îndată că-l atinsese, așa că adăugă repede:

– Am auzit că se dansează diseară. A fost confirmat?

– Da, replică Alice. Dar nu trebuie să te grăbești acasă să scoți de la naftalină rochiile de bal. Va fi ceva lipsit de formalitate.

– Trebuie să fie așa, arătă Hilary. În cazul unor adunări atât de mari, este aproape imposibil să programezi ceva pentru care toată lumea trebuie să se pregătească deodată. Îți poți imagina opt femei în aceeași cameră, cu opt rochii de bal întinse peste tot și opt cameriste încercând să-și îmbrace deodată doamnele? Nu se poate face, nu fără o confuzie totală și fără să se aprindă temperamentele.

Sabrina își imagină scena și zâmbi.

– Nu știu ce să spun, s-ar putea să fie amuzant de privit.

– L-ai întâlnit deja pe lordul Archibald MacTavish, draga mea? întrebă Alice în continuare.

– Nu, dar am auzit că este aici, replică Sabrina. Voi l-ați întâlnit?

– Nu încă, deși sperăm să o facem astăzi.

– Ea speră, o corectă Hilary pe sora ei. Are ideea asta prostească legată de faptul că lordul MacTavish este văduv și ar putea să-și găsească și el o soție.

Sabrina ridică dintr-o sprânceană.

– Ei, mătușă Alice, doar nu te gândești să te căsătorești?

Alice roși și-și drese vocea.

– Sigur că nu. M-am gândit doar că dacă nepotul lui se mută în Anglia, va fi singur acolo în munți.

– Nu știm cum e casa lui, răspunse Hilary. Din ce știm noi, poate fi plină până la refuz cu alte rude de-ale lui.

– De fapt, este destul de goală, din ce spune Duncan, replică Alice, rânjind către Hilary triumfător, mulțumită că avea o informație de care sora ei nu știuse.

Sabrina se hotărî să oprească disputa lor înainte să devină prea serioasă, satisfăcându-și propria curiozitate.

– Ai vorbit cu Duncan? o întrebă ea pe Alice.

– Da, imediat după prânz, deși nu pentru prea mult timp. Bietul băiat părea supărat dintr-un oarecare motiv. A întrebat unde ai plecat, iar eu nu i-am putut răspunde. Presupun că atunci ai plecat acasă să te schimbi?

– Posibil, replică Sabrina, simțindu-se inconfortabil, și încercă să întrebe pe un ton cât mai nonșalant: M-a căutat cu un motiv anume, sau a întrebat doar unde eram?

– Nu, dar este în regulă să-l cauți și să afli, spuse Alice.

– Da, confirmă Hilary. Este acceptabil să faci așa ceva în cadrul unei asemenea adunări. La urma urmei, ești vecina lui.

Sabrina se uită cu ochii îngustați la cele două mătuși ale ei, conștientă de ceea ce făceau.

– Dacă este ceva important, sunt sigură că mă va găsi. Dar, între timp, nu vă mai imaginați lucruri care nu există. Mă vede pur și simplu ca pe o prietenă, ceva ce tind să facă vecinii.

Privind-o pe Sabrina părăsind încăperea, Alice spuse:

– A subliniat lucrul ăsta într-un mod destul de drăguț, nu crezi?

– Da, poate puțin cam mult. O place, să știi.

– Așa am crezut și eu, însă se pare că ea nu crede la fel, spuse Alice, încruntându-se gânditoare.

– Poți să o învinuiești că nu are încredere în ea, după dezastrul de la Londra?

– Nu a fost chiar un dezastru, mai degrabă un...

– Dezastru.

– Jur, Hilary, ai putea să nu mă contrazici măcar o dată, când am căzut de acord în privința lui Duncan MacTavish? Dacă Sabrina crede că el vrea să fie doar prieteni, nu va observa nici unul din indiciile care i-ar contrazice această părere. Trebuie să o convingem că are șansa de a face o partidă frumoasă.

Capitolul 27

Ophelia nu părea prea stânjenită de faptul că era singura femeie îmbrăcată cu o rochie de bal. Și-ar fi schimbat hainele, totuși, dacă ar fi observat la timp și nu abia când se afla deja la jumătatea sălii de bal. Fusese prea ocupată să-l caute cu privirea pe Raphael Locke pentru a observa ce purta restul lumii.

Însă ignoră acest fapt după surpriza inițială și disconfortul momentan. Știa că arăta splendid, la urma urmei, iar asta era tot ce conta. Pur și simplu avea să fie și mai strălucitoare în comparație cu celelalte femei, ceea ce nu o deranja absolut deloc și era exact așa cum trebuia să fie.

Încă nu-l văzuse pe moștenitorului familiei Locke, însă văzu că Mavis era acolo și fu extrem de iritată de acest fapt. Scorpia ar fi trebuit să părăsească deja Summers Glade până acum, dar se părea că, deși fusese etichetată drept o mincinoasă și o trădătoare de prieteni, nu era suficient de rușinată pentru a pleca. Ophelia trebuia să se gândească la altceva pentru a o alunga în lacrimi acasă.

Când îl văzu în sfârșit pe Raphael Locke, acesta era lângă Sabrina – din nou? Era intolerabil! Ce vedeau și el, și Duncan atât de interesant la fata aia? Cu siguranță nu felul în care arăta. Era amuzantă, spusese Mavis. Ce prostie! Era mai probabil că obțineau de la ea ceva ce nu ar fi trebuit, da, asta trebuia să fie. Cine ar fi crezut că acest șoricel de țară avea o morală atât de îndoielnică? Dar de ce nu? Și așa nu avea speranța de a se căsători vreodată, așa că nu ar fi avut de ce să-i pese dacă-și păta reputația, nu?

Ophelia se plimbă în direcția lor, sperând ca nici un domn să nu o oprească în drum. Avu noroc, de data aceasta, și ajunse fără nici un însoțitor. Îi oferi Sabrinei un zâmbet scurt înainte de a-i arunca o privire afectată, despre care știa că era deosebit de flatantă, de vreme ce o exersase suficient de mult în fața oglinzii.

– Nu cred că am avut plăcerea, spuse Ophelia. Vrei să faci onorurile, Sabrina?

– Desigur, spuse aceasta, zâmbind poznaș. Lady Ophelia, vi-l prezint pe Raphael Locke, din familia Locke, care provine dintr-un lung șir de duci și care va continua cu siguranță această linie cândva – asta dacă nu-l împușcă întâi vreo femeie ofensată de felul ciudat în care flirtează.

În loc să fie insultat, așa cum s-ar fi așteptat Ophelia, lordul Locke izbucni în râs. Dar ce altceva ar fi putut face, pentru a nu fi nepoliticos? Cu toate acestea, trebuia să fie îngrozit de o asemenea prezentare. Ce o determinase pe Sabrina să spună ceva atât de ridicol?

– Nu cred nici un cuvânt, replică Ophelia, atrăgându-i din nou atenția.

– O, este destul de adevărat, cel puțin partea despre flirtat. Obiectez însă față de caracterizarea acestuia drept ciudat. Flirtez într-un mod destul de rafinat, trebuie să-ți spun.

Era drăguț. Cât de frumos din partea lui. Ar fi trebuit însă să o pună pe Sabrina la locul ei, așa cum ar fi făcut Ophelia. Se întoarse spre ea, pentru a face exact acest lucru, însă Sabrina alese să plece tocmai atunci, și, de vreme ce asta era exact ce sperase Ophelia, își ținu gura închisă.

– Scuzați-mă, spuse Sabrina. Cred că mătușile mele au nevoie de ajutor.

Raphael, care-i cunoscuse mătușile mai devreme, le văzu în cealaltă parte a sălii și protestă.

– Pentru ce? Stau amândouă acolo, singure.

Sabrina chicoti.

– Exact. Dacă le-ai cunoaște mai bine, ai ști că au nevoie frecvent să fie salvate – una de cealaltă. Chiar și în mijlocul unei astfel de petreceri, când ar trebui să se simtă bine, nu trec nici măcar cinci minute fără să înceapă să se certe dintr-o cauză sau alta. Nu contează motivul. Alege orice subiect, iar ele se vor contrazice pe marginea lui.

– Ei bine, dacă trebuie să faci pe îngerul arbitrajului, poți pleca, spuse el cu un oftat exagerat. Dar ține minte că nu am uitat cu câtă abilitate ai evitat invitația mea la dans. Fii sigură că voi deschide subiectul mai târziu.

Sabrina plecă, deși cu o ușoară roșeață în obraji. Ophelia pufni în sinea ei, și dacă nu ar fi fost vorba de un sunet atât de puțin delicat, ar fi făcut-o mai tare. Dacă putea face ceva în acest sens, nu aveau să danseze în această seară, își promise ea.

Însă acum era singură cu Raphael Locke și se aflau suficient de departe de ceilalți oaspeți pentru a nu fi auziți. El se purta în sfârșit așa cum trebuia, măsurând-o cu ochii lui albaștri, încet, cu atenție. Ea nu era deloc stingherită de această examinare, era obișnuită să se uite lumea la ea, chiar și în acest fel metodic, așa cum o făcea el, și chiar se așteptase la asta mai repede.

– Chiar ești extraordinar de frumoasă, îi spuse Raphael în cele din urmă, nu plin de admirație, ci mai degrabă cu o surprindere întârziată. Dar probabil auzi asta atât de des, încât nu prea mai are însemnătate.

Era adevărat, dar nu era înțelept să spună asta, așa că replică:

– Dimpotrivă, o doamnă nu se poate sătura de astfel de complimente, mai ales de la un domn atât de frumos ca dumneata.

Dintr-un oarecare motiv, complimentul ei îl făcu să devină tensionat și își îndepărtă privirea. Ea află de ce atunci când Raphael spuse cu îndrăzneală:

– Nu căuta să faci o altă cucerire, draga mea. În familia mea bărbații fac cuceririle, nu le place să fie vânați de femei mânate de gânduri de căsătorie.

Ophelia s-ar fi putut supăra ușor, însă asta nu i-ar fi folosit la nimic.

– Lord Locke, ce vrei să spui? Cu siguranță nu insinuezi că aș dori să mă căsătoresc cu dumneata doar pentru că te găsesc frumos? Mulți bărbați mi se par frumoși și, dacă mă complimentează, s-ar putea să le returnez complimentul, așa cum am făcut-o acum. Este ceva perfect inocent, te asigur, fără nici un motiv ascuns.

– Excelent, replică el vesel. Mă bucur să aud asta, într-adevăr mă bucur.

Ar fi trebuit să se simtă jenat acum din cauza greșelii sale, însă nu era. În schimb, zâmbea într-un fel care insinua că era sceptic. Ei bine, nu conta. Avea să se căsătorească cu el. Tocmai luase decizia. Era tânăr și foarte frumos, iar ducatul și averea considerabilă pe care avea să le moștenească îi conveneau de minune. Însă nu avea de gând

să mai tolereze asocierea lui cu Sabrina, sordidă sau nu, și voia să o înăbușe în față.

– Nu ar trebui să fii atât de clar, știi? șopti ea pe un ton conspirativ.

– Clar? În legătură cu ce, rogu-te?

– Cu faptul că te culci cu Sabrina. Sau nu-ți pasă că reputația ei este în pericol?

Reacția lui nu fu deloc cea anticipată de ea. Oricare alt bărbat ar fi asigurat-o pe loc că nu se petrecuse nimic între el și Sabrina. Fie că era sau nu era adevărat, acela ar fi fost răspunsul demn de un gentleman. Iar apoi ar fi avut grijă să o evite pe Sabrina, fie și numai pentru a-și susține afirmația. Oricum ar fi fost, nu ar mai fi gravitat în jurul fetei aceleia.

În schimb, Raphael Locke se îndepărtă cu un pas de Ophelia, îi aruncă o privire incredulă în timp ce roșeața îi urca treptat în obraji, și, cu o expresie ce părea încărcată de mânie, începu să se îndepărteze de ea fără să-i dea nici un răspuns. Se răzgândi, totuși, se întoarse și, de data aceasta cu furia evidentă, se năpusti asupra ei.

– Dumnezeule, ce bârfitoare oribilă ești! spuse el pe un ton uimit. Auzisem asta, dar nu credeam că o femeie poate fi atât de rău-voitoare, însă se pare că este adevărat. Însă te avertizez, Lady Ophelia, dacă încerci să împrăștii zvonul acesta despre Sabrina, care nu este deloc adevărat, te voi aduce eu însumi la ruină. Înțelegi? Mă voi asigura că nu mai ești primită niciodată în societate. Frumusețea ta superficială nu te va salva, draga mea, îți promit că nu te va salva.

Se îndepărtă apoi, cu spatele drept, cu furia ținută sub control – nu ridicase vocea nici măcar pentru o secundă – și o lăsă șocată. Simpla idee că-i vorbise astfel, ei, și că o amenințase doar pentru a proteja un nimeni ca Sabrina era peste puterea ei de înțelegere. Ei bine, acum nu-l mai voia. Prostul își distrusese orice șansă.

Mai rămânea însă Duncan MacTavish.

Ophelia oftă în sinea ei. Nu voia cu adevărat să se căsătorească cu el, însă nu era chiar atât de rău pe cât se temuse. Era diferit, cu accentul lui, cu părul său roșu și modul obtuz caracteristic, însă era suficient de frumos, și toate femeile de acolo păreau să-l considere o partidă bună, ceea ce era tot ce conta, din punctul ei de vedere.

Însă interacțiunea cu scoțianul acela obtuz – nici măcar nu pricepuse că-și ceruse iertare cu o zi înainte – și cu mândria lui rănită avea să fie un test al răbdării pentru ea. Cu toate acestea, o voia înapoi. Asta era evident, cel puțin pentru ea, altfel nu ar fi fost aici. Se prefăcea doar neinteresat, plin de resentimente, presupunea ea, și probabil dându-se de ceasul morții să găsească un mod de a o recâștiga fără să lase impresia că era dispus să o ierte.

Putea să ajute din acest punct de vedere, pretinzând că incidentul fusese uitat în ceea ce o privea pe ea. Putea fi mai amuzant să-l lase pe el să se zbată, doar din pricină că nu o iertase de îndată, însă în jur se aflau toate acele tinere care trebuiau să-și dea seama că nu aveau nici o șansă cu el, nu atâta timp cât ea era aici. Nu mai dorea să vadă priviri umede și gene fluturând, nu mai multe decât văzuse deja.

Cât despre Sabrina și atenția pe care i-o acorda Duncan, așa cum se părea că se întâmplase cu o seară în urmă, era evident că era vorba doar despre încercarea de a o face pe ea geloasă. Ca și cum Sabrina ar fi putut-o face geloasă. Cât de absurd! Însă cel puțin Ophelia își dăduse seama ce punea el la cale și știa exact cum să contracareze o astfel de tentativă.

Capitolul 28

Acum că oaspeții erau deja de câteva zile la Summers Glade, iar Duncan fusese prezentat, sau, în unele cazuri, prezentat din nou, nimeni nu îl mai percepea ca fiind un străin. Simpla trecere a câtorva zile îl ridicase la rangul de „unul dintre ei".

Acest lucru duse la apariția unui fenomen pe care el îl observă mai târziu în acea zi. Acum îi era tot mai dificil să treacă dintr-o încăpere în alta fără să fie oprit de cineva care dorea să vorbească cu el. Descoperi că prefera să fie „străin", când cei mai mulți ezitau în a-l aborda.

Fenomenul continuă și seara. Încercase să ajungă în sala de bal mai repede, deoarece se aștepta să o găsească acolo pe Sabrina și voia să corecteze gafa pe care o făcuse cu ea mai devreme, pe terasă. Însă nu pe toți oaspeții îi interesa dansul, oricât de lipsit de formalitate ar fi fost, așa că mulți dintre ei erau încă împrăștiați prin celelalte săli. Nici unuia nu i se păruse deplasat să-l târască în camera de zi pentru a regla o ceartă, sau într-o altă cameră, unde pur și simplu nu putea pierde o discuție sau alta.

Nedorind să fie prea nepoliticos și străduindu-se din greu să nu fie așa, Duncan fusese reținut din nou și din nou, așa că trecuseră deja câteva ore înainte să reușească să scape și să ajungă în sala de bal. Dar lucrurile nu se terminară aici, așa cum sperase.

Ochii lui se opriră direct asupra Sabrinei, care era în capătul îndepărtat al sălii, trecând peste Ophelia fără să o vadă cu adevărat, deși ei nu-i scăpă acest amănunt. Între ei se aflau însă prea multe persoane, fiecare hotărâtă să-l oprească pentru a-i spune ceva, așa că atunci când ajunse în sfârșit lângă Sabrina, era deja iritat, iar tonul lui fu puțin prea aspru când o salută.

Atentă ca de obicei, ea îi aruncă o privire și râse, ghicind:

– Nu ești obișnuit să fii atât de popular, nu-i așa?

– Nu-i asta, fată. În Scoția nu deschidem gura numai să ne auzim pe noi înșine vorbind, așa cum fac englezii ăștia, stăm de vorbă despre lucruri serioase.

– Înțeleg, răspunse ea, zâmbind încă larg. Trebuie să fi fost dificil pentru tine să susții toate acele conversații frivole cu mine.

El roși până la rădăcina părului și încercă să repare repede lucrurile.

– Nu am vrut să spun...

– Duncan, oprește-te, chicoti ea cu blândețe. Ar trebui să știi deja când te tachinez.

El oftă. Avea dreptate. Ar fi trebuit să știe. Însă se așteptase ca ea să fi avut o atitudine mai rezervată față de el după cele petrecute între ei pe terasă, poate chiar să fi fost supărată pe el. Cu toate acestea, acum că se gândea la asta, era aproape imposibil să și-o imagineze pe Sabrina supărată, cu adevărat supărată, cu vocea ridicată, cu ochii aruncând fulgere – asta ar fi fost ceva interesant, ochii aceia violeți plini de pasiune...

Își îndepărtă privirea de la ea, pentru ca ea să nu vadă ce-i făceau aceste gânduri. Din nefericire, de această dată ochii lui o întâlniră pe Ophelia, iar el nu putu rata zâmbetul pe care i-l adresă aceasta, pornind în direcția lui.

Nu dură mult până să-și dea seama că faptul că stătea lângă Sabrina, pe care Ophelia o cunoștea bine, îi oferea acesteia scuza perfectă de a se apropia de ei. Asta îl făcu să plece pe dată.

– Mă întorc, fată, îi aruncă el Sabrinei înainte de a se grăbi să plece.

Dură mai mult de o oră până să reușească să revină la Sabrina. Își dăduse seama după ce plecase că fugitul din calea Opheliei, pe care nu o putea suporta, nu avea să funcționeze cu ea prezentă în casă în fiecare zi. Trebuia pur și simplu să o facă să stea departe de el, de vreme ce încercarea de a o ignora nu păruse să o facă să înțeleagă acest mesaj.

– Se pare că îți datorez câteva scuze acum, îi spuse el Sabrinei, alăturându-i-se lângă masa cu bunătăți.

– Doar câteva? replică ea, ridicând dintr-o sprânceană. Mă pot gândi la cel puțin șapte.

Numărul ciudat pe care-l spusese și fața ei serioasă îl făcură să creadă că de această dată era serioasă.

– Oh, ce altceva am mai făcut?

– Ei bine, în primul rând nu m-ai invitat încă la dans. În al doilea rând, ar trebui să-ți ceri scuze pentru faptul că te gândești să-ți ceri scuze atunci când nu ai de ce. În al treilea rând, nu ar trebui să pari atât de surprins când cineva te ia peste picior, pentru că ar putea crede că ai nevoie de o lecție în arta caraghioslâcurilor, văzându-și de drum cu el.

– Cu ce? întrebă el exasperat, după ce încercă să urmărească firul ciudat al discursului ei.

– Cu piciorul, desigur.

Râsul lui, atunci când izbucni, fu cu atât mai zgomotos cu cât ea își păstra încă expresia serioasă. Momentan nu îi păsa dacă atrăgea privirile cuiva asupra lor. Reușise încă o dată să-l facă să se simtă absolut confortabil, să-i alunge mai mult sau mai puțin iritările zilei, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

– Într-una din zilele astea te voi întreba despre celelalte patru motive pentru care trebuie să-mi cer scuze.

– O, bine, e perfect că mai am timp la dispoziție pentru a fi cât mai creativă. Pot să fiu foarte, foarte caraghioasă atunci când îmi pun mintea la asta, să știi.

El îi zâmbi larg și sublinie.

– Dar tot îmi voi cere scuze pentru că te-am lăsat singură după-masă, când ar fi trebuit să te însoțesc acasă, să te schimbi. Nu am nici o scuză pentru un astfel de comportament. M-am întors în sala de bal când mi-am dat seama de asta, dar erai deja plecată.

– Acum cine se comportă prostește? Nu e ca și cum a trebuit să mă întorc tocmai la Londra pentru niște haine uscate. Este suficient de ușor să ajung acasă, când locuiesc aproape după colț. De aceea ai fost supărat astăzi? La vederea sprâncenei lui ridicate, adăugă: mătușile mele au spus că așa păreai.

– Ei, printre alte lucruri, da. Cu ambii mei bunici sperând să-mi găsesc o mireasă înainte de sfârșitul petrecerii, mă simt puțin presat. Fie îi dezamăgesc pe ei, fie mă dezamăgesc pe mine luând o decizie pripită – nu există nici o variantă câștigătoare. Pe Neville nu-mi pasă dacă îl dezamăgesc, dar este de aceeași părere cu Archie asupra acestui subiect, iar pe el îmi pasă dacă îl dezamăgesc. Pe de altă parte, Archie are niște așteptări prostești, dar nu-i poți spune asta unui bătrân scoțian încăpățânat.

– Asta chiar că este o încurcătură, replică Sabrina, cu buzele strânse, gânditoare. Poate că, dacă nu ai încerca atât de mult să iei această decizie dificilă, lucrurile ar deveni mau ușoare pentru tine.

– Și soarele ar reuși să strălucească toată ziua, cred, contracară el.

De vreme ce aproape toată ziua plouase, ea-l certă ușor:

– Nu fi atât de neîncrezător, uneori chiar funcționează. În cazul meu, am descoperit că, dacă nu mă îngrijorez de moarte din cauza unei situații, răspunsul îmi sosește uneori pe neașteptate. Nu întotdeauna, desigur, așa ar fi prea simplu, însă suficient de des pentru a încerca să nu mă îngrijorez atunci când apare o nouă problemă. Unele încurcături au darul de a se corecta singure, fără nici un fel de ajutor. Mi-ar plăcea să se întâmple asta în toate situațiile, termină ea cu un zâmbet.

– Ești puțin cam tânără pentru atâta filosofie, fată.

– Așa crezi? Spuse ea, căscând ochii cu o falsă naivitate. Când nu este vorba decât despre logica unui copil, pe care cei mai mulți adulți au tendința de a o uita de îndată ce se maturizează?

El chicoti. Era atât de grozavă, prietena aceasta a lui. În plus, arăta absolut adorabil în această seară, cu rochia ei albastră simplă și cu ochii scânteind de veselie. Menționase invitația la dans în glumă, însă voia să danseze cu ea, și-și dădu seama de ce. Voia să o atingă.

Duncan oftă în sinea lui. Trebuia să pună capăt acestor gânduri. Ea nu era interesată de el în acest fel, nici măcar o dată nu-l privise altfel decât cu camaraderie. Îl considera un prieten. Tare bun prieten mai era, dacă se năpustea asupra ei cu fiecare ocazie pe care o avea.

Avea să o sperie dacă nu-și controla cumva atracția subită pe care o simțea pentru ea. Oricât i-ar mai fi plăcut să-i fure un sărut sau două, prefera mai degrabă prietenia ei, pe care o prețuia peste măsură.

Însă putea dansa cu ea. Chiar dacă ei nu-i păsa prea mult, probabil se aștepta la un dans măcar. Un dans, apoi avea să se concentreze din nou asupra sarcinii de a-și găsi o soție.

Capitolul 29

– Te căsătorești cu mine, Sabrina?

Ea se gândi că așteptase până erau în mijlocul ringului de dans pentru a-i pune această întrebare neașteptată, pentru ca ea să nu plece și să-l ignore, așa cum ar fi trebuit să facă. Rată un pas și aproape că-i făcu pe amândoi să cadă. De această dată, nu i se părea amuzant. Căsătoria nu era un subiect de glumă, cel puțin nu într-un mod atât de direct.

– Nu fi absurd, îi spuse ea în cele din urmă. Știi foarte bine că nu ne-am potrivi. Și apoi, familia ta nu ar fi oricum de acord, dar știi asta suficient de bine.

– Dacă acestea sunt singurele tale obiecții, putem stabili deja data nunții.

Ea își dădu ochii peste cap în direcția lui. Glumea. Își dorea numai să i se pară și ei la fel de amuzant. Dacă ar fi crezut că era serios, ar fi fost extrem de flatată. Însă era realistă, știa că nu reprezintă o partidă bună, chiar dacă nu ar fi avut un scandal atașat numelui ei. Dar exista unul, și cele mai multe familii, mai ales cele care se mândreau cu genealogia imaculată, o tăiaseră de mult de pe lista de posibile partenere pentru moștenitorii lor.

În plus, tocmai se hotărâse în această după-masă că nu avea să se căsătorească niciodată, după ce ajunsese la concluzia sfâșietoare că iubea un bărbat pe care nu-l putea avea niciodată. N-ar fi fost corect să se căsătorească cu altcineva, nici dacă acel cineva era Raphael Locke, care merita o astfel de soartă pentru că trata acest subiect într-un mod atât de frivol.

– De ce nu mă crezi? întrebă Raphael după tăcerea ei prelungită.

– Nu sunt oarbă, Rafe, spuse ea, inconfortabil.

El ignoră aluzia la felul în care arăta, spunând în schimb:

– Ești minunată, asta ești. Aș prefera să mă căsătoresc cu cineva a cărei companie îmi place decât cu vreo fetișcană care-și petrece tot timpul aranjându-se în fața unei oglinzi.

Ea râse.

– Ei bine, trebuie să recunosc că nu mă împac prea bine cu oglinzile. Dar chiar dacă te-aș crede, răspunsul meu tot „nu" ar fi.

– De ce?

Cum să-i explice fără să-i explice de fapt? Se hotărî să nu încerce, inversând direcția interogatoriului.

– Nu ești deloc devastat de refuzul meu, ceea ce dovedește că nu mă iubești.

– Păi, nu, dar te plac suficient de mult și nu am nici o îndoială că și iubirea va veni cât de curând.

Ea pufni în direcția lui.

– De ce te-ai aștepta la asta după căsătorie, în loc să aștepți întâi să te îndrăgostești și abia apoi să te căsătorești, așa cum e ordinea naturală a lucrurilor? De ce ai vrea să te căsătorești atât de tânăr, fără să trebuiască neapărat și fără să fie vorba de dragoste?

El îi aruncă o privire rănită.

– Nu crezi că ai putea învăța să mă iubești?

– De vreme ce nu ți-am oferit nici un motiv că sunt interesată de tine, nu poți trage concluzia că mă interesează altcineva?

– Aha! Mărturisești așadar că iubești pe altcineva?

Ea clipi. El părea să fie prea victorios ca urmare a acestei concluzii.

– Despre asta este vorba? Aștepți o mărturisire cum că...

– Ei, ei, nu spune ceva ce vom regreta amândoi. Nu, sper doar că doi oameni pe care-i plac se vor trezi și vor vedea ce este în fața lor înainte să fie prea târziu.

Raphael Locke avea totuși o latură serioasă, pe care Sabrina o vedea acum. Asta-l făcea mult mai atrăgător decât atitudinea lui obișnuită, însă ea abia observă.

– Și despre care doi oameni ar fi vorba? întrebă ea, îngustându-și privirea cu suspiciune.

– Tu, desigur, și scoțianul acela tare de cap, replică el cu simplitate.

Sabrina roși violent. Dumnezeule, cum putea să-i fi ghicit sentimentele, când ea tocmai le descoperise? Era oare atât de evident? Se uitase prea mult la Duncan, poate? Îl privise într-un fel

nepotrivit? Era îngrozită de perspectivă. Sau era doar din cauză că petrecuse atât e mult timp cu Duncan în seara precedentă, iar acest lucru fusese observat? Dacă acesta era cazul, atunci Raphael făcuse doar o presupunere, iar ea nu avea de gând să-i dea un alt motiv de a exclama „aha!"

– Te înșeli, spuse ea succint. Eu și Duncan suntem doar prieteni.

El nu pufni, dar scoase un sunet similar, exprimându-și scepticismul. Nu făcu însă nici un comentariu, iar tăcerea se prelungi, forțând-o să dezvolte ideea. El făcea încă evident presupuneri false – cel puțin în privința lui Duncan. Propriile ei sentimente nu prea contau, nu atunci când nu li se răspundea la fel.

– Nu-mi imaginez de unde ai rămas cu impresia aceasta, spuse ea. Duncan chiar stă de vorbă cu mine despre dilema alegerii unei soții dintre fetele prezente aici. Intenționam să i-o recomand pe sora ta. Asta ar trebui să te mulțumească, dacă, așa cum spui, îl placi.

De data aceasta, Raphael chicoti.

– Problema e că îl plac, așa că nu i-aș dori să se căsătorească cu sora mea, care l-ar înnebuni în mai puțin de o lună.

Ea se încruntă la el.

– Prostii. Îți iubești sora. Cum să nu o faci, când e atât de adorabilă? Poate că tachinarea ta continuă o face să se comporte astfel încât să înnebunească pe cineva.

El zâmbi.

– Poate, dar nu despre asta este vorba. Poate că dansează cu ea acum. Făcu o pauză, încercând să găsească cu privirea celălalt cuplu pe ringul de dans. Dar ascultă de cineva care recunoaște semnele, doamnă. Nu este deloc interesat de sora mea mai mică.

– Și, spune-mi, te rog, ce te face să crezi că este interesat de mine?

– Poate pentru că te caută atunci când nu ești cu el. Poate pentru că deja mi-a aruncat niște priviri aspre de când dansez cu tine. Poate pentru că Lady Ophelia este aici atunci când nu ar trebui să fie, însă este aici deoarece el n-a suportat să știe că nu poți veni decât dacă vine și ea.

Sabrina îl privi fără nici un fel de expresie pentru câteva clipe, până când reuși să înțeleagă fraza lui lungă și întortocheată. Apoi oftă.

– Ai înțeles complet greșit reacțiile lui Duncan, dar este normal, de vreme ce nu ești conștient de toate circumstanțele.

– Care ar fi acestea?

– În principiu, efectul pe care-l am asupra unor oameni. Sunt conștientă de acest lucru. De fapt, mă străduiesc în această direcție.

El se încrunta acum.

– Despre ce vorbești? Ce efect?

– Îi fac pe oameni să se simtă în largul lor, Rafe. Orice ar fi ceea ce-i deranjează, iritare, frustrare, furie chiar, sunt capabilă să-i scot din acea stare prostindu-mă sau râzând. Este chiar uimitor cât de mult bine face râsul. Însă în cazul lui Duncan, el era copleșit de tot felul de emoții negative din momentul sosirii aici, deoarece nu dorise să vină. Ambii săi bunici adăugau pe deasupra frustrare, insistând să rezolve cât mai curând problema căsătoriei. Și sincer vorbind... Acum șoptea. Nu cred că-l place deloc pe lordul Neville. Nu aș îndrăzni să întreb, însă, din remarcile pe care le-a făcut, așa am înțeles.

– Și ce vrei să spui cu toate astea?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Păcătosule, știi foarte bine. Duncan este mereu frustrat sau furios, iar eu îl fac să uite de necazurile sale pentru puțin timp, asta este tot. Tu nu ai căuta pe cineva care te poate face să uiți puțin faptul că dimineață te așteaptă ghilotina?

El râse acum.

– *Touché*. Într-adevăr, te-aș împacheta și te-aș lua cu mine acasă.

Sabrina rânji.

– Ei bine, Duncan nu trebuie să meargă atât de departe, de vreme ce locuiesc în vecinătate. Știe foarte bine că mă poate vizita oricând are nevoie să fie înveselit.

– Asta presupunând că el crede că vei fi mereu disponibilă, dar ce se întâmplă dacă te căsătorești și te muți de aici? Crezi că s-a gândit la asta?

– De ce să o facă, când probabil le voi călca mătușilor mele pe urme și nu mă voi căsători niciodată?

– Dumnezeule, ce pierdere! spuse el pe un ton exagerat, apoi continuă, serios: Doar nu crezi cu adevărat că un scandal prostesc ar putea opri pe cineva să te ia în căsătorie dacă dorește cu adevărat să facă asta, nu-i așa?

– De fapt, știu prea bine că l-ar putea opri, și știi și tu la fel de bine, având în vedere că scopul celor mai multe căsătorii este acela de a continua linia genealogică, iar dacă scandalul legat de familia mea este crezut, nu am prea multe șanse să nasc moștenitori.

De data aceasta Raphael chiar pufni.

– Știi foarte bine că nu ai nici o intenție de a-ți curma viața intenționat, și oricine cu ceva minte ar ști asta la fel de bine, când ești atât de plină de viață și veselie. N-ai nici un oscior melancolic în tine, draga mea.

Ea-l privi cu ochii larg deschiși.

– Ei bine, nu, nu am, dar de unde ideea că lumea ar avea minte – în afară de noi doi, desigur?

El râse din toată inima.

– Dacă privești lucrurile din punctul ăsta de vedere, presupun că ai dreptate. Desigur, dacă ai fi de acord să te căsătorești cu mine – nu să o faci de-adevărat, ci doar să pretinzi, ca să spun așa – care crezi că ar fi reacția lui Duncan?

– Cred că ar fi primul care să mă felicite și să-mi dorească fericire, dacă asta crede că-mi doresc.

Raphael scoase un sunet dezaprobator.

– Nu sunt de acord, cred că ar fi foarte gelos, dacă nu și-a dat încă seama că acesta-i motivul pentru care nu poate suporta să mă vadă dansând cu tine. Vrei să încercăm să aflăm?

– Ești din nou ridicol și te comporți prostește. Prietenii pot fi geloși pe prieteni, știi, sau nu ai trăit vreo experiență de aceasta, în care cel mai bun prieten te ignoră și se distrează cu alți prieteni? Gelozia nu implică întotdeauna dragoste. Departe de asta. Invidia ia multe forme diferite.

– Da, da, spuse el exasperat. Dar de ce să nu încercăm, oricum? Nu va face nici un rău reputației tale, nici reputației mele, dacă vom anunța mai târziu că te-ai răzgândit și nu dorești să te căsătorești cu mine.

– Ei bine, există posibilitatea ca un tânăr din cei prezenți să mă observe și să îmi ceară cu adevărat mâna, dar nu o va face dacă

pretind că sunt logodită cu tine. Nu că m-aș aștepta să se întâmple așa ceva, dar dacă s-ar întâmpla, mi-aș pierde șansa din cauza acestei șarade.

El oftă în timp ce o conducea în afara ringului de dans.

– Gândește-te la asta, Sabrina. Știi că nu va face nici un rău nimănui, și ai putea fi surprinsă în mod plăcut de rezultat.

Capitolul 30

Să se gândească la asta? Sabrina nu se putu gândi la altceva în următoarea oră. Dacă Raphael avea dreptate și Duncan încă nu-și dăduse seama că se îndrăgostise de ea? Sărutul pe care i-l dăduse părea să sprijine acest gând. Fusese supărat și stânjenit după aceea, totuși, de ce o sărutase dacă între ei nu exista decât prietenie?

Însă când apărură gândurile raționale, știu că nu avea să o facă, nu avea să fie de acord cu propunerea lui Rafe. Ar fi însemnat să-l înșele pe Duncan, și nu-i putea face asta. În plus, totul sunase logic, după cum prezentase Raphael situația, însă orice putea fi prezentat într-un asemenea fel. Era însă o nesăbuință din partea ei să vrea să creadă așa ceva. Jocul de-a „ce-ar fi dacă..." nu făcuse niciodată parte din natura ei realistă.

Apoi, după discuția cu Ophelia, își scoase cu totul acest gând din minte.

– Ai observat cum încearcă să mă facă geloasă? îi toarse Ophelia la ureche. Cred că e prostesc, dar nu-i poți spune unui bărbat asta, nici nu-l poți face să recunoască așa ceva.

Remarca, sosită ca din neant, după ce Ophelia se apropiase pe nesimțite de ea, o făcu pe Sabrina să se simtă confuză pentru un moment. De obicei nu era atât de grea de cap, însă după ce tocmai de terminase de meditat pe marginea subiectului geloziei, deschis de către Raphael Locke, discuția pe marginea aceluiași subiect, venită din partea unei persoane total diferite, o derută pentru moment.

Dori să-și fi putut retrage întrebarea pe care o pusese fără să se gândească.

– Cine?

Confuzia i se risipi înainte ca Ophelia să-i dea răspunsul evident. Ar fi preferat foarte mult să nu fi avut conversația care urmă.

– Duncan, desigur, spuse Ophelia, adăugând apoi, surprinsă. Pari uimită.

Sabrina nu era uimită, însă Ophelia se așteptase probabil să fie, și continuase ca și cum ar fi fost.

– Nu-mi spune că ai crezut că atenția pe care ți-a acordat-o a fost pentru că ar fi putut fi interesat de tine? Adăugă apoi, cu un chicotit. Draga mea, am crezut că, dintre toți oamenii, tu ai ști mai bine de atât.

– Nu am crezut așa ceva, replică Sabrina, pe un ton mai defensiv decât i-ar fi plăcut. Eu și Duncan suntem doar prieteni.

– Poate că așa crezi, dar asta nu face decât să arate cât de naivă ești. Te asigur, este totul o prefăcătorie din partea lui, în speranța că îl voi băga în seamă.

Pe Sabrina o durură cuvintele Opheliei și se întrebă dacă nu cumva aceasta fusese intenția ei. Poate că nu era demnă de a fi soție, dar îi plăcea să creadă că putea fi prietena cuiva. Cu toate acestea, blonda sugera că Duncan nu s-ar fi împrietenit cu ea fără a avea acest motiv ascuns.

– Prietenia nu te-ar putea face geloasă, Ophelia – sau te-ar putea?

– Cu siguranță nu, replică Ophelia fără răbdare. Dar el speră că voi crede că este vorba de ceva mai mult, sau încă nu ai înțeles ce spun?

– Nu, bănuiesc că încă nu, spuse Sabrina pe un ton sec. Credeam că este vorba despre gelozie.

Ophelia roși, însă era hotărâtă să revină asupra discuției.

– Încercam doar să te scutesc de o suferință care nu e necesară, draga mea, în cazul în care ai înțeles greșit atenția pe care ți-a dat-o Duncan. Dar dacă presupuneai că este vorba doar despre prietenie, atunci nu vei fi rănită când se va căsători cu mine.

– Nu, sigur că nu, fu Sabrina forțată să răspundă.

Deși își dori să adauge că avea să-i fie milă de el în acest caz, reuși să se abțină totuși.

– Bine, replică Ophelia, și apoi adăugă, încruntându-se gânditoare: Cred că ar trebui să o avertizez și pe Amanda Locke. Face același lucru cu ea, dacă nu ai observat. Iar ea, cel puțin, are să-și închipuie că interesul lui este real, nu doar un spectacol pus în scenă de dragul meu.

Sabrina obosise să asculte insultele subtile ale Opheliei, care nu erau deloc subtile pentru cineva cu un nivel minim de inteligență. Era deja familiarizată cu tacticile fetei blonde, însă o uimea faptul

că aceasta le folosea deschis asupra ei, ca și cum ar fi fost prea proastă sau naivă să-și dea seama că era insultată în mod deliberat.

– Sunt perfect conștientă de „deficiențele" mele, spuse ea rigid. Sunt, de asemenea, conștientă de faptul că Amanda Locke nu are nici unele. Cu tot respectul, Ophelia, interesul lui Duncan față de Amanda ar putea fi unul real.

Ophelia râse, un sunet plin de încredere în sine.

– Sigur că ar putea fi, însă nu este.

– Nu ai de unde să știi cu siguranță, Ophelia, insistă Sabrina.

Ophelia scoase doar un sunet dezaprobator și spuse:

– Ești atât de naivă, dar nu ai fost la han ieri să vezi cât de mult regretă că a rupt logodna. A fost atât de evident în fiecare cuvânt al său. Dar sunt sigură că va corecta asta cât de curând. Trebuie întâi să se ocupe de mândria aceea prostească a lui, din cauza insultelor mele nefericite, și nu o poate face decât pedepsindu-mă înainte de a ne împăca. Prostuțul, s-a decis că va fi suficient să mă facă geloasă. Nu funcționează, însă atâta timp cât el crede altfel, va fi satisfăcut, presupun.

În gâtul Sabrinei creștea un nod, motiv pentru care-i fu dificil să răspundă:

– Crezi așadar că Duncan te va cere din nou de soție?

– Știu că o va face. Nu știu de ce simt bărbații nevoia de a regla scorul atunci când este vorba de mândria lor, însă o fac, iar Duncan nu este diferit de ceilalți. Însă este doar o chestiune de timp, Sabrina, înainte să fim din nou logodiți.

– Ești sigură că nu ești tu cea care are speranțe false?

Sabrinei nu-i venea să creadă că spusese așa ceva. La urma urmei, era vorba de Ophelia Reid, regina sezonului, cea mai frumoasă și mai dorită debutantă care ieșise pe piața căsătoriilor în ultima decadă, poate chiar mai mult. Nu fu surprinsă așadar când Ophelia se supără.

Temeritatea ei îi atrase o privire urâcioasă și o replică acidă.

– Trebuie să trăiești așa ceva, înainte să înțelegi toate nuanțele. Cum să explic asta cuiva care nu a fost niciodată petită? Întâi, este vorba despre sărutul pasional pe care mi l-a dat la han, înainte să iasă ca o furtună afară. A fost evident că nu intenționase să-și dezvăluie sentimentele într-un mod atât de dramatic, însă pur și simplu nu s-a putut abține. Are noroc că nu ne-a văzut nimeni, altfel

aș fi fost compromisă și atunci ar fi fost forțat să se căsătorească cu mine. Nu doresc asta, la fel cum nu o dorește nici el, așa că nu am povestit nimănui – cu excepția ta, de vreme ce ești atât de obtuză și nu văd nici un alt mod de a te face să înțelegi.

Stânjeneala Sabrinei fu probabil cea care o făcea să simtă furie și, nefiind prea familiarizată cu acest sentiment, nu se gândi prea mult înainte de a spune:

– Ai putea să mă scutești de această lecție. Te asigur, aș putea ignora în continuare aceste... nuanțe.

– Nici o problemă, toarse Ophelia. Nu mă deranjează deloc să te educ, draga mea. Mai este vorba și despre faptul că îl surprind mereu pe Duncan aruncându-mi câte o privire atunci când nu crede că-l observ.

– Nu poți trage nici o concluzie...

– Nu am terminat, aproape că se repezi Ophelia, apoi tuși și continuă pe tonul ei dulce prefăcut: Asta, împreună cu sărutul pe care mi l-a furat, este suficient pentru a stabili care sunt sentimentele lui față de mine. Dar mai este vorba și despre această campanie a lui de a mă face geloasă. Înțelegi acum de ce știu că mă vrea înapoi? A rupt logodna noastră într-un moment de furie. Nu-l învinovățesc, deoarece atunci asta îmi doream. Acum regretă, însă mândria nu-l lasă să repare lucrurile de îndată, de unde toate aceste mici mașinațiuni între timp.

– Aș spune că singura mașinațiune care are loc aici, Ophelia, este falsa ta prietenie cu mine. Dacă trebuie avertizat cineva, aceea ești tu. Duncan m-a sărutat și pe mine, însă nu am presupus că ar însemna ceva. Mi s-a spus și că mă urmărește cu privirea, dar nu sunt atât de prostuță încât să cred că și asta ar însemna ceva. Interesul său pentru Amanda Locke este probabil real, iar ea ar fi extrem de potrivită ca soție pentru el. Tu nu mă placi, ai lăsat asta să se înțeleagă suficient de clar, așa că te rog scutește-mă de aceste discuții „prietenești" în viitor. De fapt, Ophelia, ți-aș mulțumi foarte mult dacă ai sta naibii departe de mine.

Capitolul 31

Sabrina nu mai făcuse niciodată în viața ei ceva atât de... atât de diferit de natura ei. Fusese vorba de sentimentul nefamiliar de furie, încă prezent, care o făcu să-și caute haina și să plece de la Summers Glade fără să le spună nici măcar mătușilor ei, trimițându-le doar un scurt mesaj prin domnul Jacobs. Umilința însă, pe care o simți până în adâncul sufletului, fu cea care o făcu să alerge tot drumul până acasă, fără să aștepte să-i fie adusă trăsura.

Pur și simplu nu-i venea să creadă că-i spusese acele lucruri Opheliei. A răspunde cu răutate răutății nu i se potrivea deloc, indiferent de cât de satisfăcător fusese. Da, Ophelia meritase fiecare cuvânt, însă era aceasta o scuză suficientă pentru a-și compromite principiile și natura?

Ar fi putut să se îndepărteze. Acest simplu act de impolitețe ar fi fost suficient pentru a-i transmite mesajul că era sătulă de Ophelia și nu mai avea de gând să-i tolereze răutățile. Dar nu, trebuise să lase furia să preia controlul asupra ei și să se coboare, în schimb, la nivelul Opheliei.

Ar fi preferat să nu mai revină deloc la Summers Glade, cel puțin nu atâta timp cât era și Ophelia acolo, dar nu știa ce scuză să le ofere mătușilor ei. Se gândi să le spună adevărul, însă respinse ideea. Hilary s-ar fi învinuit pe ea însăși, deoarece Ophelia era fiica prietenei ei. S-ar fi simțit poate obligată să o informeze pe Lady Mary cu privire la comportamentul oribil al fiicei ei, apoi s-ar fi simțit vinovată și în legătură cu asta. Sabrina putea cel puțin să o cruțe pe mătușa ei de aceste sentimente neplăcute, păstrând detaliile incidentului pentru ea.

Își dori să poată ignora concluziile Opheliei și să-l creadă în schimb pe Raphael, însă nu putea. Sărutul pe care i-l dăduse Duncan nu avusese nimic extraordinar de pasional în el, cu excepția furtunii aflate în plină desfășurare deasupra capetelor lor. Sărutul lui fusese

blând, dulce, surprinzător, minunat, cel puțin pentru ea, însă nu observase vreo pasiune deosebită. Cu toate acestea, o sărutase pe Ophelia pasional, deși nu dorise să o facă. Așa înțelesese de la Ophelia, că fusese cumva forțat să o sărute, iar asta spunea multe despre adevăratele lui sentimente.

Nu se îndoi nici măcar pentru o clipă de adevărul din spusele Opheliei. El o voia înapoi, însă era prea supărat încă pentru a recunoaște acest lucru. Cum ar fi putut altfel? Ophelia era prea frumoasă pentru ca orice bărbat să nu o dorească pentru sine. Sabrina nu credea totuși că el o folosea doar pentru a o face geloasă pe Ophelia. Poate pe Amanda, însă nu pe ea. Prietenia lor era adevărată. Trebuia să fie. Nu putea să se înșele atât de mult în privința lui – sau despre valoarea propriei persoane.

Apoi sosiră emoțiile dureroase, odată cu acceptarea faptului că bărbatul pe care îl iubea iubea pe altcineva, pe cineva care nici măcar nu era demnă de el. Știuse că avea să simtă asta, dar atât de curând?

Într-un mod destul de natural, ochii i se umplură de lacrimi, atât de multe, încât curând alerga fără nici o țintă, fără să vadă de fapt unde mergea. Când aproape că se împiedică de o rădăcină, se opri pentru un moment și-și limpezi privirea, descoperind că alergase în cerc și aproape că ajunsese înapoi la Summers Glade. De aceea, trăsura care tocmai pleca de la conac o ajunse din urmă destul de repede.

– Ce naiba faci? auzi ea înainte ca Duncan să sară de pe locul birjarului și să o împingă în interiorul trăsurii.

Înăuntru nu era nici un pic de lumină. El luase primul vehicul care avea caii deja înșeuați, trăsura care ar fi trebuit să le ducă pe ea și pe mătușile ei acasă la sfârșitul serii, și care era pregătită deja pentru asta.

El nu-i putu vedea așadar lacrimile atunci când o urmă în interiorul trăsurii, iar următoarea lui întrebare sună la fel de furioasă ca prima.

– Ce s-a întâmplat de ai plecat fugind spre casă?

– Nimic.

– Nimic? Când ai fost atât de supărată, că nici măcar nu ai mai așteptat trăsura?

– Îmi place să merg pe jos...

– Alergai!

– Este frig...

– Fată, vreau adevărul, nu alte scuze. Te-am văzut vorbind cu Ophelia. Ce ți-a spus de te-a supărat așa tare?

– Duncan, vreau doar să ajung acasă. Dacă nu vrei să merg pe jos, atunci du-mă tu acasă.

Probabil că acum el auzi tremuratul din vocea ei, după ce o lăsase să spună mai mult de câteva cuvinte fără să o întrerupă, deoarece își apropie degetele de obrazul ei și-i găsi acolo lacrimile a căror prezență o suspectase; apoi o luă în brațe, aproape strivind-o din cauza propriei lui supărări.

– Îmi pare rău, fată, murmură el. Nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei. Sunt o brută lipsită de sensibilitate.

Nu era deloc așa, de fapt, încerca să-și răscumpere greșeala ștergându-i lacrimile din ochi și de pe obraji cu propriile sale buze. Fu absolut natural să treacă la a o săruta pe ea în schimb. Ea nu obiectă, desigur. Nu se putea imagina obiectând la sărutările lui Duncan, fie că erau date din simpatie și prietenie, fie...

Ca și furia, pasiunea era un sentiment uimitor în privința repeziciunii cu care putea sosi, preluând controlul. Întunericul absolut făcuse ca restul simțurilor să fie mult mai ascuțite, mai ales atingerea, iar ceea ce simțea în afară, ca și ceea ce simțea înăuntru era ceva în fața căruia nu putea rezista.

Sabrina nici măcar nu încercă. Știa foarte bine ce se putea întâmpla, ce se întâmpla de fapt, și se afla în poziția unică de a nu-i păsa. Putea să ignore binele sau răul acuma, deoarece hotărâse deja să nu se căsătorească niciodată, iar bărbatul pe care îl iubea îi oferea acum o mostră a vieții maritale. Desigur că nu avea să refuze oportunitatea. Avea să accepte orice i-ar fi oferit el, inclusiv aceste câteva momente furate de pasiune, care reprezentau visele ei devenite realitate.

Exista o senzație de irealitate, totuși, de dubiu că ceva atât de minunat putea fi real; trebuia să fie un vis în schimb. Însă, vis sau realitate, nu trebuia refuzat, ci savurat la maximum, iar Sabrina făcu întocmai acest lucru.

Părul ei era deja deranjat din cauză că alergase, așa că lui Duncan îi fu ușor să-și treacă degetele prin el, trăgând-o într-o poziție în care o putea săruta și mai adânc. Limba lui era când timidă, când îndrăzneață, incitând-o să se alăture jocului, devenind apoi dintr-odată sălbatică, gustând-o cu o intensitate aproape sălbatică, iar

ea răspunse la fel, uimită și încântată de fiecare nouă senzație care o traversa.

Îi era tot mai dificil să respire, până când își dădu seama că era prea ocupată să se bucure de ceea ce simțea pentru a se mai gândi la ceva atât de lumesc, precum respiratul. Încercă să se gândească și la asta apoi, deși icnetele ei ocazionale sugerau că nu prea reușea. Deveni însă mai ușor atunci când gura lui se mută în jos, pe gât, însă acest lucru dădu drumul unui nou val de senzații care îi opri respirația, de data aceasta, de încântare.

Haina i se desfăcu – nu se obosise să o încheie, și-o strânsese doar în jurul corpului atunci când plecase de la conac – atunci când gura lui mai coborî puțin. La cât era de înalt, îi era puțin dificil să ajungă acolo unde voia, așa că ea nu fu surprinsă atunci când dădu la o parte bancheta și îngenunche în fața ei.

Săruturile lui urmau acum decolteul pătrat al rochiei sale de zi, a cărui adâncime era mult redusă față de cea a unei rochii de seară. Era departe de sâni, însă ea fu încântată peste măsură, deoarece nimeni nu o mai sărutase pe piept, de fapt nimeni nu o mai sărutase deloc.

Mâinile ei, care se odihneau pe umerii lui, urcară ezitând spre părul lui Duncan, apoi coborâră din nou pe umeri – nu era sigură ce să facă cu ele, când tot ce-și dorea de fapt era să-l tragă cât mai aproape.

În trăsură devenea tot mai cald. Ea observă acest lucru aproape în același timp cu Duncan, care începu să-i dea jos haina, îndepărtând-o apoi pe a lui, iar ea nu putut decât să aprobe în gând această acțiune. Nu fu de prea mult ajutor, deoarece rochia ei cu mâneci lungi era făcută dintr-un material gros, așa că îl aprobă din nou în sinea ei atunci când îi dădu jos rochia și apoi el își scoase cămașa.

Ce n-ar fi dat pentru o lumânare atunci, sau pentru lumina lunii măcar, orice fel de lumină, de fapt, însă nu se zărea nici o geană de lumină nicăieri. Până atunci nu văzuse piepturi dezgolite, decât pe cele ale statuilor, însă nu era același lucru cu pielea caldă pe care o simțea sub degete, și pe care dorea să o și vadă, nu doar să o atingă.

Se întreba dacă el simțea la fel, deoarece părea să încerce să-și imagineze cum arăta ea, atingând-o doar peste tot. O mângâie de-a lungul brațelor, peste umeri, în jurul gâtului și în jos, peste piept.

Icnetul ei fu unul de surpriză atunci când mâinile lui îi cuprinseră sânii. Între pielea lui și a ei mai exista stratul subțire al cămășuței, dar la fel de bine putea să nu fie nimic, atât de fierbinți erau palmele lui și atât de fermă atingerea sa. Când gura lui se întoarse din nou peste a ei, în timp ce mâinile îi frământau sânii moi, prin ea trecu un fior de fierbințeală care îi străbătu întregul trup și erupse, făcând-o să scoată un geamăt lung de plăcere. Însă asta era nimic în comparația cu intensitatea senzațiilor care urmară atunci când el o întinse pe banchetă și continuă să o educe în deliciile amorului.

Trăsura era mare și luxoasă, dar așa era și normal, de vreme ce purta blazonul marchizului. Banchetele erau late, pluşate și confortabile, acoperite cu catifea, ferestrele erau bine izolate împotriva frigului de-afară, la fel ca o cameră dintr-o casă – cu paturi înguste. Nu era exact locul în care ar fi ales ea să-și piardă virginitatea, dar nu avea nici unul de ales. Ceea ce se întâmpla era condus de impulsurile de moment, nu făcea obiectul reflecției, altfel poate nu s-ar fi întâmplat.

Adânc în sinea ei, se temea că el avea să se oprească, se temea că avea să-și vină în fire în orice moment, așa cum făcuse după sărutul de pe terasă, sau că ea avea să se trezească din vis, dacă era cumva un vis. Teama aceasta oferi un sentiment de urgență emoțiilor care o copleșeau. Voia să savureze totul încet, însă în același timp voia să se grăbească, pentru a avea timp să trăiască întreaga experiență.

Dacă el i-ar fi spus, simplu, „vreau să fac dragoste cu tine", s-ar fi putut relaxa și bucura de fiecare moment. Însă așa suspecta că acest impuls al său era numai atât, un impuls, care putea lua sfârșit în orice moment dacă intervenea rațiunea. Își dori să știe cum putea preveni asta, însă, în inocența ei, nu știa cum altfel să-l facă să se grăbească decât spunându-i asta, iar asta era în afara discuției, deoarece cuvintele ei ar fi putut fi tocmai lucrul care putea sfărâma momentul lor magic, aducându-i din nou în lumea reală.

Mâinile lui continuară să sculpteze forma corpului ei în mintea lui, cel puțin așa părea, după felul în care îi cuprindea talia, șoldurile, alunecând în josul coapselor. Pe drumul de întoarcere, juponul i se agăță de dosul mâinilor lui și urcă înspre șolduri, însă ea abia observă acest lucru, dat fiind că acum putea simți căldura palmelor lui direct pe piele. El îi masă și mângâie coapsele, pulpele, spatele genunchilor, ridicând, mișcând totul, îi dădu până și pantofii jos din picioare

și-i masă tălpile. Nu lăsa nici o părticică din ea neexplorată și o făcea cu foarte mare îndrăzneală, fără urmă din ezitarea pe care o simțea ea atunci când îi înapoia mângâierile.

Se întrebă dacă îndrăzneala aceasta era o trăsătură tipic scoțiană. Dar nu, era prostuță. Presupunea că și englezii puteau fi la fel de îndrăzneți, și totuși unii erau dureros de corecți în etichetă, încât își imagina că ar fi cerut permisiunea înainte de a săruta sau a atinge un genunchi sau...

Lucrurile se întâmplară apoi, fără ca ea să-și fi dat seama unde avea el să o atingă în continuare. Dintr-odată, mâna lui era acolo, atingându-i locul delicat dintre picioare, cu palma apăsând, frecând, în timp ce el o săruta din nou profund, oprindu-i icnetele. Se aștepta poate la un protest? O, nu, nu încăpea nici un protest la ce simțea ea acum, era numai uimire din pricina unei noi senzații, tocmai când se gândea că deja simțise tot ce se putea simți până atunci.

El tot nu se grăbea. Ea încă își dorea să o facă, așa că se bucură atunci când Duncan i se alătură pe banchetă și-i umplu simțurile cu prezența lui copleșitoare. Parfumul său bărbătesc era atât de diferit de mirosul apei de trandafiri, al pudrei și al condimentelor dulci, atotprezente într-o casă locuită numai de femei. Pielea lui avea o textură dură, cu mușchi care nu cedau atingerilor, cu păr aspru pe piept, cu umerii atât de largi încât o făceau să se simtă foarte mică și feminină. În plus, greutatea lui în timp ce-i acoperea încet pielea cu a sa, grosimea catifelată care o umplea încet...

Țipă, nu atât din pricina durerii bruște, ci mai mult din cauza surprizei. El își ceru imediat scuze, acoperind-o cu sărutări, jurând că nu se putea altfel, dar că nu avea să mai doară niciodată.

Ea îl crezu, desigur, deoarece durerea dispăruse deja, lăsând-o să trăiască doar senzația de plinătate dinăuntrul ei, și toate celelalte senzații care apărură după ce el începu să se miște în ea, senzații plăcute care o cuprinseră încet cu totul, crescând treptat în intensitate, atățându-i dorința, înrobind-o, grăbind-o spre un extaz atât de minunat, încât abia-l putu simți în deplinătatea lui.

Acum el o săruta tandru. Ajunsese și el la apogeu, deși ea nu observase, atât de copleșită de propria experiență. Crezu că avea să se simtă stânjenită, acum că totul se terminase, dar nu, simțea doar o oboseală plăcută, care ar fi făcut-o să adoarmă pe loc dacă nu i-ar fi reținut el atenția cu sărutările.

O ajută să se îmbrace, un ajutor bine-venit, de vreme ce ea abia-și mai putea ține ochii deschiși. Ziua aceasta lungă o ajungea din urmă, cu toate întorsăturile pe care le luase. Fusese cea mai neobișnuită, uimitoare, șocantă și, în cele din urmă, minunată zi din viața ei, și cu toate acestea, abia mai putea rămâne trează pentru a o savura.

Duncan nu-și mai ceru scuze de această dată pentru ceea ce făcuse. De fapt, nu spuse mai nimic despre asta, în afară de „vom vorbi dimineață", atunci când o lăsă singură în trăsură și urcă pe capră pentru a o duce acasă. Drumul dură doar câteva minute, așa că reuși să rămână trează până ajunseră.

El o conduse la ușă și-i dădu un ultim sărut tandru, împreună cu povața de a dormi puțin. Mătușile ei nu erau încă acasă, probabil că aveau să mai întârzie câteva ore, deoarece petrecerea avea să mai dureze măcar atât. Să doarmă? Probabil adormise înainte să pună capul pe pernă, deoarece nu-și mai aminti niciodată cum ajunsese în pat în acea noapte.

Capitolul 32

Sabrina se trezi cu un zâmbet pe față, încă savurându-și visul. Trebuie să fi fost un vis, cum altfel să fi făcut dragoste cu Duncan MacTavish? Ceva atât de minunat, dar atât de puțin probabil, nu putea fi real. Continuă să creadă asta până când își văzu juponul pătat de sânge în vârful grămezii de haine aruncate pe podea.

Se așeză, uimită, și rămase pe marginea patului ca într-o ceață, amintindu-și și retrăind această experiență uluitoare, încântătoare, plină de fericire pură. Și-ar fi putut petrece întreaga zi în această stare euforică dacă bătaia în ușă nu ar fi anunțat sosirea cameristei pe care o împărțea cu mătușile ei, făcând-o să sară și să-și ascundă juponul înainte ca aceasta să intre în dormitor.

Nu-și dădea seama cum reușise să treacă de corvoada îmbrăcatului și apoi de întâlnirea cu mătușile ei jos, fără să lase să se vadă felul în care viața i se schimbase, sau că era atât de fericită încât abia putea suporta. I-ar fi plăcut să împărtășească această fericire, să mărturisească tot ce i se întâmplase, însă nu putea, desigur. Poate că ar fi înțeles. Poate că s-ar fi entuziasmat la fel de mult ca ea și ar fi așteptat de îndată un anunț de căsătorie. Tocmai de aceea nu voia să spună nimic.

Duncan nu o ceruse de soție, deși spusese că aveau să vorbească în această dimineață, ceea ce implica faptul că avea să o facă. Ea se aștepta la asta acum, acesta fiind unul dintre motivele pentru care era atât de fericită, însă voia să-i dea clar de înțeles că nu era obligat. Dacă fusese doar un impuls din partea lui, nu avea să-l forțeze să o ia în căsătorie, spunându-le și altora despre cele întâmplate. Nu avea de gând să regrete nimic. Cum ar fi putut, când îl iubea? Dar dacă o cerea de soție, trebuia să fie din motivele corecte, nu pentru că i-o cereau mătușile ei.

Abia aștepta să ajungă la Summers Glade și să-l vadă pe Duncan, așa că-și grăbi mătușile spre trăsura care le aștepta. Era puțin

deconcertant să se afle în interiorul aceluiași vehicul, cu amintirile celor întâmplate acolo cu atât de puțin timp în urmă, iar dacă obrajii i se înroșiră puțin pe parcursul călătoriei, mătușile ei nu observară nimic.

Ajunseră la timp pentru micul dejun, iar Hilary și Alice se îndreptară direct spre sala de mese. Sperând să-l găsească întâi pe Duncan, Sabrina declină invitația de a li se alătura. Dădu în schimb de Raphael, care era hotărât să o rețină.

Se gândea că ar trebui să-i spună că avusese dreptate, cel puțin parțial. Duncan nu avusese nevoie să fie „trezit", așa cum sugerase Raphael, avusese nevoie doar de ocazia potrivită, iar ea i-o oferise cu fuga ei de la conac, în seara precedentă, ceea ce-l făcuse să o urmeze cu promptitudine. Asta dovedea nevoia de însoțitoare a tinerelor domnișoare, de vreme ce prezența lor neînsoțite lângă cineva de care erau atrase aducea cu sine tentații care se puteau dovedi a fi imposibil de învins.

Distrasă de încercarea de a-l găsi pe Duncan în camera de zi, asculta numai pe jumătate ceea ce spunea Raphael, deși observă rigiditatea tonului lui și nota de dezgust prezentă în acesta.

– Tema acestei adunări s-a transformat într-una de sărbătorire, spuse el. Desigur, depinde de fiecare individ în parte și, dacă stai să te gândești, mă tem că nici una dintre tabere nu are multe de sărbătorit. Nici un idiot îndrăgostit de regina de gheață nu ar simți nevoia să sărbătorească, deși ar trebui, dat fiind faptul că așa scapă de o soartă mai rea decât moartea, doar că încă nu o știu. Iar tinerele domnișoare care și-au închipuit că au vreo șansă cu stimatul nostru nou-venit, inclusiv tu, draga mea, vor fi acum dezamăgite.

Ultima remarcă reuși să ajungă la urechile Sabrinei, care întrebă:

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre întâmplările fericite care nu au însă nici un fel de logică.

– Ei bine, mulțumesc pentru lipsa logicii din explicațiile tale referitoare la lucrurile care nu au logică.

– Nu mă băga în seamă, Sabrina. Aș fi preferat să nu fiu eu cel care-ți dă vestea, spuse el cu un oftat, înainte de a se îndepărta.

– Asta-i cu siguranță lămuritor, mormăi Sabrina pentru sine.

Se gândi să îl urmeze pentru a-i cere explicații suplimentare, cel puțin una din care să înțeleagă ceva, când o văzu pe Hilary dând buzna în încăpere, observând-o și grăbindu-se spre ea, spunând:

– Nu pot să cred!

Sabrina recunoscu semnele care indicau că Hilary avea să facă o criză, așa că, din obișnuință, încercă să dezamorseze situația.

– Nici eu, spuse ea dând cu înțelegere din cap, adăugând apoi cu un rânjet. Ce anume nu putem crede?

– Nu încerca tacticile astea cu mine, dragă, asta este ceva prea greu de crezut. De data asta eram atât de sigură că am dreptate. Asta nu face decât să arate că speculațiile ar trebui lăsate doar în seama agenților de bursă londonezi.

Sabrina clipi. Făcuse mătușa ei o glumă sau era serioasă?

– Ai cumpărat ceva acțiuni?

Hilary pufni.

– Nu vorbesc despre acțiuni, vorbesc despre capriciile amorului. Știu că ai spus că sunteți doar prieteni, dar eram sigură că este ceva mai mult de atât la mijloc...

– Stai puțin, o întrerupse Sabrina cu o exasperare plină de amuzament. Cum am ajuns eu implicată în asta? Despre care dintre prietenii mei vorbești?

Hilary se încruntă la ea.

– Nu-mi spune că nu ai auzit încă? Se pare că a fost anunțat aseară, imediat după ce am plecat eu cu Alice, de aceea nu am aflat decât abia acum. Tu, desigur, ai plecat acasă din cauza durerii de cap, dar cu siguranță că cineva ți-a spus până acum, nu? Doar despre asta vorbește toată lumea în dimineața aceasta.

Discuția aceasta părea să ia aceeași turnură lipsită de sens ca și conversația pe care Sabrina tocmai o avusese cu Raphael, suficient însă pentru a o face să simtă fiori de îngrijorare.

– Ce anume a fost anunțat?

– Că fostul cuplu de logodnici s-a împăcat, trecând peste ruptura care i-a separat la început, și că sunt din nou logodiți și fericiți.

Culoarea dispăru din obrajii Sabrinei. Momentul de ameteală o făcu să caute brațul lui Hilary pentru a se sprijini. Hilary nu observă, continuând să-și exprime neîncrederea.

– Nu are nici un sens pentru mine, zău că nu. La ce bun atâta bătaie de cap și atâtea cheltuieli cu petrecerea aceasta, cu atâtea fete

aici din care flăcăul să poată alege, dacă știa de la bun început că nu era vorba decât de o mică ceartă peste care se putea trece?

– Cine să știe?

– Neville, desigur. Sper că-și dă seama cât de multă dezamăgire a produs anunțul său. Ce mai sărbătoare! Este o afurisită de tragedie.

Tragedie, nu. Șoc, da. Nu chiar neașteptat, doar uitat pentru puțin timp că acesta era cel mai probabil rezultat. Ophelia avusese așadar dreptate tot timpul și, din nefericire, și Sabrina la fel. Noaptea trecută, cele întâmplate între ea și Duncan fuseseră rezultatul unui impuls al lui, o oportunitate pe care un bărbat sănătos nu o putea trece cu vederea, iar ea nu încercase deloc să oprească lucrurile. Însă nici acum nu putea regreta că le lăsase să se întâmple.

Ceea ce durea, totuși, ce era devastator pentru ea era că se împăcase cu Ophelia și o ceruse de soție imediat după ce făcuse dragoste cu ea. Un interval de timp scurs între cele două, chiar dacă numai o săptămână, ar fi îndulcit lovitura. Însă se părea că noaptea petrecută cu Sabrina fusese catalizatorul de care avusese nevoie pentru a-și da seama care erau sentimentele lui adevărate.

Ophelia intră în cameră tocmai atunci și fu întâmpinată de complimente spuse cu jumătate de gură de câteva dintre persoanele prezente, deși nu păru să observe, deoarece radia de triumf. Raphael avusese dreptate într-o privință, cel puțin – aceea că nimeni nu părea să dorească sărbătorirea acestei logodne. Tinerii prezenți acolo, cu excepția lui Raphael, care părea să nu o placă deloc, erau fără îndoială dezamăgiți, dacă nu de-a dreptul nefericiți că Ophelia era oficial indisponibilă din nou. Și mai era acolo cel puțin o femeie ale cărei speranțe fuseseră zdrobite...

Sabrina nu se simțea în stare să o asculte pe Ophelia lăudându-se, dar știa că avea să o facă, dacă i se oferea ocazia. Credea că singurul mod de a evita acest lucru era să plece, și încă foarte repede, înainte ca londoneza să apuce să o observe.

– Nu mă simt prea bine, mătușă Hilary.

– Nu te învinuiesc deloc, draga mea. Și mie mi-e cam greață. Să mergem acasă?

– Da, te rog.

Capitolul 33

Bătaia în ușă îl trezi în cele din urmă pe Duncan, suficient pentru ca el să mormăie că oricine era de cealaltă parte a ușii avea să sufere consecințele dacă nu pleca de îndată. Persoana din spatele ușii nu încetă. În schimb, deschise ușa. Duncan nu observă, așezat încă în mijlocul patului, încercând să-și vină în fire, deoarece simțea că-și pierde mințile.

– Nu arăți prea bine, prietene. Ai băut puțin cam mult aseară, sărbătorind?

Duncan deschise un ochi injectat, îl ațintì pe Raphael Locke cu el și spuse:

– Mă duc să caut niște ulei fierbinte. Cărbunii sunt încinși și așteaptă să te prăjești deasupra lor.

Raphael chicoti și trase un scaun lângă patul lui Duncan. Acesta, văzând că musafirul nepoftit nu avea de gând să plece, gemu și-și ascunse capul sub pernă.

Din nefericire, deși acum vocea lui Raphael era înăbușită, încă o putea auzi.

– Știu de ce m-aș simți eu groaznic în dimineața asta, luând toate lucrurile în considerare, dar care este scuza ta? De vreme ce te-ai răzgândit cu privire la căsătoria cu Ophelia...

– De ce naiba aș face așa ceva?

– Poate din cauză că este atât de frumoasă încât te lasă fără suflare?

Duncan se ridică din nou, pufnind.

– Ceea ce unui englez i se pare frumos unui scoțian i se poate părea palid și bolnav. Un scoțian își dorește ca fata lui să aibă o constituție solidă și destulă carne pe oase ca sa reziste iernilor geroase. Crezi că Ophelia ar supraviețui în nord, că ar rezista primelor semne de vreme rea? Vremea rea este o constantă acolo, nu excepția.

Mi-aș fi dat seama la timp de asta, chiar dacă nu m-ar fi îndepărtat cu limba ei veninoasă.

– Dar de-acum vei locui în Anglia, nu? Așa că ce mai contează?

– Dacă aș crede că nu-mi voi mai vedea niciodată tărâmul natal, m-aș veșteji și aș muri.

– Atunci cum se face, prietene, că te-ai logodit din nou cu ea?

Duncan avea pe vârful limbii un răspuns automat, însă cum era a doua oară că Raphael insinua că Duncan se răzgândise în privința Opheliei, își aduse aminte motivul pentru care se îmbătase atât de rău în seara precedentă.

Iar asta-i stârni o altă amintire, cu ambii săi bunici confruntându-l și spunându-i că acum trebuie să se căsătorească cu Ophelia, dar el era prea beat pentru a-i mai păsa de ceva. Chiar le spusese asta? Că nu-i păsa?

Încercarea de a-și aminti totul era dureroasă, făcându-i capul să-i bubuie și mai tare, așa că în cele din urmă renunță și replică:

– Nu de bunăvoie, te asigur.

– Ah, deci așa stau lucrurile? spuse Raphael, dezgustat și dezamăgit în egală măsură. Cumva mi-am închipuit că ai avea o natură mai independentă și n-ai face atât de ușor jocurile bătrânului.

– De când te interesează pe tine ce fac eu?

– De când am decis să te iau sub aripa mea, desigur, replică Raphael.

– Du-ți aripa altundeva, mie nu-mi trebuie.

Raphael chicoti.

– Prea târziu. Nu-mi abandonez prietenii doar pentru că se dovedesc a fi niște imbecili de primă clasă.

– Este ultimul meu avertisment, prietene. Dacă nu ieși de aici și nu mă lași să mor în pace...

– Ei, ei, nu face amenințări pe care nu le poți duce la îndeplinire în condiția în care te afli.

Era un argument solid, își dădu Duncan seama cu întârziere, așa că renunță să-l mai dea afară și își ascunse din nou capul sub pernă. Spera că dacă ignora ce mai spunea Raphael avea să-l facă pe acesta să-i înțeleagă mesajul. În mod absolut uimitor, chiar reuși să mai adoarmă puțin, ceea ce era o binecuvântare, luând în considerare durerea pe care o simțea.

Când se trezi pentru a doua oară, nu avea habar cât de târziu era, dar cel puțin capul nu-i mai bubuia atât de tare. Dar, dacă sperase cumva că Raphael Locke plecase de mult, se înșela amarnic. Englezul era încă așezat pe scaunul de lângă pat, citind dintr-o carte pe care o luase probabil de pe micul raft din cameră. Nu erau cărțile lui Duncan, fuseseră deja aici, ca parte a decorului din dormitor, atunci când se mutase el.

– Cât este ceasul? mormăi Duncan ridicându-se în capul oaselor, cu multă grijă, pentru a nu stârni din nou bubuiturile din capul său.

– Nu este prea târziu, replică Raphael, punând cartea deoparte. Cred că mai poți prinde prânzul, dacă te grăbești puțin.

Simplul gând la mâncare îl făcu pe Duncan să se înverzească la față. La o secundă după asta, se grăbea spre oala de noapte, unde vărsă mare parte din otrava pe care o avea în corp. O altă binecuvântare. Se simți mult mai bine după acest episod, atunci când se târî din nou în pat.

– Încă ești aici? bombăni el, văzându-l pe Raphael încă așezat lângă pat, cu degetele împletite în fața gurii, privindu-l cu calm.

– Întotdeauna dormi complet îmbrăcat? replică Raphael, ignorând întrebarea care-i fusese pusă.

– Doar atunci când nu-mi amintesc cum am ajuns în pat.

– Ah, da. Asta este o scuză destul de bună, presupun, fu replica înțepată.

– De ce ești încă aici?

– Din curiozitate, desigur. Mărturisesc că pur și simplu nu înțeleg ce s-a întâmplat ieri, sau cum te-ai transformat într-un așa prost peste noapte. Va fi destul de greu să scapi de mine, prietene, înainte să mărturisești totul.

– Dacă mi-aș aminti ce s-a întâmplat ieri, ți-aș putea face pe plac, dar de vreme ce nu pot...

– Scuza asta nu va funcționa, te asigur. Odată ce-ți vii în fire, amintirile vor reveni și ele. Voi aștepta.

– Atunci așteaptă altundeva, dacă nu te deranjează, spuse Duncan.

– Și să te las să te ascunzi și mai mult de adevăr? Nu, nu, prezența mea îți va stimula memoria, sunt sigur, dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela că după ce voi afla ce doresc să știu voi pleca, lăsându-te în pace.

Dacă Duncan nu s-ar fi gândit că efortul l-ar fi costat din nou o durere crâncenă de cap, l-ar fi aruncat pe Raphael afară din cameră. În schimb, se întinse din nou, închise ochii și încercă să rememoreze evenimentele nopții trecute. Încetul cu încetul, memoria lui începu să se limpezească.

– Ai cam roșit, prietene, remarcă Raphael cu un chicotit. Desigur, arată mult mai bine decât nuanța aceea de verde de mai devreme.

Roșeața lui Duncan se înteți. Ar fi dat orice să fie singur atunci, să analizeze mai pe îndelete ceea ce-și amintea, însă cu oaspetele lui nepoftit, care aștepta detalii, oftă în sinea lui și lăsă deoparte acele amintiri, pentru mai târziu.

– A făcut-o să plângă. Asta m-a înfuriat, știind din proprie experiență ce limbă veninoasă are, și am vrut să știu ce i-a spus.

– Îmi imaginez cine este cea cu limba veninoasă, dar pe cine a făcut să plângă?

Întrebarea fusese însoțită de o căutătură care sugera că fuseseră stimulate instinctele protectoare ale lui Raphael, ceea ce fu suficient pentru ca Duncan să replice:

– Nu pe sora ta, pe Sabrina. Am încercat să aflu de la ea ce s-a întâmplat, dar fără noroc. Era prea supărată pentru a povesti despre asta. Așa că am mers să confrunt cauza. Îmi aduc aminte că eram furios când am găsit-o, deoarece nu fusese ușor de găsit. În cele din urmă, o cameristă m-a îndrumat către camera ei. M-am gândit că se dusese acolo să ia ceva, pentru că era încă devreme iar petrecerea era în toi, și că dacă urma să avem un schimb aprins de cuvinte, era mai bine să o facem sus, departe de urechile celorlalți. Nici măcar pentru o clipă nu m-am gândit că urcase pentru a se culca.

– De ce am senzația neplăcută că ai găsit-o în pat?

– Nu a fost atât de rău, deși ar fi putut fi. Era în lenjerie, în jupon și celelalte. Abia am observat – pufnitul scos de Raphael îl făcu să se oprească puțin, apoi să insiste: Îți jur, eram prea furios ca să observ, și chiar dacă aș fi observat, cât de mult se poate vedea pe sub hainele acelea? Nu-s prea diferite de unele rochii de seară pe care le-am văzut. Doar faptul că se îmbracă pe dedesubt le face nepotrivite pentru ochii unui bărbat.

– Da, da, chestiuni de semantică, spuse Raphael nerăbdător. Revino la poveste.

– Nu-ți spun o poveste, omule, ci doar cum am ajuns s-o compromit, deși nu voiam să mă apropii deloc de ea.

– O, Doamne, asta s-a întâmplat? Ai lăsat-o să te convingă să te căsătorești cu ea numai pentru că ai văzut-o în lenjerie? N-ai suficientă minte să-ți dai seama că nu s-a produs nici un rău și că ea n-ar fi povestit nimănui? Nu cred că a reușit să te prindă în plasă cu unul dintre cele mai vechi trucuri...

– Ai putea tăcea suficient de mult ca să auzi că nu așa s-a întâmplat, îi tăie Duncan vorba. A fost la fel de îngrozită și furioasă ca mine de rezultat. Aș vrea să o pot învinui, dar nu pot.

– Nu crede asta nici măcar pentru o secundă, bodogăni Raphael. Sigur că a pretins că era indignată. Nu ar fi dat prea bine să jubileze, de fapt, ți-ar fi arătat foarte clar că ai căzut în capcana ei.

Duncan se încruntă, încercând să-și amintească mai multe din cele întâmplate în cele câteva minute pe care le petrecuse cu Ophelia în camera ei. În principal își amintea cât de furios fusese, ceea ce era nimic în comparație cu furia pe care o simțise atunci când ieșise valvârtej de acolo și se dusese să se îmbete.

Bătuse suficient de tare la ușă pentru ca ea să fie enervată atunci când o deschisese și întrebase furioasă „Cine e?" înainte să vadă cine stătea acolo. Fusese apoi surprinsă să-l vadă pe el acolo și, imediat după aceea, pe chipul ei apăruse îngrijorarea că cineva i-ar fi putut vedea. Îi spusese să plece și chiar îi închisese ușa în nas.

Prostul de el, în loc să-și dea seama că nu era un moment bun pentru a se confrunta cu ea, el sfidase ușa închisă și intrase în cameră, închizând ușa în urma lui. Ea se apropiase de ușă ținând un halat în față, pe care apoi îl aruncase deoparte, crezând că rămăsese singură din nou. El tot nu-și dăduse seama cât de nepotrivit era să se afle în camera ei când era numai pe jumătate îmbrăcată. Furia îl adusese acolo și-i întunecase judecata în fața semnalelor clare de pericol.

De ce-și dăduse totuși seama fu că ea judecase greșit motivul prezenței lui acolo. Dacă el nu observase că era aproape dezbrăcată, și încă nu-și dăduse seama de acest lucru, ea nu observase furia din ochii lui.

Îi aruncase o privire șireată și spusese pe un ton șăgalnic:

– Asta ar fi putut aștepta până mâine, dar înțeleg suficient de bine nerăbdarea. Grăbește-te, totuși, înainte ca una din fetele cu care

împart dormitorul să hotărască să se culce devreme, așa cum am făcut eu. Voi face lucrurile ușoare pentru tine. Răspunsul meu este da.

– „Da" nu este răspunsul pentru care am venit aici, mormăise Duncan la ea.

Ea se încruntase, apoi ajunsese la o altă concluzie.

– Nu e? Nu-mi spune că ești aici pentru încă o scuză! Sinceră să fiu, nu știu cum să-ți mai spun că-mi pare rău pentru prima noastră întâlnire. Uite, am spus-o din nou. Acum putem continua să ne împăcăm și...

– Nu, tot ce vreau să aud de la tine este ce ai spus de ai supărat-o pe Sabrina atât de tare că ai făcut-o să plângă.

– Sabrina? icnise ea, apoi se înfuriase, la rândul ei. Ești aici să mă întrebi despre Sabrina? Afară! Nu am nimic de spus despre fata aia îngrozitoare.

– Îmi vei spune...

– Ce? Cum m-a insultat? Cum m-a supărat atât de tare încât am venit aici sus să pot plânge în intimitate, înainte ca altcineva să-mi vadă lacrimile? Ea este supărată? Dacă este supărată, este din cauză că-i pare rău că s-a comportat atât de urât cu mine. Ăsta e răspunsul tău. Acum...

Acela fusese momentul în care ușa se deschisese din nou. Tânăra care stătea în pragul ei, șocată, apoi stingherită și, în cele din urmă, chicotind, își ceruse scuze pentru deranj și închisese din nou ușa.

Consecința îngrozitoare nu ajunse imediat la Duncan, nu până când nu o auzise pe Ophelia țipând.

– Uite ce ai făcut! N-ai putut pleca atunci când ți-am spus, nu, nu, iar acum m-ai compromis și trebuie să ne căsătorim. Dintre toți oamenii care puteau urca aici, a trebuit să fie ea. Nu-mi vine să cred! Dușmanca mea de moarte.

– Nu e nici o...

– Nici să nu-ți treacă prin cap să nu rezolvi situația asta, Duncan MacTavish. Poți încerca să o convingi pe Mavis să nu spună nimic din ceea ce tocmai a văzut, dar nu va fi niciodată de acord. Și chiar dacă ar fi, ar minți. Mă disprețuiește. Nu ai văzut sclipirea aceea din ochii ei, care spune că acum are mijloacele de a-mi distruge reputația? Logodna noastră trebuie anunțată de îndată.

Oricât i-ar fi plăcut să creadă că totul fusese un complot din care putea ieși cumva, adevărul era că numai nerăbdarea sa îl adusese acolo. Ar fi putut aștepta până dimineață să aibă confruntarea cu ea. Ar fi putut ieși naibii din cameră de îndată ce ar fi realizat că se pregătea de culcare. Ar fi putut pleca după inamica ei și ar fi putut cel puțin să încerce să o convingă să tacă, în loc să o creadă pe Ophelia, despre care nu avea nici o îndoială că avea inamici care ar fi jubilat să o vadă ruinată. În loc de toate astea, se dusese să-și șteargă totul din minte cu băutura, iar asta-i reușise atât de bine încât nu mai avea decât o vagă amintire a episodului în care ambii săi bunici veniseră în camera lui, spunându-i că avea să se căsătorească cu Ophelia Reid până la urmă.

Cât despre ce încercase Raphael să insinueze, trebuia să-l lămurească cât se putea de clar.

– Nu poți ști că a fost avertizată dinainte de sosirea mea, așa că nu ar fi avut cum să planifice vreo capcană. Nu a fost vina ei, sunt sigur de asta. Mi-am făcut-o singur, cu temperamentul și nerăbdarea mea, și astfel n-o pot lăsa pradă distrugerii, când eu sunt cel vinovat. Nu aș putea trăi cu mine însumi dacă aș face așa ceva.

– La naiba, trebuia să fii onorabil mai presus de orice, nu? spuse Raphael pe un ton ușor dezgustat, însă în cele din urmă ieși din cameră.

Capitolul 34

Sabrina se uită pe fereastra dormitorului la trăsura care oprise în fața casei. Nu era foarte surprinsă că plângea de fiecare dată când o vedea acolo. Nu mult, doar câteva lacrimi în plus pe lângă cele pe care le vărsase în ultimele zile. Iar trăsura venea încă în fiecare zi și aștepta câteva ore înainte de a se întoarce la Summers Glade, deși birjarului i se spusese să nu se mai deranjeze.

Petrecerea nu se terminase, după câte se părea, avea să continue până la nuntă, care fusese stabilită la mijlocul săptămânii care urma. Se părea că Neville spusese că, de vreme ce avea oricum casa plină de oaspeți, nu mai avea rost să trimită invitații la nuntă când o puteau organiza cu oaspeții pe care-i avea deja acolo.

Acesta era subiectul predominant de bârfă în întreaga vecinătate. Sabrina nu auzise nimic la prima mână, însă mătușile ei o țineau informată, de vreme ce ele primeau vizitatori, chiar dacă ea se închisese în camera sa. Nu coborâse nici pentru a vorbi cu Duncan atunci când acesta venise la ea, a doua zi după marele anunț. Nu voise să-l vadă nici cu o zi în urmă, când venise din nou. Refuzase, de asemenea, vizita Opheliei, care intenționase, fără îndoială, să jubileze din nou în acea după-masă.

Însă după trei zile de lacrimi și suferință, pe care le petrecuse agonizând și întrebându-se ce se putuse întâmpla ca să-i strivească scurta fericire, Sabrina ajunsese într-o stare de amorțeală. Era un fel de binecuvântare totuși pentru ea. Sentimentele moarte nu mai dureau. Presupunea că la un moment dat avea să poată depăși situația și să revină la vechea ei fire, gândindu-se doar din când în când la această suferință, cu un oftat. Însă acum, amorțeala îi permise cel puțin să iasă din ascunzătoare.

Era o sincronizare proastă, deoarece primul ei drum jos o duse în camera de zi, unde se aștepta să-și găsească cel puțin una din mătușii. În schimb, o găsi acolo pe Ophelia, singură, care tocmai fusese

condusă acolo de către camerista care plecase să caute pe una din stăpânele casei și să anunțe venirea vizitatoarei.

În mod cu totul incredibil, Sabrina nu simți nimic, nici măcar groaza că politețea îi cerea să remarce prezența Opheliei. Amorțeala ei o ajuta de minune.

– Te simți mai bine? întrebă Ophelia pe un ton fals îngrijorat, când o văzu oprindu-se în pragul ușii.

– Mai bine?

– Când am venit în vizită ieri, Lady Alice mi-a spus că nu te simți bine și că ai rămas în pat. Te-aș fi vizitat în camera ta, chiar m-am oferit să o fac, însă ea era sigură că dormeai.

– Ah, asta, replică Sabrina dând nepăsătoare din mână. Nimic ce nu s-a putut rezolva cu puțină odihnă. Ce te aduce la noi? Nu este încă în plină desfășurare petrecerea de la Summers Glade?

– Ba da, deși numărul musafirilor s-a micșorat considerabil, spuse Ophelia puțin iritată. Presupun că multe dintre celelalte tinere au simțit că și-ar pierde timpul degeaba rămânând.

Sabrina nu era surprinsă. Majoritatea tinerelor care fuseseră invitate tocmai ieșiseră pe piața căsătoriilor în acest sezon, și de vreme ce burlacul pentru care veniseră aici era acum luat, trebuiau să-și continue căutările, ceea ce le făcuse să se întoarcă la Londra și la petrecerile de acolo.

Între ele se așternu o tăcere inconfortabilă. Politeturile obișnuite nu mergeau prea bine după sentimentele pline de furie care își făcuseră apariția la ultima lor întâlnire. Nici una dintre ele nu o plăcea pe cealaltă. Asta era acum suficient de clar.

Ophelia rupse tăcerea cu un oftat lung.

– Aș vrea să-mi cer iertare, spuse ea roșind ușor și coborându-și privirea. Îmi dau seama că am fost cam rău-voitoare seara trecută la petrecere, și asta te-a făcut probabil și pe tine să-ți pierzi cumpătul cu mine. Aș vrea să-ți explic motivul...

– Nu te deranja, o întrerupse Sabrina cu blândețe. Nu contează chiar deloc.

– Poate nu pentru tine, dar am regretat cuvintele urâte care au fost schimbate între noi, insistă Ophelia. La urma urmei, suntem prietene.

Sabrina ar fi putut pufni dacă nu ar fi fost protejată de amorțeala ei. Dar adevărul era că nu fuseseră niciodată prietene.

Ophelia o prezentase pe Sabrina noilor sale cunoștințe, dar oricum nu avusese de ales, de vreme ce Sabrina fusese musafiră în casa ei. Aceasta își dăduse acum seama că Ophelia făcuse acele prezentări plină de resentimente, nu pentru că voia, ci pentru că fusese obligată. Singura dată când apelase la așa-numita lor „prietenie" fusese atunci când avusese nevoie de ceva de la Sabrina și o determinase pe aceasta să se simtă îndatorată.

Însă, ca de obicei, Ophelia ignoră lipsa de interes a Sabrinei și continuă cu ce avea de spus.

– Vezi tu, nu eram atât de sigură pe cât pretindeam, seara trecută. Nu știu de ce – de fapt cred că încercarea lui Duncan de a mă face geloasă începea să funcționeze. Dar, oricare ar fi motivul, am început să am dubii, și asta m-a făcut irascibilă; din nefericire, m-am descărcat asupra ta. Nu sunt obișnuită să mă îndoiesc de mine, ca să aflu apoi ce idee prostească a fost să o fac. Ar fi trebuit să știu mai bine. La urma urmei, tocmai după acest episod a renunțat și el la prefăcătorie și ne-am logodit din nou.

Acea remarcă străpunse amorțeala care o învăluia pe Sabrina și o făcu să tresară. Când se întâmplase totul? Înainte să dea peste ea pe drum?

– Când a fost asta? întrebă ea.

– Ce contează...

– Când??

Ophelia clipi auzind asprimea tonului Sabrinei, însă după un moment de gândire, explică:

– Imediat după ce ai plecat. Eram supărată și am mers sus. Probabil Duncan m-a văzut urcând, deoarece m-a urmat și a insistat – a insistat, ține minte – să ne logodim din nou. Sunt atât de convingători, scoțienii aceștia. Cred că pur și simplu nu a mai putut să se prefacă, dar mai probabil este că și-a pierdut răbdarea. Cu cât mai repede ne logodim din nou, cu atât mai repede ne putem căsători, probabil și-a dat în cele din urmă seama de asta. Și este atât de pasional, adăugă ea cu o ușoară roșeață în obraji. Am sentimentul că m-ar fi dus în pat chiar atunci dacă nu am fi fost întrerupți.

Sabrina trebui să se așeze după ce auzi cele spuse de blondă. Șocul pe care-l trăia era la fel de rău ca dimineața în care aflase despre anunțul logodnei – de fapt, chiar mai rău. Dacă Ophelia putea fi crezută, atunci pasiunea lui Duncan fusese trezită de către ea, și,

neputând să și-o satisfacă din cauza întreruperii, el o găsise apoi pe Sabrina singură, înainte să i se fi domolit pasiunea, și profitase de această oportunitate. Nu avusese nimic de-a face cu ea personal. Deoarece fusese atât de întuneric în trăsură în acea noapte, el ar fi putut pretinde foarte ușor că pe ea o dorise de fapt.

Din nefericire, luând în considerare toate aspectele, Sabrina o crezu pe Ophelia. Dacă ar fi fost puțin mai drăguță, sau Ophelia mai puțin frumoasă, poate că ar fi avut îndoieli. Dar nu se putea păcăli singură asupra acestui aspect. Ophelia ar fi câștigat competiția în fața oricărui bărbat.

Întrebarea era dacă putea să-l învinuiască pe Duncan pentru că luase ceea ce-i oferise ea atât de liber, deși era logodit cu alta. Nu ar fi făcut orice bărbat la fel, în locul lui? Nu, nu-l putea învinui. În plus, încă îl iubea. Își dorea să nu fie așa, însă acest sentiment nu era ceva ce putea să dispară pur și simplu. Învinuirea lui nu ar fi schimbat nicicum lucrurile. El tot avea să se căsătorească cu Ophelia. Inima ei tot avea să se mai rupă puțin în ziua aceea.

Ophelia continuă, ca și cum cuvintele ei nu făcuseră nici un rău.

– Sunt atât de fericită că am lămurit lucrurile și că suntem din nou prietene. Edith și Jane m-au părăsit, să știi. Au promis că se vor întoarce săptămâna viitoare, pentru nuntă, însă mă îndoiesc cu adevărat că vor avea timp, odată ce se întorc în vârtejul Londrei – știu că eu, una, nu aș avea. Dar este tare plictisitor fără ele acolo. Trebuie să vii înapoi la Summers Glade, Sabrina, fie și numai pentru a-mi ține companie.

Din fericire, Sabrina fu salvată de nevoia de a explica de ce era exclus să facă așa ceva, deoarece Alice sosi în cele din urmă, aruncă o privire la chipul ei palid și la expresia sa sfârșită și o trimise din nou în pat, ca și cum acolo își petrecuse într-adevăr ultimele trei zile.

De pe buzele lui Alice ieșiră cuvintele „recădere" și „nu ar fi trebuit să cobori încă", spuse pentru urechile Opheliei, și nu pentru că Sabrina ar fi avut nevoie de vreo scuză pentru a se întoarce în camera ei. Ophelia putea crede ce dorea, din punctul ei de vedere. Sar spera că londoneza spusese tot ce avusese de spus și nu avea să mai facă vreo vizită acolo.

Capitolul 35

Ophelia era la un pas de-a face o criză de furie pe scurtul drum înapoi spre Summers Glade. Reușise ceea ce-și propusese, rezolvase afacerea aceea stupidă cu cerutul scuzelor, așa că lucrurile trebuiau să revină la normal cu Sabrina. Spera că reușise cel puțin atât, deoarece chiar se plictisea la Summers Glade, iar Sabrina ar fi putut ușura lucrurile.

Prea mulți dintre cei care făceau parte din lumea bună a Londrei plecaseră de la conac, lăsând-o fără distracție. Duncan o ignora, probabil încă supărat că trebuiseră să se logodească din nou. Păcat pentru el! Nu ea instigase prinderea lui în capcană, totul fusese făcut de el, deși ea nu putea nega că lucrurile ieșiseră în favoarea ei.

Nu crezuse niciodată că el ar face ceva atât de nechibzuit cum fusese intrarea în dormitorul ei. Fusese ceva atât de nepotrivit, chiar dacă ea nu ar fi fost pe jumătate dezbrăcată. Dar ea chiar crezuse că el era acolo pentru a repara lucrurile între ei, așa că-i putuse ierta impetuozitatea. Aflase apoi că era acolo numai din cauza Sabrinei. Aceea fusese ultima picătură, mai ales după felul în care fata de la țară își arătase adevărata față doar cu puțin timp înainte, dovedind că nu era o domnișoară mereu plină de zâmbete, ci că putea fi o adevărată scorpie uneori.

Însă atunci când el pomenise de Sabrina, Ophelia își amintise de conversația lor de mai devreme. Își amintise, mai exact, că vorbise despre o situație care ar fi dus la compromiterea ei, una falsă, dar nu conta, cea curentă nu fusese inventată deloc.

Ironia era că nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva, dacă n-ar fi fost discuția de mai devreme. Însă deoarece și-o amintise, se gândise cum putea face să-l rețină pe Duncan cât mai mult acolo, cel puțin până când apărea una dintre fete, când se întâmplase să apară tocmai Mavis. Fusese prea perfect. Ophelia nu ar fi putut plănui mai bine lucrurile nici dacă s-ar fi ocupat ea de asta. Și nu trebuise

să intervină cu nimic în desfășurarea lucrurilor, ceea ce era cu atât mai ironic. Duncan și-o făcuse cu mâna lui.

După ce el ieșise în trombă, fusese simplu să-l găsească pe lordul Neville și să-i arate ce tocmai se întâmplase. El era de modă veche. Nu avusese nevoie să fie convins de faptul că Duncan o compromisese dincolo de orice posibilitate de revenire; acest lucru fusese foarte clar.

El făcuse efortul de a o căuta pe Mavis, totuși. Însă, din fericire, aceasta nu fusese de găsit, așa că fusese silit să anunțe logodna nepotului său chiar în acea noapte.

Edith și Jane plecaseră în după-masa zilei următoare, la fel ca multe din tinerele domnișoare, împreună cu însoțitorii lor. Ophelia era acum singură în dormitorul pe care îl împărțise până atunci cu alte opt fete.

Mavis plecase chiar în acea noapte, acesta fiind motivul pentru care lordul Neville nu reușise să o găsească. Fără îndoială, nu dorise să fie silită de către marchiz sau de către Duncan să tacă cu privire la ceea ce văzuse, când nu avea nici cea mai mică intenție de a face așa ceva. De ce altceva să fi plecat atât de repede, fără măcar să-și împacheteze bagajele? Îl luase doar pe vărul care o însoțise acolo, chemaseră trăsura și plecaseră. Dar Ophelia ar fi făcut același lucru dacă ar fi avut o bârfă atât de picantă, așa că înțelesese perfect.

Anunțarea logodnei înainte ca bârfa să înceapă să circule avea să o facă neinteresantă. Întâlnirile amoroase puteau fi subiectul discuțiilor, dar erau iertate în cazul unui cuplu logodit, în timp ce pentru o femeie nelogodită ar fi însemnat ruina clară. Așa că acum Mavis nu avea nimic de câștigat povestind cele întâmplate. Crezuse fără îndoială că avea să se poată răzbuna, în schimb, o ajutase pe Ophelia să obțină ceea ce dorise. Era prea amuzant totul.

Însă acum, pe drumul înapoi către Summers Glade, Ophelia nu se putea abține să nu se gândească că probabil înrăutățise lucrurile dintre ea și Sabrina, și de aceea era enervată pe ea însăși. Nu se simțea vinovată că o mințise pe Sabrina. Fetișcana o meritase, pentru că încercase să i-l fure pe Duncan. Însă dorea ca Sabrina să fie din nou prietena ei, așa că probabil ar fi trebuit să afle de ce părea să fie atât de important pentru aceasta momentul în care Duncan și ea avuseseră confruntarea, în loc să mintă cu privire la acest aspect.

Când se întoarse la conac, află că era așteptată de către lordul Neville. Nu știa cât de mult timp o așteptase, însă se duse direct în camera lui de zi, unde fusese direcționată.

Se așteptase la o discuție cu el mult mai repede de atât, însă și el o ignorase după anunț. Cu toate acestea, se cuveneau cerute scuze. La urma urmei, ea era cea nevinovată în toată povestea, și ar fi avut de suferit consecințe serioase dacă nu ar fi vrut să se căsătorească cu Duncan, însă acum era forțată să o facă, deoarece el o compromisese. Din fericire, dorea să se căsătorească cu el, însă nu era cazul să menționeze asta decât după ce-i erau prezentate scuzele.

Se înșelase, însă, cu privire la motivul acestei întâlniri. Abia se așezase pe scaunul din fața biroului la care stătea lordul Neville, că acesta spuse pe un ton aspru:

– Dincolo de faptul că părinții dumitale au fost informați cu privire la cele întâmplate și sunt pe drum încoace, avem de discutat imediat câteva probleme.

– Desigur, replică Ophelia cu o ușoară îndoială, dat fiind faptul că tonul lui implicase că probabil nu avea să-i placă această discuție.

– Am fost informat, din câteva surse diferite, că ai prostul obicei de a pune în circulație zvonuri și bârfe.

Ea se simți ofensată. Avea de gând să o certe când încă nici măcar nu erau rude?

– Toată lumea bârfește, Lord Neville, spuse ea înțepată.

– Nu toată lumea, însă cei care o fac nu o fac de obicei cu intenții dușmănoase. Vreau doar să-ți spun, Lady Ophelia, că un asemenea comportament nu va fi tolerat. Odată ce intri în această familie, te vei purta într-o manieră dincolo de orice reproș.

Acum se simțea șocată și insultată. Intenții dușmănoase? Ea? Ce idee! Poate că ocazional trebuia să pună oamenii la locul lor, poate că uneori trebuia să se răzbune, dar intenții dușmănoase? Puțin probabil.

Dar el se referea, fără îndoială, la campania prin care încercase să-l facă pe Duncan de râs, astfel încât ea să poată scăpa de o logodnă pe care atunci nu o dorise. Trebuie să fi luat personal acel incident. Însă nu avusese intenții dușmănoase, iar Duncan nu fusese rănit deloc. Fusese doar un mijloc pentru atingerea unui scop.

– Dacă aveți obiecții față de comportamentul meu, domnule, spuneți-mi-o, dar nu mă acuzați de ceva care...

– Draga mea fată, o întrerupse el calm. Dacă ai fi ascultat, ai fi auzit că într-adevăr am obiecții față de comportamentul tău. Simplul fapt că sunt atâtea persoane care mi-au povestit despre obiceiurile tale vorbește de la sine. Se bârfește pe seama ta, iar asta este inacceptabil. Așază-te! lătră el când ea se ridică, indignată.

Ophelia se lăsă să cadă din nou în scaun. Obrajii ei ardeau acum. Dacă nu ar fi fost un personaj atât de însemnat, ar fi ieșit în trombă de acolo. Doar acest lucru o mai reținea. Nu era nicidecum vorba că ar fi intimidat-o cu tonul său aspru și privirea nimicitoare.

– Nu mă înțelege greșit, continuă el pe tonul acela calm, dar implacabil. Conversația aceasta ar fi avut loc mai devreme dacă Duncan nu ar fi refuzat să se căsătorească cu tine după ce te-a întâlnit. Trebuie să înțelegi că intrarea în această familie implică o mare responsabilitate din partea ta, una pentru care se poate să nu fi fost pregătită sau la care nu te-ai așteptat.

– Sunt fiica unui conte, replică ea cu semeție. Vă asigur că educația mea nu are lipsuri.

Privirea pe care i-o aruncă el era prea plină de scepticism pentru a o liniști, și, de fapt, el continuă în aceeași manieră.

– Părinții dumitale au trăit în Londra aproape toată viața ta, așa că educația pe care ai primit-o s-ar putea să nu-ți fie de prea mult folos aici. Aici este o moșie unde se lucrează. Ca viitoare marchiză, vei avea îndatoriri specifice care-ți vor ocupa mult timp și te vor aduce în contact cu o mulțime de persoane, de la hornari, la vicari ori chiar la regină. Însă, indiferent de persoana cu care vei interacționa, te vei purta așa cum se cuvine să o facă marchiza de Birmingdale.

– Ce fel de îndatoriri? întrebă ea încruntându-se.

– Îndatoririle firești asociate unei moșii de asemenea dimensiuni. Presupun că ai fost învățată să conduci o gospodărie mare? Secretarul meu te va instrui cu privire la toate sarcinile ce țin de moșie, care se vor adăuga celor privitoare la întreținerea gospodăriei. Ajunge să spun că vei avea foarte puțin timp pentru distracție și relaxare – sau pentru bârfă.

– Fără distracție? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Nu putea să vorbească serios. Ea asociase mereu pe cineva de rangul lui cu petreceri somptuoase, organizate regulat. Doamnele cu același rang din Londra erau cele mai cunoscute gazde, iar invitațiile

lor erau căutate cu aviditate. Desigur că se imaginase luându-și locul între ele și devenind regina lor neîncoronată.

Însă vorbea serios, sau cel puțin așa părea când îi explică mai departe.

– Nu avem obiceiul de a ne distra prea mult pe aici. Petrecerea aceasta este o excepție rară, cu un scop precis. Nu se va mai repeta. Nici nu ținem o casă în Londra, ar fi o cheltuială inutilă, când nu mergem niciodată la Londra.

– Am familie în Londra, îi aminti ea. Sigur că-i voi vizi...

– Familia ta poate veni aici în vizită, i-o tăie el. Am fost foarte serios atunci când am spus că nu vei găsi timpul pentru călătorii sau distracție. Nici Duncan, deși nu cred că ar vrea. Va trebuie să-ți ajustezi modul de gândire. Consideră-te o femeie de la țară acum.

Din nefericire, ea știa ce voia să spună prin aceasta. Nobilii care locuiau pe moșii, mai degrabă decât să le viziteze din când în când, le părăseau arareori și doar pentru intervale scurte. Renunțau la Londra. Nu luau parte la veselul sezon londonez. Renunțau, mai mult sau mai puțin, la orice urmă de sofisticare, și deveneau moșieri. Dobândeau preocupări noi: starea vremii, recoltele, prețurile pieței. Nobilii londonezi, cel puțin cei în al căror cerc se învârtea ea, râdeau de acești moșieri și-i asemănau cu clasa muncitoare.

Ophelia se ciupi, sperând că avea un coșmar. Nu era așa. Nu la așa ceva se așteptase atunci când se hotărâse că Duncan era totuși potrivit pentru ea. Viitorul său titlu și frumusețea nu meritau ororile pe care tocmai i le descrisese lordul Neville.

Însă își dădu seama, cu o disperare crescândă, că acum era prinsă de Duncan fie că-i plăcea sau nu, din simplul motiv că-și făcuse o inamică din Mavis. Dacă aceasta ar fi fost încă prietena ei, ar fi fost de acord să nu spună nimic despre scena la care asistase. Sigur că ar fi fost de acord, mai ales după ce ar fi asigurat-o că nu se întâmplase, de fapt, nimic.

Ophelia nu era compromisă. Doar nu făcuse dragoste cu Duncan. Însă Mavis nu avea să fie niciodată de acord cu tăcerea. De ce ar fi făcut-o, când o disprețuia pe Ophelia? Iar acum singurul lucru care o făcea să nu vorbească era logodna – și nunta care urma curând.

Ruperea logodnei pentru a doua oară era în afara oricărei discuții, de vreme ce i-ar fi oferit lui Mavis libertatea de a-și împrăștia bârfele sordide.

– Nu arăți prea bine, spuse Neville, întrerupând șirul gândurilor ei haotice.

– Nu mă simt prea bine, replică ea pe un ton jalnic. Vă rog să mă scuzați.

Nu așteptă permisiunea lui. De fapt, ieși aproape alergând din încăpere.

Capitolul 36

Ușa se trânti în urma Opheliei, făcându-l pe Neville să tresară la auzul sunetului neașteptat. Apoi se lăsă înapoi pe spătarul scaunului, cu o privire îngândurată, întrebându-se dacă nu o speriase cumva prea tare.

– Ai dubii? întrebă Archie atunci când își scoase capul de după fotoliul uriaș de lângă fereastră, unde stătuse până atunci neobservat, cel puțin de către Ophelia.

– Din plin, replică Neville pe un ton obosit.

– Nu-ți bate capul, omule. Dacă ai impresia că-i nevinovată, te înșeli amarnic. A făcut ceva să-l înfurie pe flăcău, altfel nu s-ar fi dus să o caute, fără să mai aibă mintea limpede.

– Și-a spus despre ce-a fost vorba, sau măcar de la ce a pornit totul?

Archibald oftă în timp ce schimbă scaunele și se mută lângă biroul lui Neville.

– Nu vrea să vorbească despre noaptea aia, nu cu mine. Crede-mă, l-am întrebat, dar se enervează de fiecare dată când pomenesc de asta. Pune vina pe el și pe temperamentul lui. Mi se rupe inima să-l văd așa nefericit.

– Crezi că mie-mi place mai mult? întrebă Neville. Tu ești cel care a pretins că nu contează cum e fata, atâta timp cât e frumoasă. Vezi acum de ce contează?

– Nu trebuie să mai despici firul în patru, mormăi Archie. De ce crezi că am sugerat să discuți cu el? Părea prea fericită de rezultatul acestui fiasco. Acum nu mai e, și dacă cineva reușește să găsească o cale de ieșire, trebuie să fie cineva priceput la mașinațiuni, ca ea. Tu n-ai făcut decât să-i spui adevărul, sau l-ai înfrumusețat un pic?

– Nu l-am înfrumusețat. L-am subliniat ceva mai tare. Desigur, știam deja că nu s-ar potrivi niciodată aici. Am știut asta după ce am întâlnit-o prima dată, de aceea am fost atât de bucuros

că Duncan a putut vedea dincolo de fața ei frumoasă. Ajuns în acest punct, Neville oftă. Nu cred că ceea ce a fost spus astăzi aici va face vreo diferență. Pur și simplu nu există nici o cale de ieșire. Fata nu mai poate renunța la logodnă, chiar dacă acum și-ar dori să o poată face. Reputația ei va fi distrusă dacă acel mic incident din dormitor iese la iveală. Știe acest lucru la fel de bine ca noi.

– Dar încă n-am auzit nimic despre asta. Fata care a intrat și i-a văzut împreună în dormitor încă n-a împrăștiat nici o bârfă. Te-ai gândit că s-ar putea nu să fie genul de persoană care să bârfească? Chiar dacă o urăște pe Ophelia și i-ar plăcea să o vadă la pământ, după cum a afirmat ea, scrupulele ar putea-o împiedica să se răzbune într-un asemenea mod mârșav.

– Asta nu este ceva ce putem lăsa la voia întâmplării, Archibald, și o știi foarte bine. Este irelevant dacă Mavis Newbolt ar isca un scandal sau nu. Trebuie să presupunem ce e mai rău și să facem tot ce putem pentru a preveni scandalul, ceea ce am și făcut. Nu am auzit nimic deoarece acum este o bârfă perimată deja, dat fiind că am anunțat logodna. Ceea ce altfel ar fi fost șocant, acum abia ar ridica o sprânceană sau două. Logodna a scos complet scandalul din ecuație.

– Și nu am reușit să dăm de urma acestei fete? întrebă Archie.

Neville își trecu mâna pin părul alb, cuprins de frustrare.

– A dispărut complet, iar acum au dispărut și părinții ei.

Archie se încruntă auzind asta, și speculă.

– Se tem oare de tine?

Neville pufni.

– Aș vrea să fie asta problema, dar nu este. Lordul Newbolt este tipul de bărbat căruia nu-i place să fie chestionat – cu privire la nimic, și mai ales atunci când nu are răspunsurile. Am fost informat că a fost absolut livid atunci când omul meu au ajuns la ușa lui pentru a patra oară, a refuzat să stea de vorbă cu el din nou și, curând după aceea, a plecat din Londra împreună cu soția lui, pentru a nu mai fi deranjați. Dacă știu unde a plecat fiica lor când a plecat de aici, nu vor să ne spună. Presupunerea mea este că nu le-a spus unde este, acesta fiind motivul pentru care lordul Newbolt s-a enervat atât de tare.

– De ce naiba trebuie să fie lucrurile atât de complicate? Cât de greu poate fi să dăm de urma unei fete? Angajații tăi sunt chiar atât de incompetenți?

Neville ignoră ultima întrebare, remarcând:

– Ar putea fi o simplă coincidență că nu am găsit-o încă. Însă încep să mă îndoiesc de asta, și să cred că de fapt s-a ascuns. Dacă așa a făcut, atunci ar trebui să începem să discutăm despre cum să ne ținem viitorii strănepoți departe de influența mamei lor.

Archibald dădu din mână.

– Pur și simplu îi trimiți la mine mai devreme decât am plănuit. Ea nu va dori să vină în ținuturile muntoase, crede-mă.

– Asta nu este o opțiune, mormăi Neville.

– Ne întoarcem deci la ciorovăiala dintre noi? replică Archie.

– Nu, deloc, răspunse Neville înțepat. Vreau doar să-ți arăt că urmașii lui Duncan vor fi englezi, vor învăța să iubească țara asta, vor vorbi ca niște englezi, înainte să pui tu mâna pe ei.

– Nu mă insulta mai mult decât trebuie, bătrâne, sau oi începe să cred că nu mă mai placi, remarcă Archie, chicotind.

Neville se încruntă la el.

– Mă bucur că ai înțeles ideea, deși nu pricep cum găsești ceva amuzant în toată afacerea asta.

– Afacerea nu-i deloc amuzantă, dar devine atunci când îți iei aerele de englezoi. Nu te agita iarăși, dragul meu. Suntem de aceeași parte acum, nu o vrem pe domnișoara Reid în familie. De ce nu întârzii afurisita asta de nuntă până când o găsim pe cealaltă fată?

Neville oftă din nou.

– Pentru că ajungem la același rezultat. Dacă fata ține scandalul ascuns pentru că acum nu i-ar aduce nici un avantaj, ce crezi că ar face cu informațiile dacă suspectează că logodna este doar o farsă? Ar putea începe să împrăștie povestea de pe-acum, iar asta ar garanta o nuntă imediată.

– Te gândești pe cine încercăm să protejăm, în detrimentul familiilor noastre?

– Dacă sugerezi să o lăsăm pe Ophelia Reid să-și încerce norocul de una singură și să o aruncăm în gura lupilor, așa vorbind, să știi că m-am gândit la asta, de vreme ce nu merită eforturile noastre de a o proteja după ce a făcut – cel puțin din punctul meu de vedere. Chiar i-am făcut o aluzie lui Duncan, deși într-un mod indirect. Spune-mi, care crezi că a fost reacția lui, când se consideră o persoană atât de responsabilă?

Fu rândul lui Archie să ofteze.

– E un flăcău bun, Duncan al nostru. Chiar dacă o urăște, nu ar vrea să o rănească din vina lui. Așa că asta ne lasă în continuare în căutarea fetei lui Newbolt, sau sperând că Lady Ophelia va găsi o cale să scape de căsătoria cu Duncan, acum că i-am dat o motivație puternică.

– Ai putea crede că este suficient de inventivă să găsească o cale, dar nu contez pe asta, în schimb, voi dubla eforturile de a o găsi pe Mavis. Crede-mă, dacă o pot găsi, voi face tot ce este necesar să-i cumpăr tăcerea – o voi plăti, o voi amenința, o voi implora, orice este nevoie. Dar întâi trebuie s-o găsesc, iar timpul se cam termină.

Capitolul 37

Cu nunta care se apropia cu repeziciune, lui Duncan i se părea aproape imposibil să vorbească cu cineva de la Summers Glade fără să se răstească, așa că făcu efortul de a evita oaspeții rămași acolo cât mai mult posibil. Din fericire, nu mai era „atracția principală", așa că nu mai trebuia să participe la toate evenimentele. Acest lucru îi permitea să evadeze, așa cum vedea el lucrurile, pentru perioade lungi de timp în fiecare zi, fără a cauza prea multe comentarii la întoarcere.

Bunicii lui, amândoi, îl lăsau destul de mult în pace. Obținuseră ceea ce doreau – o mireasă, deși nici unul nu părea prea încântat de cea care câștigase această poziție. Poate și lor li se părea la fel de enervantă ca și lui, ultima alegere pe care ar fi făcut-o el – dacă ar fi avut posibilitatea de a alege.

Nu se simțise niciodată atât de încolțit și de disperat în întreaga sa viață. Nici măcar vestea că trebuia să se mute în Anglia și să locuiască cu un bunic pe care nu-l cunoscuse niciodată nu-l afectase atât de tare. Atunci fusese furios. În schimb, gândul la căsătoria cu o femeie pe care nici măcar nu o plăcea, și nici nu avea să o placă vreodată, îl rodea pe dinăuntru.

Avea nevoie să fie înveselit. Avea nevoie de Sabrina. Însă începea să creadă că nu avea să o mai întâlnească vreodată, iar asta nu făcea decât să îi crească și mai mult nefericirea.

Se temea că pierduse prietenia ei, că ea-l evita în mod voit deoarece acum îl disprețuia. Și nici măcar nu o putea învinui. Profitase de ea atunci când ea fusese foarte supărată și probabil nu gândise limpede. Ar fi avut tot dreptul să-l urască pentru acest lucru. Mai rău chiar, el se logodise cu o altă femeie imediat după ce făcuse dragoste cu ea. Nu-și putea imagina ce crezuse ea, dar nu putea fi ceva bun. Însă nu-i putuse explica nimic, deoarece ea nu voia să-l vadă.

Fusese acasă la ea, îi lăsase bilete. I se spusese că nu se simțea bine, ceea ce putea însemna orice, inclusiv „pleacă de aici". Și, deși ei îi plăcea să facă plimbări lungi în fiecare zi, uneori chiar de două ori pe zi, nu o întâlnise nici măcar o dată afară. Cu siguranță încercase să dea de ea. Traversase drumul către Oxbow de mai multe ori în fiecare zi, trecând pe lângă Cottage by the Bow. Stătuse ore în șir pe dealul unde o întâlnise pentru prima dată, sperând că ea avea să treacă din nou pe acolo. Însă nu o văzuse nici măcar o dată, nici măcar de la distanță.

Acum însă tocmai o zări, mergând în fața lui pe drum, cu vântul iernii fluturându-i părul, înfășurată în haina ei groasă, care-i ascundea frumoasele forme. Își îndemnă calul la galop pentru a o ajunge. Când ajunse lângă ea, era învăluit într-un nor de praf. Ar fi vrut să o ia în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată, dar în schimb se trezi strigând la ea, descărcându-și toată frustrarea și îngrijorarea pe umerii ei.

– Ești afară pe frigul ăsta, după ce ai fost bolnavă? Sau nu ai fost bolnavă deloc? De ce naiba nu ai vrut să mă vezi atunci când am venit să vorbesc cu tine?

Ea-l privi ciudat. Deschise gura pentru a-i răspunde, o închise, o deschise din nou, o închise iarăși, de data aceasta strâns, și plecă mai departe.

El privi în urma ei, nevenindu-i să creadă. Avu însă răgazul de a-și da seama cât de acuzator fusese tonul lui și cum oricine, chiar și cineva atât de senin și de efervescent ca Sabrina, s-ar fi putut supăra din această cauză.

Oftă și porni după ea.

– Așteaptă, fată.

Ea nu se opri.

– Cel puțin vorbește cu mine.

Ea se opri și spuse simplu:

– Nu ar trebui să fim văzuți stând de vorbă, Duncan.

– De ce?

– Acum ești logodit. Nu ai de ce să vizitezi alte femei – sau să le oprești pe drum. Dacă cineva ar vedea asta, ar putea rămâne cu o impresie greșită și i-ar putea povesti Opheliei, și nu am vrea asta, nu-i așa?

Se îndepărtă din nou, fapt care-l înfurie suficient de mult pentru a trece cu vederea amărăciunea din tonul ei.

– La naiba cu ce crede ea! mormăi el. Îmi voi vizita prietenii dacă vreau, sau vrei să spui că nu mai suntem prieteni?

Cuvintele lui o făcură să se întoarcă, însă numai pentru a spune:

– Ophelia nu-ți va permite să ai prietene, Duncan, sau încă nu ți-ai dat seama cât de geloasă este și cât venin poate împrăștia din această cauză?

– Asta s-a întâmplat în seara aceea, când te-a supărat? Te-a atacat cu limba ei ascuțită?

Ea oftă.

– Nu chiar. Eram supărată pentru că mi-am pierdut cumpătul în fața ei și m-am coborât la nivelul ei. Eu nu sunt așa, și am fost îngrozită că mi-am dat frâu liber gurii.

Sabrina își pierduse cumpătul? Nu-și putea imagina așa ceva, însă i-ar fi plăcut să o vadă. De fapt, gândindu-se mai bine, nu i-ar fi plăcut. Rezervarea țeapănă pe care i-o arăta ea acum era suficient de rea, iar lui nu-i plăcea absolut deloc.

Descălecă și se opri în fața ei.

– Cel puțin izbucnirea ta nu a avut consecințe dezastruoase, fată. Încearcă să vezi cum e să-ți pierzi cumpătul și să-ți distrugi întreaga viață din cauza asta.

O spusese pe un ton atât de mohorât, că ei ar fi trebuit să-i fie complet indiferent pentru a nu-l întreba:

– Distrusă? Cum? Ce ai făcut?

– Am fost furios că te-ai supărat suficient de tare pentru a ieși în goană în noapte. Asta s-a întâmplat după ce ai stat de vorbă cu Ophelia, așa că am înțeles motivul supărării tale.

– Dar nu de aceea am fost supărată, de fapt. Insultele ei subtile nu mă deranjează. Propriul meu comportament a fost cel care m-a șocat.

– Da, dar nu ai vrut să-mi spui nimic în seara aceea, când te-am întrebat, îi aminti el. Iar pe când m-am întors la Summers Glade, am fost hotărât să aflu de la ea răspunsurile. Furia mi s-a întețit când nu am dat de ea. Când am găsit-o, în cele din urmă, nu mi-a păsat că se găsea într-un loc nepotrivit.

– Unde?

– În dormitorul ei.

Sabrina ar fi putut spune o duzină de lucruri pentru a ușura greutatea celor tocmai auzite, însă nu reuși să spună decât „oh".

– Nu ar fi însemnat nimic dacă nu ne-ar fi surprins cineva acolo.

– Cine?

– O fată pe nume Mavis Newbolt. Ophelia a pretins că fata aceea o urăște și că va împrăștia zvonuri pe seama ei. Singura mea speranță este că nu e adevărat ce mi-a spus. Însă fata a dispărut, și nu o putem găsi pentru a afla dacă ar stârni un scandal sau nu.

– Vrei să spui că de aceea te-ai logodit din nou cu Ophelia?

– De ce altceva, fată? spuse el. Doar nu crezi că vreau să mă căsătoresc cu ea?

– Și asta s-a întâmplat după... după ce m-ai dus acasă?

– Da.

Sabrina își îndepărtă privirea de la el. El auzi ceva ce semăna suspect de mult cu un mârâit, însă, fiind vorba de ea, se îndoi. Cu toate acestea, când îl privi din nou, după o lungă pauză, Sabrina nu avea nici o expresie, iar tonul ei era unul prozaic.

– Ophelia minte în legătură cu multe lucruri, dar sentimentele lui Mavis pentru ea nu este unul dintre acestea. Și-a făcut-o cu mâna ei, totuși. Au fost prietene, dar s-au certat de curând. S-a întâmplat la Summers Glade, de fapt, iar Ophelia a încercat din greu să murdărească numele lui Mavis.

– Cât de bine o cunoști pe această Mavis? Ar vrea să se răzbune pe Ophelia, chiar dacă asta ar însemna să rănească pe cineva nevinovat pentru a o face?

– Îmi pare rău, Duncan, însă nu o cunosc suficient de bine. Mi-a plăcut. Părea chiar drăguță – cel puțin atunci când nu era în preajma Opheliei. Când era, remarcile ei deveneau destul de perfide și false. Însă Ophelia pare să aibă efectul acesta asupra multor oameni, scoate tot ce-i mai rău din ei. Este o calitate uimitoare asta.

– Nu, ce e uimitor este faptul că oricine ar considera că am compromis-o, doar din cauza locului în care am fost văzuți, deși nu am atins-o deloc. Și nu pare să fie nici o cale de ieșire, în afară...

– În afară...?

El se întoarse, întrebându-se de ce se gândise la așa ceva, și mai ales de ce pomenise despre asta, când însemna să o folosească pe ea indirect, pentru a se salva pe el. Nu că rezultatul nu ar fi fost

de o sută de ori mai dezirabil, însă tot ar fi însemnat să profite de ea – din nou.

– Nu contează, murmură el. A fost un gând răzleț, care este mai bine să rămână nespus.

– Aș fi crezut că vrei să explorezi toate opțiunile – dacă într-adevăr nu vrei să te căsătorești cu ea.

O spuse pe un ton înțepat, care-l făcu să se întoarcă din nou la ea și să replice, defensiv:

– Nu crezi că am făcut-o? În mintea mea este cât se poate de clar că pe ea nu am compromis-o, însă te-am compromis pe tine. Dacă ar trebui să fiu forțat să mă căsătoresc cu cineva, ar trebui să fii tu – oh, asta nu a sunat așa cum am vrut.

Vocea ei deveni și mai rigidă, deși recunoscu.

– Oricum ai fi vrut să sune, nu este o opțiune, Duncan, pentru că nu ar schimba faptul că reputația Opheliei ar fi distrusă dacă se află că ai fost singur cu ea în dormitor. Nu contează că nu ai atins-o. Un scandal e un scandal, iar eu știu din proprie experiență cât rău poate face. Atunci când e vorba de un scandal, contează numai felul în care este perceput, iar adevărul și faptele au foarte puțin de-a face cu asta. Oricât de mult am ajuns să o displac pe Ophelia, nu voi contribui la distrugerea reputației ei, indirect sau altcumva.

Spunând acestea, se îndepărtă din nou. De data aceasta, Duncan nu încercă să o mai oprească. Ușurarea pe care crezuse că avea să o simtă după întâlnirea cu ea nu apăruse. Dacă se putea, acum se simțea și mai rău. Știa că el era motivul pentru care și ea se simțea rău.

Capitolul 38

Ploua suficient de tare pentru a ascunde priveliștea de afară. Duncan stătea în camera de zi, privind pe fereastră șuvoiul de apă, întrebându-se dacă și Sabrina făcea același lucru. Ei îi plăcea ploaia, îi plăceau furtunile, părea să îi placă orice avea legătură cu natura, indiferent de momentul anului. Își aminti de bucuria din expresia ei în ziua în care o scosese pe terasă, în ploaie...

– Nu poți să mă eviți întruna.

Vocea aceea, auzită din spate, îl irită în mod deosebit, deși fusese avertizat că Ophelia se apropia, văzându-i reflexia în fereastra întunecată. Din cauză ploii, lămpile fuseseră deja aprinse în casă, dar i-ar fi văzut probabil reflexia și fără ajutorul lămpii din spatele lui, de vreme ce ea părea să posede o strălucire proprie, datorată numai parțial părului blond și pielii deschise la culoare.

Duncan nu se întoarse. Chiar nu dorea să poarte o conversație cu ea, de nici un fel, cu atât mai puțin pe subiectul evitării ei. Pur și simplu încă nu știa cum să se poarte cu ea.

I-ar fi putut spune adevărul, că abia o putea suporta, însă asta nu ar fi dus decât la înstrăinarea lor după nuntă, ceea ce suna tot mai mult ca un aranjament ideal – cel puțin pentru el. Ori putea încerca să se înțeleagă cu ea, să profite cât putea de pe urma unei căsătorii nedorite. Nu era sigur că putea face asta, însă putea cel puțin să încerce. Era totuși de așteptat ca ea să înțeleagă, mai devreme sau mai târziu, care erau adevăratele lui sentimente, iar asta ar fi dus oricum la înstrăinare, așa că de ce să se mai deranjeze?

Însă trebuia să-i răspundă. Avea să facă un efort, de dragul lui Archie. Acesta dorea ca el să se căsătorească și să-i ofere strănepoți. Nu avea să-și primească moștenitorii așa cum dorea, însă Duncan avea suficient timp să-l facă să înțeleagă asta. Dar nu avea să aibă deloc moștenitori dacă Duncan nu reușea să împartă patul cu soția lui.

– Ce vor crede oamenii?

Încă era acolo? Duncan oftă în sinea lui și se întoarse cu fața către Ophelia.

– Că nu vrem cu adevărat să ne căsătorim?

Fu surprins și el de faptul că-i dăduse acest răspuns. Pur și simplu îi ieșise de pe buze, în ciuda dezbaterii pe care tocmai o avusese cu el însuși. Cam atât despre eforturi. Cu toate acestea, prefera adevărul, și poate că reușeau să găsească o cale să se înțeleagă.

Gândul acesta îl făcu să se întrebe dacă era posibil ca Ophelia să se schimbe, sau era prea absorbită de propria persoană. Își dorea măcar să încerce să o schimbe? Răspunsul ei sugeră că era o cauză pierdută.

– Ei bine, eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse ea pe un ton arțăgos. Nu mai vreau, de vreme ce discuția cu bunicul tău mi-a arătat ce plictisitoare va fi viața aici. Dar tu – tu nu ai nici un motiv să continui să te mai prefaci, Duncan. Știi prea bine că nu te-ar deranja deloc să te căsătorești cu mine. Tu obiectezi, fără îndoială, numai față de modul în care am ajuns să fim din nou logodiți.

El fu lăsat aproape fără cuvinte, și avu nevoie de un moment să se dezmeticească suficient din uluire și să-i spună:

– Te-ai gândit vreodată că felul în care arăți s-ar putea să nu fie la fel de important pentru toată lumea, că unii preferă ca soțiile lor să aibă alte calități, nu doar o față drăguță?

Ea se uită la el fără nici o expresie, apoi râse pe un ton condescendent și-l informă:

– Am avut parte de sute de propuneri de căsătorie care mi-au dovedit contrariul, cele mai multe din partea unor bărbați care abia mă cunoșteau. Ce-ți spune acest lucru despre preferințele bărbaților?

– Îmi spune că te-au convins să crezi că frumusețea ta este tot ce contează. Ai fi avut parte de o trezire neplăcută dacă te-ai fi căsătorit cu vreunul dintre ei, atunci când ar fi ajuns să te cunoască, în sfârșit. Voi fi sincer cu tine, fată. Nu-mi place felul tău de-a fi, nu-mi place răutatea de care ești capabilă, nu-mi place felul în care tratezi oamenii, ca și cum nimeni în afara ta nu contează.

– Dacă ai impresia...

El întrerupse replica ei plină de indignare, spunând, pe cel mai calm ton de care era capabil:

– Închide gura un moment și lasă-mă să-ți spun asta. Dacă trebuie să ne căsătorim, și se pare că nimic nu ne poate salva, atunci avem doar două posibilități – să trăim în pace unul cu celălalt sau să ne facem unul altuia viața un iad. Dar singurul mod în care ne văd trăind în pace e dacă-ți schimbi felul de-a fi. Crezi că poți face asta, fată?

– Nu este nimic în neregulă cu felul în care mă port, insistă ea.

El oftă.

– Dacă nu înțelegi că aerele tale și reaua-voință mi se par condamnabile, nu mai avem ce discuta.

– Te-am insultat puțin și gata, asta mă face rău-voitoare? Te interesează măcar să știi de ce te-am insultat? Contează pentru tine că nu am vrut să ne căsătorim, că am fost furioasă că fusesem logodită cu tine fără măcar să fiu întrebată? Pur și simplu voiam să scap de logodnă. Ce a fost atât de greșit?

– Aveai alte opțiuni, îi spuse el. Cea mai evidentă este aceea că ai fi putut vorbi cu mine și am fi putut pune capăt amiabil logodnei dintre noi.

– Glumești, probabil. Știam foarte bine că odată ce m-ai fi văzut, nimic nu te-ar fi oprit să mă iei în căsătorie – asta dacă nu ai fi rupt logodna într-un moment de furie, așa cum s-a și întâmplat.

El înțelese raționamentul ei, însă numai până la un punct. Se considerase extrem de norocos atunci când dăduse cu ochii prima dată de ea. Fusese imediat cucerit de frumusețea ei, la fel cu toți bărbații, fără îndoială. Dacă i-ar fi spus atunci că nu dorea să se căsătorească cu el, poate că ar fi încercat să o facă să se răzgândească – cel puțin până când ar fi cunoscut-o și ar fi descoperit că nu era o persoană plăcută. Așa că onestitatea ei nu ar fi făcut probabil cine știe ce diferență.

În loc să fie onestă, însă, ea încercase să-l manipuleze cu insultele ei și reușise. Dar mașinațiunile ei nu se rezumaseră la atât.

– Împrăștierea zvonurilor care mi-au murdărit numele a avut același scop?

– Nu fi prostuț, spuse ea pe un ton dojenitor. Acelea n-au avut de-a face cu tine, voiam doar să-i conving pe părinții mei că nu erai soțul ideal pentru mine, așa cum credeau ei, astfel încât să desfacă ei înșiși logodna. Nu a funcționat, însă. Erau porniți să meargă înainte cu alegerea asta, oricum ar fi stat lucrurile. Dar să nu ne prefacem că ai fost rănit de aceste zvonuri, nu exista nici o șansă, atâta vreme

cât nu se dovedeau adevărate. Ar fi fost de-ajuns ca ceilalți să aibă ocazia de a te întâlni, pentru a vedea că zvonurile erau nefondate.

El clătină din cap.

– Nu-ți dai seama cât de infame sunt aceste uneltiri? Când sinceritatea ar fi rezolvat...

– N-ar fi rezolvat nimic, îl întrerupse ea, pe un ton acum amar. Am încercat asta, Duncan, le-am spus părinților mei de la început că nu doream să mă căsătoresc cu cineva pe care nici nu-l întâlnisem vreodată. Acum spune-mi tu ceva, și fii cinstit. Ce ai simțit tu față de logodna cu o femeie necunoscută? Oftă. Nu contează, este evident că nu te-a deranjat, de vreme ce ai fost de acord cu asta.

El roși din cauza stinghereli, pentru că nu era tocmai adevărat. Reacția lui față de o soție aleasă de altcineva fusese aceeași ca a ei, sau cel puțin așa cum pretinsese ea că reacționase.

Fu obligat să recunoască.

– De fapt, fată, nu am aflat despre asta decât cu câteva zile înainte să sosesc aici. Sunt destul de mare să-mi aleg singur nevasta. Neville s-a înșelat crezând că o poate face în locul meu. Aș fi rupt logodna, dar mi s-a cerut să te întâlnesc măcar, ceea ce am făcut.

Acum roși și ea și se plânse defensiv.

– Ei, de unde era să știu asta? Dar de vreme ce pari să admiri atât de mult onestitatea, spune-mi, ai fi rupt logodna dacă nu te-aș fi insultat?

Deoarece tocmai se gândise la asta, replica lui fu rapidă.

– Nu, cel puțin nu imediat. Ești o frumusețe, fată, nu neagă nimeni asta. Dar nu mi-ar fi luat foarte mult să văd ce se ascunde dincolo de suprafață și să nu-mi placă. Acum nu mai avem de ales, și am înțeles că și asta este oarecum din vina ta, pentru că ți-ai făcut-o singură pe Mavis inamică. Dacă ar fi fost oricine altcineva, poate nu ne-am afla în situația asta acum.

– Greu de spus, replică ea. Cumpărarea tăcerii nu este o afacere ușoară.

Duncan își dădu ochii peste cap către tavan.

– Nu toată lumea trebuie cumpărată, fată. Unii oameni, dacă-ți vine să crezi, ar înțelege și nu ar vrea să ne vadă suferind sau cu reputația distrusă din cauza unei întâlniri nevinovate interpretate greșit.

– Ai prea multă încredere în natura umană, îl zeflemisi Ophelia.

– Iar tu nu ai destulă. Așa că am revenit de unde am început, legați unul de celălalt. Iar eu încă vreau să știu dacă ai de gând să te schimbi. Poți să nu-i mai transformi pe ceilalți în dușmani numai pentru că nu ți-a plăcut ceva ce au făcut sau au spus? Poți să te lași de uneltiri și răzbunări? Poți să te oprești din mințit ca să-ți îndeplinești dorințele...

– Oh, oprește-te, îi tăie Ophelia sec vorba. De ce să nu încetez pur și simplu să respir?

– Sarcasmul nu te va ajuta prea mult în situația asta.

– Ăsta nu a fost sarcasm, ripostă ea. Concepțiile tale morale sunt evident prea înalte pentru mine, Duncan, așa că hai să recunoaștem că nu suntem potriviți unul pentru celălalt și că nu vom fi niciodată. Am crezut că nu mă va deranja căsătoria cu tine, după ce te-am întâlnit, dar de atunci mi-am schimbat părerea, mai ales după ce am stat de vorbă cu lordul Neville, care mi-a arătat în detaliu cât de groaznică va fi viața mea aici. Crede-mă, vreau să scap de logodna asta la fel de mult ca tine. În punctul acesta chiar aș putea s-o implor pe Mavis să-și țină gura închisă. Dar știu că nu ar fi de nici un folos. Mă urăște, probabil a făcut-o dintotdeauna.

– De ce? o contrazise el. Doar dacă nu ai făcut tu ceva să cauzezi asta.

– Nu fi naiv! Nu am făcut decât să mă nasc arătând așa, lucru care produce invidie și gelozie în celelalte femei, ceea ce duce la animozități. Încearcă să o ascundă, dar nu au mereu succes. La fel ca multe altele, Mavis s-a prefăcut a fi prietena mea deoarece sunt populară. Crezi că nu știu asta, că sunt folosită în acest fel? Crezi că este ușor de trăit așa?

– Cred că, dacă nu aș fi convins că ți-ai făcut toate acestea cu mâna ta, mi-ar fi milă de tine.

– Să nu îndrăznești! se năpusti ea. Iar dacă vrei să găsești o cale de ieșire din situația asta teribilă pe care, dacă pot să-ți amintesc, tu ai cauzat-o, cu temperamentul tău afurisit, atunci fă ceva! Eu nu pot bate țara în lung și-n lat căutând-o pe Mavis, dar tu o poți face. Așa că nu mai sta aici abătut, fără să faci nimic, și scoate-ne pe amândoi din asta.

Se întoarse și plecă în trombă, lăsându-l pe el să se holbeze în urma ei, cu foarte puține speranțe pentru viitor. Găsirea domnișoarei Newbolt de către el însuși, când nu cunoștea deloc ținuturile

și habar nu avea de unde să înceapă, nu părea plauzibilă. Dar Ophelia avea dreptate. Era abătut. Lăsase ca această situație să-l facă să se simtă atât de nefericit, încât nu mai vedea nici o cale de ieșire. Cu toate acestea, faptul că era sigur că nu avea nici o șansă de succes nu era un motiv pentru a nu încerca măcar.

Singura lui speranță adevărată era că fata era căutată de oameni care erau obișnuiți cu găsirea urmelor, sau cel puțin așa îl asigurase bunicul său. Nu era ceva care să-l liniștească cu totul, nu când ziua nunții lor se apropia cu repeziciune.

Capitolul 39

Hotărât să încerce să o găsească singur pe Mavis Newbolt, Duncan își dădu seama cât de zadarnice erau eforturile lui atunci când începu să strângă informații, înainte de a pleca de la Summers Glade. Făcuse rost de o serie de adrese ale ei, care erau împrăștiate pe tot cuprinsul țării. În mod absolut ironic, Ophelia fusese cea care-i dăduse o parte din aceste adrese, inclusiv ale unor prietene apropiate de-ale lui Mavis, despre care spera că erau la Londra, deoarece mai aveau adrese și în alte orașe, în care era posibil ca Mavis să se fi dus în vizită.

Știind foarte bine că nu avea să poată vizita fiecare reședință în cele câteva zile pe care le mai avea la dispoziție, trebuia să se hotărască din ce loc ar fi putut obține repede cele mai multe informații sau, dacă era norocos, chiar pe Mavis. De vreme ce nu era o decizie ușor de luat, când nu cunoștea nici una dintre persoanele implicate, căută pe cineva care trebuia să știe mai multe decât el.

Îl găsi destul de repede pe Raphael; de fapt, fiul ducelui îl căuta, de asemenea, sau cel puțin așa lăsă să se înțeleagă atunci când îi spuse:

– Vei fi devastat, știu, din cauză că-mi iau rămas-bun, dar toate lucrurile bune – sau rele – ajung la un sfârșit. Da, sunt sigur că ai nevoie de o interpretare pentru cuvintele mele, așa că, altfel spus, sunt pe cale să mă întorc la Londra. Locul ăsta a devenit prea depresiv. Ai crede că se organizează o înmormântare, nu o nuntă.

– Nu pot nega asta, replică Duncan. Plec și eu la Londra și voiam să te întreb...

– Dai bir cu fugiții? îi tăie Rafe vorba. Măi să fie, nu credeam c-ai s-o iei pe drumul ăsta.

Duncan se zbârli, dar avea nevoie de părerea lui Raphael, așa că nu reacționă.

– Nici eu. Mă duc să o caut pe Mavis Newbolt, fata care are controlul scandalului. Este singura care mă poate scoate din încurcătura asta.

– O cauți – adică a dispărut?

Duncan aprobă din cap.

– Nu s-a întors acasă după ce a plecat de aici, iar părinții ei s-au enervat atât de tare din cauza întrebărilor, încât au părăsit și ei reședința din Londra. Neville are oameni care o mai caută, dar fără prea mare noroc.

– Sună ca și cum nu ar vrea să fie găsită, speculă Raphael.

– Sunt conștient de asta, dar cineva trebuie să știe unde s-a ascuns. Am adresele prietenelor ei și voi...

– Îți pierzi timpul, fără îndoială, interveni din nou Raphael. Dacă se ascunde, deși nu-mi imaginez de ce, nu le-ar spune prietenelor ei unde este.

Duncan oftă.

– Presupun că nu știi nimic despre fată, care să ofere un indiciu cu privire la ascunzătoarea ei?

– Eu? Nu am întâlnit-o niciodată, dar se întâmplă să-l cunosc pe vărul ei, John Newbolt, care a însoțit-o aici. Dacă aș fi în locul tău, l-aș căuta pe el, de vreme ce au plecat de aici împreună.

– Și el a dispărut, cel puțin mi s-a spus că nici el nu s-a întors acasă.

Auzind asta, Raphael ridică dintr-o sprânceană aurie, dar apoi scutură din cap și murmură, ca pentru sine:

– Nu, sunt veri de gradul întâi, nu ar face... nu contează. Cel puțin oamenii bunicului tău sunt meticuloși, dacă l-au căutat și pe el. Ar trebui să te liniștească lucrul ăsta.

Duncan dădu din cap, deși era o consolare prea lipsită de importanță, dat fiind că încă nu descoperiseră nimic.

– Bătrânul Neville nu cruță nici o cheltuială, după cum spune bunicul meu, Archie.

Raphael chicoti.

– Nu, presupun că nu o face. Probabil este îngrozit de gândul de a o avea pe Ophelia ca nepoată, acum că știe de ce este capabilă.

– N-am de unde să știu, replică Duncan, ridicând din umeri. Vorbesc cu el cât mai puțin posibil.

– I-auzi, chicoti Rafe. Te intimidează? Nu pot spune că te învinovățesc...

– Nu face iarăși presupuneri. Pur și simplu nu-mi place de el.

– De propriul bunic? De ce?

În loc să răspundă întrebării lui Raphael, pe care de altfel nu-l privea de loc problema, Duncan întrebă:

– Presupun că nu știi pe unde l-aș putea găsi pe vărul ăsta?

Raphael înțelese aluzia și, după ce se încruntă gânditor, spuse:

– Nu-l cunosc suficient de bine, ne-am intersectat deoarece suntem membrii aceluiași club, dar știi cum vorbesc – și cum se laudă – bărbații atunci când nu sunt femei de față. Am auzit că ar avea un loc în Manchester, doar pentru amantele sale, o proprietate pe care a câștigat-o în urma unui joc de cărți. Nu e ceva neobișnuit. Mulți bărbați căsătoriți o fac. Însă în acest caz mi s-a părut ciudat, pentru că John încă locuiește acasă cu mama sa, iar proprietatea din Manchester este singura pe care o deține el. Ai crede că s-ar muta el mai degrabă acolo, decât să o țină numai pentru amante. Mai ales că e atât de departe de Londra, unde locuiește mama lui.

– Dar nu se cuvine să-și fi dus verișoara acolo, nu-i așa?

– Sigur că nu – dacă nu cumva casa e goală acum. Raphael ridică din umeri. Am pomenit de asta doar pentru că, dacă aș avea o verișoară care vrea să se ascundă și o casă despre care nimeni din familia mea nu ar ști, acolo aș putea-o duce – dacă ar fi fost nelocuită în acel moment. Mai ales că nu este departe de aici, dar este departe de Londra.

– Ai cumva adresa?

– Am spus cumva că-l cunosc bine?

Duncan oftă din nou, însă se gândi să întrebe.

– Cât de mare e orașul ăsta?

Raphael râse.

– Mult prea mare ca să poți spera să dai de cineva care să te îndrume unde vrei să mergi. Este un afurisit de oraș, amice, nu un orășel sau un sat.

Duncan i-ar fi putut frânge gâtul lui Raphael pentru că-l făcuse să spere și apoi îl demoralizase din nou. Expresia lui probabil exprima deschis acest lucru, deoarece Raphael făcu cel puțin un pas înapoi.

Apoi însă rânji obraznic și spuse:

– Te pot scoate eu din încurcătura asta.

– Chiar dacă ar fi adevărat, deși mă îndoiesc, de ce ai face-o?

– Dumnezeule, nu trebuie să fii atât de suspicios. Nu am nici un motiv ascuns, te asigur. Sunt doar conștient de faptul că ai prefera să te căsătorești cu altcineva.

Știind cât de des o menționase Raphael pe sora lui mai mică, Amanda, și că probabil așa ar fi scăpat de corvoada de a-i fi însoțitor, odată ce ea s-ar fi căsătorit, Duncan nu se îndoi deloc că la ea se referise tânărul.

Așa că-l asigură:

– Te înșeli, omule. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea.

– Nu? Ei bine, mă lași fără cuvinte. Chiar credeam că vrei. Continuă apoi, după un oftat: Foarte bine, m-am înșelat. Dar tot sunt dispus să te ajut.

– Cum?

– Cerându-i Opheliei să se căsătorească în schimb cu mine, desigur. Probabil sunt singurul pentru care ar renunța la tine.

Duncan nu-și putu reprima un pufnet.

– Ai o părere a naibii de bună despre tine, omule, cam la fel cu părerea pe care o are ea despre propria persoană.

Raphael chicoti.

– Cam greu. Vorbim despre titluri acum, și doar asta o interesează cu adevărat, asta și averea care vine odată cu ele. Nu face greșeala de a crede că pe tine te vrea. Titlul pe care-l voi moșteni eu e mai atrăgător decât al tău.

– Chiar dacă ar funcționa, ceea ce nu se va întâmpla, nu ți-aș putea cere să faci un astfel de sacrificiu.

– Ce sacrificiu? Nu m-aș căsători cu adevărat cu ea, spuse Raphael, înfiorându-se. Aș cere-o doar, am fi logodiți un timp, apoi aș rupe logodna. Aș fi un adevărat domn și aș lăsa-o pe ea să renunțe. Ar salva aparențele, și toate celelalte. Nimeni nu ar fi rănit, tu scapi de soarta asta mai rea decât moartea, eu mă întorc la viața mea de burlac și toată lumea ar fi fericită.

– Mai puțin Ophelia, a cărei reputație poate fi oricând distrusă de către inamica aceea a ei, arătă Duncan. Ce ar împiedica-o pe Mavis să împrăștie povestea, dacă Ophelia nu se căsătorește cu mine? Logodna ei cu tine nu ar împiedica asta, ar schimba doar întreaga poveste tocmai în scandalul pe care vrem să-l evităm.

Raphael se încruntă, amintindu-și de aspectul acesta care-i scăpase.

– Ei, la naiba, chiar ești într-o încurcătură, nu-i așa? Ce mai aștepți? Dacă stau să mă gândesc, n-am mai fost la Manchester de-o vreme bună. Cred că te voi însoți. Dacă suntem doi, putem acoperi

o zonă mai mare decât tu singur. De fapt, spune-i și bunicului tău să-și trimită și el oamenii.

Oricât i-ar fi displăcut să recunoască, și încă nu-i plăcea felul ocolit în care se exprima Raphael, Duncan descoperi că omul începea să devină tot mai plăcut.

Capitolul 40

Sabrina își vedea de viața ei. Descoperise că, dacă-l putea ține pe Duncan departe de mintea ei, chiar putea să râdă din când în când. Desigur, nu dura mult până să izbucnească în plâns, dar, în cea mai mare parte a timpului, părea să fie din nou vechea Sabrina, în timp ce-și vedea de rutina ei.

Excepție făcuse ziua în care bietul Robert Willison se oprise să stea de vorbă cu ea pe drumul către Oxbow și fusese martorul unui asemenea episod. Fusese atât de supărat atunci când ea izbucnise în lacrimi în fața lui, încât plecase să aducă trei dintre vecinii lui în ajutor.

Până când ajunseseră la ea, reușise să-și recapete controlul asupra emoțiilor și pusese lacrimile pe seama unui fir de praf intrat în ochi, amintindu-le celor prezenți că un plâns bun era tratamentul cel mai indicat într-o asemenea situație. O priviseră ca și cum ar fi fost nătângă, dar oamenii o priveau adesea în acest fel atunci când avea una din dispozițiile ei ciudate, așa că nu fusese nimic ieșit din comun.

Mătușile ei deciseseră că se „recuperase" suficient, deși nu se discutase de ce anume suferise. Știau că era ceva ce avea de-a face cu Duncan, însă, printr-un acord tacit, nu voiau să o bată la cap pe marginea acestui subiect. Apărea însă ocazional în conversații. Cum s-ar fi putut altfel, când nunta lui Duncan era încă principalul subiect în vecinătate, și era greu de evitat?

Reveniseră însă la ideea de a găsi alți tineri potriviți pentru ea, și, cu o seară în urmă, când erau adunate toate în salon, după cină, Alice menționase un nou-venit în ținut.

– Numele lui este Sir Albert Shinwell. Construiește un conac de cealaltă parte a orașului Oxbow, aproape de pajiștea aceea minunată. Am auzit că a moștenit o avere neașteptată și s-a decis să se stabilească la Oxbow.

Hilary dădu din cap, adăugând:

– Oamenii au tendința de a cheltui o grămadă de bani atunci când dau de ei pe neașteptate. Ciudat, dar așa se întâmplă mereu.

– Am auzit că a început să construiască și în Bath, și în Portsmouth. Se pare că este vorba de o moștenire considerabilă.

– Nu este căsătorit, nici nu a fost vreodată, mai spuse Hilary. Asta mi-a fost confirmat.

– Și este tânăr, se gândi Alice să adauge. Nu are încă nici treizeci de ani.

Sabrinei nu-i fu deloc greu să înțeleagă scopul acestei conversații.

– Îl voi cunoaște la un moment dat, numai vă rog nu-l aduceți aici să mă cunoască.

– Nu am face așa ceva, dragă, cel puțin eu nu aș face, o asigură Hilary.

– Asta înseamnă că eu aș face? spuse Alice țâfnoasă. Nu sunt atât de insensibilă încât să nu-mi dau seama că fata noastră nu e fericită în legătură cu nunta de săptămâna viitoare.

– Nu, doar suficient de insensibilă să pomenești despre asta, replică Hilary pufnind.

Sabrina se ridică pentru a le atrage atenția de la ceartă, înainte să se implice prea mult.

– Este în regulă. Nu trebuie să mergeți pe vârfuri în preajma mea. Este adevărat că și eu am crezut, ca și mătușa Hilary, că între mine și Duncan se înfiripă ceva mai mult decât o simplă prietenie, dar m-am înșelat. Voi trece peste asta. Logodna lui cu Ophelia a fost o surpriză, însă mi-am revenit de pe urma ei. Sunt bine, vă asigur.

Le părăsi înainte ca ele să o vadă aproape în lacrimi, însă cele două surori se uitară una la cealaltă și-și dădură seama de adevăr.

– Minte, oftă Hilary. Încă e devastată.

– Știu. Oftatul lui Alice fu ceva mai sonor. Aș vrea să iau o crosă și să...

– Și eu, interveni Hilary. Dar la ce ar ajuta asta? Nu e ca și cum orice fată ar avea vreo șansă în fața Opheliei, nici măcar una la fel de minunată ca Sabrina noastră, nu atunci când bărbații pot fi niște idioți orbi.

Alice ar fi putut chicoti la auzul acestor cuvinte, dacă nu ar fi fost amândouă destul de abătute din cauza subiectului.

– Nu că mai contează, dar este mai bine, dacă mă întrebi pe mine. Nu ardeam de nerăbdare să am de-a face din nou cu coțcarul ăla

bătrân de Neville. Și-a arătat sentimentele suficient de clar atunci când scandalul a izbucnit prima dată, pe vremea noastră, spunând că nu vrea să aibă nimic de-a face cu familia noastră.

– Nu sunt sigură că a fost numai atât, replică Hilary gânditoare. La petrecere a spus ceva care m-a făcut să cred că a fost ceva mai mult decât dezgustul lui față de ce a făcut bunicul, provocând scandalul. La urma urmei, erau prieteni. Cel puțin obișnuiau să meargă împreună la vânătoare tot timpul.

– Ce a spus?

– M-a întrebat dacă stupiditatea mai face parte din familie, replică Hilary.

Alice se înfurie și tonul ei sublinie acest lucru atunci când spuse:

– Ipocritul! Cine și-a lăsat fiica să plece și să se căsătorească cu scoțianul acela, apoi s-a văicărit toată viața? Asta a fost stupiditate.

Hilary clătină din cap.

– Asta a fost o circumstanță care nu a mai putut fi controlată odată ce ea s-a îndrăgostit de bărbatul acela. Ce ar fi trebuit să facă a fost să-i fi împiedicat să se întâlnească de la bun început.

– Sper că i-ai dat peste nas, replică Alice, încă indignată.

– Desigur. Dar după ce m-am gândit un pic, sunt sigură acum că s-a referit doar la faptul că bunicul s-a împușcat, ceea ce, trebuie să recunoști, este ce am crezut și noi din când în când.

– Ei bine, totul este de domeniul trecutului acum, spuse Alice, apoi se plânse de altceva. Dar nu ar fi trebuit să o încurajezi pe Sabrina să creadă că are o șansă cu tânărul Duncan. Neville nu ar fi permis oricum căsătoria lor.

– Cum să o încurajez? Hilary îi aruncă o privire încruntată surorii ei. Am ochi, asta este tot. Era suficient de evident că băiatul o place, deși, după cum s-a dovedit, prețuia doar prietenia dintre ei, adăugă ea cu un oftat.

– Nu-l poți învinui pentru asta, replică Alice. Este o persoană foarte plăcută.

– Sigur că este. Oricum, te înșeli crezând că Neville ar fi obiectat din cauza scandalului. Nu i-ar fi plăcut, desigur, însă, din ce am înțeles, dorește moștenitori cât mai repede. Cu o astfel de grabă, nu-și permit să fie prea pretențioși.

– Sigur că-și permit, nu fu de acord Alice. Ăsta a fost scopul petrecerii. Duncan a avut de ales dintr-o mulțime de tinere, și uite ce s-a

întâmplat. A sfârșit alegând-o exact pe cea pe care a vrut-o Neville pentru el.

– Dar a ales-o oare?

– Ce vrei să spui?

– O știi pe fiica lui Mary Petty, care este cameristă la Summers Glade? Am vorbit cu ea în dimineața asta la cizmar. Spune că fata ei i-a spus că nimeni de la Summers Glade nu este fericit în legătură cu nunta care se apropie, mai ales mirele și mireasa.

– Nici unul dintre ei?

– Așa a spus.

– Ei bine, asta nu are nici un sens. De ce se căsătoresc, atunci?

Hilary ridică doar dintr-o sprânceană, lucru care o făcu pe Alice să pufnească.

– Prostii. Nu s-a făcut nici o aluzie la scandalul...

– Exact, interveni Hilary, rânjind. Căsătoriile forțate au loc de obicei pentru a înăbuși scandalul în față, înainte de a avea ocazia să se răspândească.

– Este o presupunere nefondată în acest caz, arătă Alice. Faci pur și simplu niște presupuneri.

– Bunul-simț...

Alice îi tăie vorba.

– Cine spune că ai așa ceva?

– Hmm, mi-e totuna dacă vorbesc cu tine sau cu clanța ușii, se plânse Hilary.

– Ce vrei să spui?

– Că poți răsuci clanța, dar asta nu garantează deschiderea ușii.

– Asta poate pentru că de cealaltă parte a ușii nu este nimic important de văzut, sări Alice, triumfătoare.

Hilary cedă. Fusese o replică potrivită, la urma urmei, și, deși nu ar fi spus-o niciodată, era mândră de sora ei pentru că se gândise la așa ceva.

Capitolul 41

În această dimineață, în timp ce Sabrina trecu prin Oxbow în plimbarea ei obișnuită, avu parte de patru întâlniri care o convinseră să renunțe la vechea ei rutină, cel puțin pentru un timp. Una era să-și vadă în continuare de viață, încercând să nu se gândească la Duncan, dar era cu totul altceva atunci când oamenii îl aruncau înapoi în gândurile ei. Din nefericire, deoarece era nou-venit în regiune, Duncan avea să fie principalul subiect de discuție pentru mai mult timp. Sir Albert avea și el partea lui de bârfă, însă Duncan, următorul la rând pentru un titlu mai atrăgător, era mai interesant.

Din primele două întâlniri află că Duncan se dusese la Londra, cel mai probabil pentru a-i cumpăra miresei sale un cadou special de nuntă. Cea de-a treia, cu bătrâna doamnă Spode, fu puțin diferită.

Doamna Spode era o bătrână arțăgoasă, una dintre cele mai amuzante prietene ale mătușilor ei, iar ea pufni la auzul presupunerii că Duncan plecase pentru a cumpăra un cadou de nuntă, șoptindu-i Sabrinei că era mai probabil să fi plecat pentru încă puțină distracție înainte de căsătorie, mai ales de vreme ce lordul Locke, un libertin notoriu, i se alăturase în această călătorie.

– Te întreb acum, ar ști lordul Locke unde să găsească cadouri de nuntă sau, mai degrabă, unde să găsească niște tinere cu reputație îndoielnică? Ultima variantă, desigur. Dacă tânărul lord se întoarce cu un cadou, va fi vorba de una din bolile acelea despre care nu se pomenește. Spunând acestea, bătrâna doamnă chicoti, încântată de propria-i istețime.

Sabrina nu încurajă această conversație, de fapt, se îndepărtă aproape nepoliticos de repede de bătrâna doamnă Spode. Însă înainte de a ieși cu totul din oraș, avu parte de o a patra întâlnire.

Aceasta fu cea mai rea, cu bunicul lui Duncan. Nu Neville. Cu el probabil că s-ar fi putut descurca suficient de bine – dacă ar fi trecut peste șocul de a-l întâlni în Oxbow. Însă era vorba de bunicul scoțian,

care o strigă când ieși din hanul din Oxbow, care funcționa și ca tavernă; pe acest bunic nu-l cunoscuse, dar se părea că el o știa suficient de bine pentru a o striga pe nume.

– Ești prietena lui Duncan, Sabrina, nu? La aprobarea ei, continuă: Am vrut să te întâlnesc la Summers Glade, dar nu ai mai venit în vizită. M-am întrebat de ce. Cele mai multe domnișoare s-au întors la Londra după ce l-au pierdut pe flăcău, ceea ce e de înțeles. Dar tu – nu credeam că erai acolo pentru asta.

– Nu eram.

– Atunci de ce nu ai mai venit?

Întrebarea atât de directă, pusă pe un ton atât de acuzator, o făcu să roșească. Din nefericire, Archibald observă și interpretă corect.

– Așa este, deci? Ai început să simți mai mult decât prietenie?

Să fi admis așa ceva, mai ales în fața lui, ar fi garantat faptul că vestea ar fi ajuns la urechile lui Duncan, lucru pe care, în circumstanțele actuale, nu-l dorea absolut deloc. Minciuna însă, pe care o detesta cu toată ființa, dar care în acest caz era de neocolit, o făcu să roșească și mai tare.

– Nu este deloc așa. Duncan este fermecător, îl plac mult, însă este doar un prieten.

Expresia lui era plină de scepticism, deși păru să creadă cele spuse de ea, afirmând:

– Oh, îmi pare bine să aud asta. Nu că nu ai fi o fată drăguță, sunt sigur că ești, dar bătrânul Neville era îngrijorat de timpul pe care-l petrecea Duncan cu tine, iar el ne-a asigurat de același lucru, că sunteți doar prieteni, deși unii foarte buni. M-aș hazarda să spun că ești cea mai bună prietenă a lui acum, de aceea mi s-a părut ciudat că l-ai părăsit așa în...

– Poftim? interveni ea, cu vocea destul de înțepată acum, mai degrabă din cauza expresiei „timpul pe care-l petrecea cu tine", care avea, desigur, legătură cu vechiul scandal din familia ei, și nu din cauza ultimei lui remarci. Cum l-am părăsit eu? Doar pentru că am fost puțin bolnavă și am stat în pat pentru câteva zile nu înseamnă că l-am părăsit. Am stat de vorbă cu el de când s-a logodit.

– Ah, bine, nu știam asta, replică el și apoi spuse, stingherit. Ți-a povestit despre... prostia care... a dus la...

Tuși, renunțând să o mai întrebe ce-i mărturisise Duncan, fără să pomenească de fapt despre ce ar fi putut mărturisi. Ea aproape

că pufni în râs din cauza încurcăturii sale, deși ar fi fost un râs fără prea mult umor, când subiectul era unul atât de dureros.

I se făcu însă milă de el și recunoscu.

– Dacă vreți să știți dacă Duncan mi-a spus că nu a cerut-o pe Ophelia de soție și dacă mi-a povestit care au fost evenimentele care au dus la reînnoirea logodnei lor, răspunsul este da.

Archibald oftă ușurat.

– Atunci pot vorbi deschis. Bun, nu-mi place să mă învârt în jurul unui subiect. De asta am fost îngrijorat de absența ta, înțelegi? Acum are nevoie de prieteni. Sper că l-ai putut înveseli un pic atunci când ai vorbit cu el.

Să-l înveselească? Întâlnirea cu Duncan fusese una foarte dureroasă. Fusese aproape la fel de rău să audă că era forțat să se căsătorească cu Ophelia ca și dacă ar fi auzit că voia să facă acest lucru. Însă avea două versiuni complet diferite ale aceleiași povești, de la ambii protagoniști. Ophelia era cunoscută drept mincinoasă, așa că era posibil ca afirmația ei că Duncan era plin de pasiune pentru ea să fie o invenție, și, cu toate acestea, dacă cumva afirmațiile lui Duncan, că nu o voia pe Ophelia, erau minciuni?

Îi reamintise că singura cu adevărat compromisă fusese ea. Aceasta să fi fost intenția lui de la bun început? Îi ceruse mâna Opheliei într-un moment de pasiune, apoi regretase de îndată ce o părăsise? Se folosise apoi de Sabrina pentru a găsi o cale de scăpare?

Nu dorea să creadă așa ceva despre el, dar lucrurile s-ar fi putut întâmpla exact așa. La urma urmei, de ce să fi mințit Ophelia cu privire la momentul în care îi ceruse mâna? Doar pentru că Sabrina nu reușise să ascundă cât de important era pentru ea răspunsul?

Se păcălea singură, totuși, încercând să-l vadă într-o lumină proastă, în speranța că asta avea să stingă iubirea pe care o simțea pentru el. Nu funcționa. Nu credea cu adevărat că o mințise. Dar chiar dacă o făcuse, nu încăpea îndoială că acum se simțea îngrozitor din această cauză.

Dorise să-l înveselească în acea zi. Dorința fusese puternică. Dar cum ar fi putut-o face, când ea însăși se simțea atât de rău?

Se hotărî să ignore întrebarea lui Archibald, menționând:

– Am auzit astăzi că Duncan a plecat la Londra. Poate că în timpul călătoriei își va lua gândul de la...

– Nu, s-a dus să o caute pe domnișoara Newbolt, așa că mintea lui va fi numai la asta.

Ea fu surprinsă și se simți plină de speranță auzind asta.

– Știe așadar unde să o caute?

– Nu chiar, spuse el, dezamăgind-o. Nu i-a plăcut să stea fără să facă nimic, în timp ce oamenii lui Neville caută, așa că s-a dus să încerce și el. Nu este foarte probabil să o găsească, iar el știe. Pur și simplu nu este suficient timp până la nuntă.

– Probabil că nu. Reuși să se abțină să nu ofteze.

– Eu am vrut să o amânăm, însă Neville pare să creadă că orice eschivă din partea noastră ar putea duce la izbucnirea scandalului care mocnește.

– Atunci trebuie să sperați că va avea noroc.

– Slabe șanse. Dar dacă reușește să iasă din încurcătura asta și își va căuta din nou o mireasă, am sentimentul că te va cere pe tine.

Sabrina clipi.

– Pe mine?

– Da, dar ar fi din motivele greșite, înțelegi? Vrea să te aibă la îndemână. A arătat deja cât de departe e dispus să meargă pentru asta invitându-te la petrecere, deși ai adus-o și pe Ophelia. Te-ar muta la Summers Glade dacă nu ar fi nepotrivit. Cred că s-ar căsători cu tine doar ca să te aibă acolo permanent. Atât de mult valorează pentru el prietenia ta. Dar asta este tot. Nu-l lăsa să te păcălească și să te facă să crezi că e ceva mai mult. Ați regreta amândoi mult dacă o face.

Sabrina se rugă să-și poată reține emoțiile încă câteva momente, până putea scăpa de această conversație nedorită. Auzise de prima dată ce-i spusese Archibald, că Duncan îl asigurase că simțea doar prietenie. Își înlăturase atunci din minte cele auzite, deoarece gândul acesta nu ar fi făcut decât să-i rupă din nou inima. Cu toate acestea, el o spusese din nou, iar ea nu-l mai putea ignora. O prietenă. Era doar o prietenă. Nu fusese niciodată mai mult decât o prietenă.

– Vă îngrijorați cu privire la ceva ce are foarte mici șanse să se întâmple, cu nunta la numai două zile distanță.

– Adevărat, oftă el. Scuzele mele, fată, pentru că am simțit nevoia să te avertizez – pentru orice eventualitate. Vei veni la nuntă, nu-i așa?

Să stea acolo și să-i vadă pe Duncan și pe Ophelia uniți pe vecie? Nici o șansă, ceea ce o făcu să mintă din nou, deși de data asta evaziv.

– Sunt sigură că toți cei invitați vor veni. Acum trebuie să plec acasă. Mătușile mele nu se așteptau să lipsesc atât de mult și se vor îngrijora...

Nu mai auzi cel de-al doilea oftat al lui Archie când se îndepărtă în grabă. El regreta deja ceea ce-i spusese Sabrinei. Nu se îndoia de adevărul celor spuse, însă își dăduse seama, cu întârziere, că pusese carul înaintea boilor. Nu avea nici un motiv să o avertizeze, când era foarte probabil că Duncan avea să se căsătorească cu cealaltă fată. Dacă reușea să se salveze, atunci ar fi fost suficient timp pentru toate avertismentele necesare.

Capitolul 42

Scrisoarea sosi în după-masa următoare. O zăpăci pe Sabrina. Ea credea că era vorba de o glumă. Era prea absurdă. Dacă cineva important trebuia răscumpărat, de ce s-ar fi cerut numai patruzeci de lire? Poate că ar fi luat lucrurile în serios dacă ar fi fost vorba de patruzeci de mii, sau chiar numai de câteva sute, dar patruzeci de lire, un număr atât de ciudat? Trebuia să fie o glumă.

Din păcate, nu putea să o ignore, pur și simplu. Nici măcar nu era sigură că persoana care semnase scrisoarea era reală. Dacă era o glumă, atunci nu ar fi fost vorba de cineva cunoscut. Dar nu avea nici o corespondență cu ea, pentru a putea face o comparație. În eventualitatea puțin probabilă că scrisoarea era adevărată, trebuia să ia măsuri.

Le arătă scrisoarea mătușilor ei, desigur.

Expeditorul îi ceruse să nu spună nimănui, însă nu avea cum să plece pur și simplu de acasă, fără să spună de ce.

Ambele fură de acord că trebuia să fie o glumă, una de prost gust. Dar erau dornice de puțină aventură, chiar dacă era doar o pierdere de timp, așa că trimiseră după un birjar în Oxbow și porniră toate trei la drum după-masa târziu.

Știau că nu aveau să poată merge tot drumul cu ea, deoarece instrucțiunile specificau că numai Sabrina trebuia să apară cu banii. Dar îi arătară că nu putea călători singură, iar ele voiau să fie în apropiere pentru a afla cât mai repede cine făcuse această glumă.

Sabrina n-o vedea ca pe o aventură, dar o vedea ca pe o scuză de a nu fi prezentă la nunta de a doua zi dimineață, de vreme ce era puțin probabil să se întoarcă la timp. Chiar dacă se întorceau imediat după ce aveau confirmarea faptului că scrisoarea fusese o farsă, nu puteau ajunge acasă decât foarte târziu în noapte, sau mai degrabă în orele mici ale dimineții, așa că avea să doarmă până târziu – pe tot parcursul nunții.

Sosiră după lăsarea întunericului, de aceea avură probleme în a găsi adresa indicată în scrisoare. Nu mai erau mulți oameni pe-afară pe care să-i poată întreba, și primiră de două ori indicații greșite de la cei câțiva pe care îi găsiseră. Era aproape miezul nopții când reușiră să localizeze clădirea.

Alice și Hilary aveau să aștepte în trăsură, în aproapiere. În scrisoare era subliniat faptul că Sabrina trebuia să vină singură, pentru ca nimeni să nu fie rănit, dar ele refuzaseră să o lase pur și simplu acolo. Ea trebuia să țipe foarte tare dacă ar fi avut nevoie de ajutor. Mickie, birjarul, fusese informat cu privire la aventura lor și adusese cu el un pistol și o bâtă. Mătușile Sabrinei aveau și ele câte o armă, la rândul lor. Ea reușise să nu râdă când le văzuse îndesându-și în poșete o pereche de pistoale mici, înainte de a pleca de acasă.

Toate precauțiile erau prostești, din punctul ei de vedere. Se aștepta să găsească casa goală, sau o altă scrisoare care o aștepta în pridvor, făcând haz de credulitatea ei. Bezna din locuință venea în sprijinul acestei presupuneri. Nu se vedea nici o lumină, nici măcar una slabă, ascunsă în dosul vreunei ferestre. Era o casă frumoasă, cu două etaje, nu foarte mare, dar nici prea mică. Nu părea locația potrivită pentru ascunderea cuiva în așteptarea răscumpărării.

În pridvor nu găsi nici o scrisoare. Încercă ușa din față, însă era încuiată. Așa și trebuia să fie în cazul unei case goale, își spuse ea. Se gândi să meargă prin spate, să vadă dacă nu găsea acolo o ușă descuiată, însă se gândi că avea să se împiedice de ceva în întuneric și în plus nu încerca să facă un secret din faptul că era aici. Așa că bătu la ușă, destul de tare. Cu cât mai repede i se confirma faptul că nu era nimeni în casă, cu atât ea și mătușile ei se puteau întoarce mai repede acasă.

Ușa se deschise. Asta fu prima surpriză pentru Sabrina. A doua fu aceea că cineva o trase înăuntru și auzi ușa închizându-se în urma ei. Era încă absolut întuneric, însă auzea zgomotele făcute de cineva respirând și mișcându-și picioarele. Încăperea se lumină atunci când de pe un felinar fu îndepărtat materialul care-l acoperise. Mai era încă acoperit cu un strat, dar acesta era subțire, așa că felinarul lumina, deși nu foarte puternic, doar suficient cât să se poată vedea.

Era înconjurată, literalmente, de patru bărbați. Trebui să se răsucească pentru a-i vedea pe toți. Nu era impresionată, deși trebui să admită că era posibil ca scrisoarea să nu fi fost totuși o glumă.

Erau o șleahtă de lepădături, prost îmbrăcați, cu trei dintre ei atât de slabi încât se întrebă dacă mâncau regulat sau nu. Erau neîngrijiți, murdari chiar, ceea ce sugera că băile trebuiau să fi fost la fel de neregulate ca și mesele. Puteau avea orice vârstă, mai tineri decât ea sau de vârsta mătușilor ei – era greu de spus, sub tot acel strat de mizerie.

Cel de-al patrulea bărbat era puțin diferit, cel puțin făcuse un efort pentru a arăta prezentabil. Era curat, avea în jur de douăzeci și cinci de ani, cu părul dat pe spate și suficient de lung să-i fie strâns la baza gâtului. Hainele lui erau într-o formă mai bună, deși nu erau de o calitate prea grozavă. Nu părea înfometat, de fapt arăta destul de bine. Era, de asemenea, singurul dintre cei patru care nu avea un pistol ațintit asupra ei. Celelalte trei pistoale erau motivul pentru care rămăsese tăcută pentru un moment.

Bănuia că era posibil să fie criminali, deși, dacă erau, nu erau unii foarte pricepuți. De fapt, nu numai pistoalele sugerau că nu aveau intenții bune. Nici unul nu părea să fi lucrat de-o vreme. Nici unul nu părea la locul lui într-o asemenea casă drăguță.

Surprinderea ei începea să dispară, la timp pentru a observa că vreo doi dintre bărbați fuseseră și ei surprinși de apariția ei. Nu dură mult să-și dea seama de ce, atunci când începură să vorbească în jurul ei, toți deodată, așa că erau puțin greu de urmărit.

– Îi altă doamnă.

– Îi, așa-i? Te gândești la ce mă gândesc și io?

– Putem s-o trimitem pe aialaltă să aducă recompensa pentru asta.

– Tot așa m-am gândit și io.

– Mă bucur că gândim la fel. Afirmația aceasta fu însoțită de un chicotit. Asta s-ar putea transforma într-o slujbă obișnuită.

– Ca să nu mai pomenim că nu mă grăbesc să ies din patul ăla moale de sus.

– Ai banii, cucoană?

Era prima remarcă adresată direct ei. Încă se lupta cu ideea că ei se gândeau să o rețină acolo, dacă îi înțelesese corect. Nu găsise deocamdată o cale de a-i face să se răzgândească, așa că încercă să tragă puțin de timp.

– Ei bine, nu sunt sigură că știu despre ce vorbiți, replică ea, apoi încercă un bluf. Și ce faceți în casa mea?

– Casa ta? Domnul a spus că e casa lui.

– Ce domn?

– Cel pe care l-am aruncat în pivniță, unde vei ajunge și tu dacă nu ai banii.

– Dacă puneți așa problema, sunt sigură că pot face rost de niște bani, îi spuse ea ultimului vorbitor. De cât aveți nevoie?

– Ne ia de proști? Nu ai primit scrisoarea care te-a adus aici?

– O scrisoare? Ba da, dar mi-am spart ochelarii săptămâna aceasta, așa că nu am putut-o citi. Mi-ați trimis-o să-mi spuneți că ați prins pe cineva care mi-a intrat în casă? Dacă da, sunteți demni de toată lauda, și într-adevăr meritați o recompensă. Despre banii ăștia ați pomenit?

Ei se holbară unii la alții, uluiți pentru un moment, până când unul dintre ei spuse:

– Doamnă, răspunde doar cu da sau nu. Ai alea patruzeci de lire la tine?

Numărul acela ciudat părea să aibă acum un sens, deoarece se împărțea la patru, dar era totuși o suma derizorie.

– Da, de fapt, am...

– Da sau nu!

– A spus da, indică un altul.

Urmă un mormăit plin de frustrare.

– Am auzit-o, da' n-a fost un răspuns simplu.

– Este dusă cu pluta, auzi ea din spate. Nu încerca să o înțelegi.

– Numa' vezi să aibă banii la ea.

Poșeta îi fu smulsă din mână. Obiectă față de această acțiune, pe un ton extrem de indignat.

– Hei, vedeți...

– E goală, fu următoarea replică a celui care i-o smulsese. De ce ar căra după ea o geantă goală?

– Ți-am zis să nu încerci să-i înțelegi pe bogătani. Toți îs țăcăniți.

Se auzi un alt mormăit frustrat dintr-o parte a ei.

– Unde-s banii, cucoană?

– În buzunar, desigur. Doamne, și un nătâng ar ști mai bine decât tine să-și poarte banii în poșetă, când acestea sunt primele ținte ale tâlharilor. Tocmai mi-ai smuls poșeta, nu-i așa? Asta dovedește că am dreptate.

Ei se holbară din nou unul la celălalt, dar de această dată iritați. Și ea nu fu deloc surprinsă când unul din ei o prinse de braț și o târî în sus pe scări.

Poate că nu ar fi trebuit să încerce tacticile ei caraghioase pe ei. Nu le apreciaseră absolut deloc. Dar după ce auzise că se gândeau să o țină acolo, avusese într-adevăr nevoie de puțin timp pentru a se gândi la toate posibilitățile. Reușise să facă acest lucru măcar parțial, însă nu-i plăceau concluziile la care ajunsese. Așa că acum trebuia să găsească un mod de a-i convinge să nu o rețină.

Era de o importanță capitală. La urma urmei, dacă nu ieșea curând din casă, mătușile ai aveau să intre, fără îndoială, și aveau să fie și ele reținute. Și dacă erau închise toate trei, cine avea să plătească răscumpărarea? Cu siguranță nu ruda lor îndepărtată care moștenise titlul bunicului ei și refuzase să recunoască existența lor.

După ce fu aruncată într-unul din dormitoarele de sus, iar ușa se trânti în urma ei, avu timp să se gândească pe îndelete la ce avea nevoie, sau ar fi avut, dacă Mavis Newbolt nu ar fi fost și ea încuiată acolo.

Capitolul 43

Camera era întunecată. Singurul indiciu care-i spuse Sabrinei că nu era singură fu vocea certăreață pe care o recunoscu, venind de undeva din mijlocul dormitorului, plângându-se.

– Ce mai vreți acum?

– Sunt eu, Sabrina, spuse ea în direcția din care se auzise vocea. Nu mă așteptai?

– Oh, ba da! Dar ce ți-a luat atât de mult? Le-am dat scrisoarea acum două zile.

– Am primit-o abia astăzi.

– Ah, idioții! spuse Mavis zeflemitoare. Ar fi trebuit să știu că nu-s în stare să trimită o scrisoare. Ei bine, nu mai contează, ești aici în sfârșit. Nu-ți pot spune cât de mult apreciez venirea ta.

– Nu face nimic, replică Sabrina. Sunt doar surprinsă că m-ai contactat pe mine. Chiar am crezut că era vorba de o farsă.

Mavis oftă.

– Aș fi vrut să fie. Dar îmi pare rău, Sabrina, cu adevărat îmi pare rău că te-am implicat în asta. Pur și simplu nu m-am putut gândi la altcineva pe care să-l contactez aici în apropiere. Ar fi durat prea mult să le scriu părinților mei și, în plus, ei cred că sunt încă la Summers Glade, iar eu nu am vrut să creadă altceva. Ar fi foarte supărați pe mine dacă ar ști că am plecat, dar nu am mers direct acasă, iar apoi s-a întâmplat asta.

Sabrina se hotărî să nu pomenească de faptul că părinții ei știau deja că fiica lor nu era acolo unde se presupunea că era. Întâi voia să se asigure că Mavis era bine.

– Nu este nici o lampă care poate fi aprinsă aici? Pare ciudat să vorbim așa, pe întuneric.

– Sunt câteva, dar nu m-am gândit să fac economie. Am folosit deja uleiul din ele și nu vor să-l înlocuiască – probabil că sunt

prea leneși să caute un loc de unde să cumpere, adăugă Mavis cu amărăciune.

Un moment mai târziu, totuși, în încăpere intră lumina lunii, după ce Mavis îndepărtă draperiile de la ambele ferestre. De vreme ce Sabrina petrecuse câteva minute în întuneric total, acea strălucire slabă echivală cu o explozie de lumină.

– E mai bine? întrebă Mavis, întorcându-se pe marginea patului, unde stătuse până atunci.

– Mult mai bine, replică Sabrina și se apropie de ea, examinând-o mai îndeaproape.

Mavis arăta bine totuși, deși avea hainele cam șifonate. Era îmbrăcată complet, însă purta aceleași haine cu care fusese îmbrăcată în seara în care plecase de la Summers Glade, și părea că nu și le dăduse jos nici măcar o dată. Dormise în ele și folosise patul doar ca pe o saltea, fără să intre sub cuverturi, deși i-ar fi oferit o căldură bine-venită. Camera nu era totuși prea rece, ceea ce sugera că șemineul fusese alimentat mai devreme, deși acum nu se mai vedea nici urmă de lemne. Faptul că Mavis avea haina la îndemână sugera că se obișnuise ca peste noapte să se răcească destul de tare.

– Ți-au dat de mâncare? întrebă Sabrina cu îngrijorare. Te-au tratat cum se cuvine?

– Da, am fost hrănită, dar mai mult cu felii de pâine pe care le fură, fără îndoială, de vreme ce nu-mi pot imagina că ar face-o ei. În casă nu erau prea multe provizii, și de bună seamă că le-au terminat repede. Cât despre felul în care am fost tratată, am fost încuiată aici și în cea mai mare parte a timpului m-au lăsat în pace.

– Ce anume s-a întâmplat aici? întrebă Sabrina în continuare. Este casa ta?

– Nu, îi aparține vărului meu, John. Am ajuns noaptea târziu, venind aici direct de la Summers Glade. Casa era în dezordine, motiv care l-a făcut pe John să suspecteze că fusese spartă. Nu ne-am așteptat totuși să-i găsim pe intruși încă aici, dormind sus, la etaj. Au fost la fel de surprinși ca noi, de fapt. Se pare că găsiseră casa liberă și s-au hotărât că e un loc numai bun de locuit peste iarnă, sau până când apare proprietarul. Sunt niște vagabonzi, sau cel puțin așa am înțeles.

Sabrina ajunsese la aceeași concluzie.

– Să înțeleg că nu ați avut timp că chemați autoritățile?

– Nu a fost timp nici să ne gândim la ceva rațional, dacă asta vrei să întrebi. Asta ar fi trebuit să fie prima noastră preocupare. O știu. O știi și tu. Dar John a fost prea furios ca să se gândească să facă lucrurile în ordinea firească, presupun. Era de înțeles, desigur. Pătrunseseră în casa lui și erau încă acolo. A fost de-a dreptul furios. Dar într-adevăr nu ar fi trebuit să încerce să-i dea afară de unul singur pe toți patru.

– Pe toți patru?

– Știu, n-ar fi avut șanse prea mari nici dacă ar fi fost un corintian, ceea ce nu e. Iar ei doreau să fugă, la urma urmei. Totul ar fi fost bine dacă John nu i-ar fi urmărit, în furia lui. Când a încercat să-l bată pe unul dintre ei, ceilalți trei i-au sărit în ajutor, și John este cel care a sfârșit bătut.

– A fost rănit rău?

– I-a fost rănită mai mult mândria, îmi imaginez. Victoria i-a făcut însă mai îndrăzneți. L-au legat și l-au dus în pivniță, apoi m-au încuiat pe mine aici sus. Au trecut câteva ore până să vină cu ideea unei răscumpărări, și mi-au ordonat să scriu scrisoarea aceea – pentru numai patruzeci de lire. Îți vine să crezi? adăugă ea pe un ton indignat. Părinții mei au o avere...

– Știu că este o sumă caraghioasă, interveni Sabrina. Probabil pentru ei nu este. Au pistoale. Le-au avut și înainte?

Mavis se încruntă auzind asta.

– Nu, nu am văzut nici o armă înainte. Se pare că au pornit serios pe acest drum al criminalității. Trebuie să-și fi făcut rost de pistoale după ce a început totul, probabil le-au furat, așa cum au făcut cu feliile de pâine. A fost un lucru prostesc. Cineva ar putea fi rănit cu adevărat acum.

– Câtă vreme nu e vorba de noi.

– Oh, nu sunt îngrijorată în privința noastră. E mai probabil să se împuște între ei. Par să fie absolut incompetenți. Mă îndoiesc că au mai făcut vreodată așa ceva, așa că nu știu exact ce trebuie să facă. Nu aș fi deloc surprinsă dacă toată povestea asta cu răscumpărarea ar fi doar un tertip să poată sta mai mult în casă. Pare să le placă aici, dar este normal în cazul în care altfel ar trăi acum pe străzi.

– Mi-am dat și eu seama de asta. Deja au găsit un alt motiv pentru a mai rămâne aici. Acum plănuiesc să mă țină pe mine și să te trimită pe tine după încă o răscumpărare.

Mavis scoase un sunet de frustrare.

– Categoric nu! Nu te-am chemat aici ca să ajungi în aceeași situație deplorabilă ca mine. Sunt niște idioți. Nu există altă explicație. Ei bine, va trebui să-i informăm că nu așa se fac lucrurile.

– Nu avem de explicat numai atât, spuse Sabrina, pe un ton în care se strecurase îngrijorarea. Trebuie să le spun că vor sosi în curând alte persoane, dacă nu plec repede de aici. Tu ai avut de-a face cu ei timp de câteva zile. Va fi suficient să-i facem să-și ia banii de răscumpărare și să plece?

– Va sosi într-adevăr cineva?

– Da, mătușile mele, oftă Sabrina. Așteaptă afară, în trăsură.

– Oh, Doamne, spuse Mavis, apoi auziră câteva bătăi puternice în ușa de la intrare. Oh, Doamne!

Capitolul 44

Totul se întâmplă prea repede, cu Raphael împingând ușa cu umărul atunci când nu se deschise suficient de repede, spărgând încuietoarea – avea un umăr puternic –, și murmurând „ce naiba?" chiar înainte de-a cădea pe podea.

La lumina felinarului pe care-l lăsaseră în pridvor, Duncan îl văzu căzând, văzu pistolul din mâna bărbatului care-l lovise cu el în cap și se năpusti asupra individului. Se auzi un foc de armă.

Din fața casei, de la etaj și de undeva de pe stradă se auziră țipete de spaimă. Împușcătura avusese un ecou suficient de mare pentru cartierul acela liniștit în miez de noapte. Putoarea prafului de pușcă umplu aerul. Glonțul trecu pe lângă gâtul lui Duncan și fu auzit cu claritate, acesta fiind probabil motivul pentru care îl lovi atât de tare pe bărbat înainte de a termina cu el.

Ar fi trebuit să abordeze situația cu mai multă precauție, nu cu nerăbdarea pe care o simțeau amândoi. Însă după două zile de căutări, în care le fuseseră trântite în față nenumărate uși, fuseseră urmăriți de câini și în cele din urmă fuseseră conduși la această casă prin curți și peste garduri, și nu pe drumul principal, descoperiseră că locuința părea pustie... iar acest lucru nu le inspirase sentimente calme.

Se opri un moment, întrebându-se pe cine lăsase inconștient. Nu credea că era John Newbolt. Poate unul dintre servitorii acestuia, care venise să cerceteze cine spărgea ușa în miez de noapte. La naiba! Aveau de dat niște explicații acum. Autoritățile aveau să ajungă cât de curând, fără îndoială, după toate țipetele care răsunaseră.

Mai așteptă puțin, asigurându-se că Raphael nu era mort. Nu era, chiar începu să geamă. Se duse să aducă felinarul din pridvor. Ștrengarul care-i condusese aici dispăruse, deloc surprinzător.

Întorcându-se în bucătărie, unde cele două trupuri erau întinse pe podea, Duncan avu timp numai pentru a pune felinarul pe masă înainte ca doi bărbați să apară în pragul ușii ce ducea în celelalte camere. Unul avea un pistol ațintit asupra lui. El nu se gândise să ridice pistolul de pe podea, cel care fusese folosit pentru a-l lovi pe Raphael în cap.

– Ce dracu'?

– Ce s-a întâmplat aici?

– O mică neînțelegere, probabil, explică Duncan. Sunt aici să-l întâlnesc pe John Newbolt, sau, mai degrabă, pe verișoara lui. Lucrați pentru el?

Cei doi schimbară o privire înainte de a spune.

– Sigur că da, dar asta nu-i oră de făcut vizite. Hai înapoi dimineață, domnule.

– Voi sta până rezolv problema, dacă nu vă deranjează.

– Ba vei pleca, dacă știi ce-i bine pentru dumneata, spuse cel cu pistolul, fluturându-l, în caz că Duncan nu-l observase deja.

Celălalt interveni însă și spuse pe un ton cordial:

– Bine, te-om duce la domnul Newbolt. Se va bucura probabil de companie.

Faptul că își însoți cuvintele de un rânjet nu fu, pentru Duncan, singurul avertisment că lucrurile nu erau în ordine aici. Era și faptul că-i spuneau lui Newbolt „domnul", când acesta deținea un titlu micuț, după spusele lui Rafe, care ar fi trebuit să-i facă pe servitorii săi să îl numească lordul Newbolt.

Felinarul adus de către Duncan în bucătărie lumina micul coridor și holul generos de la intrare, deși lumina era deja destul de slabă. Ar fi trebuit să mai aducă ceva cu el. Unul dintre cei doi oameni ar fi trebuit să se gândească să mai aducă o sursă de lumină. Părea ciudat ca întreaga casă să fie întunecată, cu excepția cazului în care toată lumea dormea, dar bărbații erau complet îmbrăcați, așa că se părea că nu coborâseră din pat pentru a investiga sursa zgomotului din bucătărie.

Zgomotele treziseră însă pe toată lumea din casă, inclusiv pe cei de la etaj. Cel puțin asta-și spuse el, văzând cu coada ochiului o fustă în capul scărilor. Începu să se întoarcă în direcția aceea, dar simți pistolul în coaste, îndemnându-l să păstreze aceeași direcție dinainte.

Acesta fu ultimul avertisment de care avea nevoie pentru a fi sigur că ceva nu era în regulă în acea casă. Avea să dea explicații mai târziu, dacă se înșela, însă acum se întoarse brusc la bărbatul din spatele lui, îi lovi brațul în care ținea pistolul, și-și repezi pumnul în nasul lui. Individul zbură în spate, se rostogoli peste o masă din hol și nu mai mișcă.

Celălalt bărbat, care deschidea drumul, și acum era în spatele lui, mugi și îi sări în spate, înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui Duncan și încercând să-l sufoce. Nu reușea însă, nici măcar puțin, deși probabil așa avea impresia, deoarece râse triumfător. Deja iritat peste măsură, Duncan îl trase pe individul costeliv în fața sa, îl ținu cât își trase brațul înapoi, apoi îl văzu țipând și leșinând înainte ca măcar să-l lovească. Dezgustat, îl lăsă să cadă la podea.

Atunci auzi o voce pe care o recunoscu, plin de surprindere, în ciuda furiei care răzbătea prin ea.

– Cum ai putut să ignori așa pistolul lui?

El nu răspunse, întrebând în schimb:

– Ce naiba faci aici?

Nici ea nu răspunse, încă așteptând răspunsul la întrebarea ei. Pe un ton furios, spuse:

– Ai fi putut fi ucis pe loc!

Duncan își dădu atunci seama care era cauza furiei ei și încercă să o deturneze.

– Când ai în față un viitor sumbru, fată, amenințarea pericolului nu mai este la fel de mare ca atunci când totul este bine în viața ta.

– A fost un gest nechibzuit, oricum, replică ea înțepată.

El nu avea de gând să o contrazică.

– Acum răspunde-mi tu la întrebare.

– Desigur – dacă te-ai ocupat de toți, replică ea.

– De care toți?

– Amărâții care au intrat în casă și i-au ținut captivi pe John și pe Mavis toată săptămâna. Erau patru în total.

– Am întâlnit trei...

– Atunci ne încuiem înapoi sus până termini. Dar ai grijă. Cel puțin trei dintre ei au pistoale și... se opri puțin, deoarece la ușă se auziră din nou bătăi. Acela e probabil Mickie, birjarul nostru. Lasă-l să intre. Te va ajuta să-l cauți pe ultimul borfaș. Iar John este în pivniță. Te rog, vezi dacă e în regulă.

El stătu acolo câteva momente după ce ea dispăru înapoi în întunericul din holul de sus, încă nevenindu-i să creadă că era acolo, și nevenindu-i să creadă cât de autoritară fusese cu el. Apoi însă zâmbi, amintindu-și că supărarea ei avusese legătură cu pericolul prin care trecuse el.

Capitolul 45

Sus, Sabrina se întoarse în camera lui Mavis și, pipăind cu mâinile după încuietoarea ușii, puse zăvorul, încuindu-se pe amândouă înăuntru. Încă era uimită că ușa nu fusese încuiată pe dinafară, așa cum fusese când o aduseseră pe ea sus. Concluzionă că-i enervase atât de mult pe bărbați cu flecăreala ei, că aceștia uitaseră pur și simplu să mai încuie ușa după ce-o aruncaseră în dormitor. Dacă ar fi știut, ea și Mavis ar fi putut părăsi mai demult casa, putând deja aștepta în trăsură, în siguranță. Autoritățile l-ar fi putut apoi elibera pe vărul lui Mavis. Acum însă nu mai conta.

– Am fost salvate, îi spuse ea lui Mavis. De fapt, aproape, așa că ar trebui să rămânem aici până suntem în siguranță complet.

– De către cine?

– Duncan MacTavish.

– Dar ce caută aici? întrebă Mavis.

– Te caută pe tine, sunt sigură. De fapt, cred că lordul Neville are oameni care te caută încă de când ai plecat de la Summers Glade, așa că părinții tăi știu deja că nu ești acolo unde ar trebui să fii.

– Oh, am dat de necaz, gemu Mavis. De ce m-ar căuta Birmingdale? Decât dacă... hmm, nu contează.

– Este în regulă, îi spuse Sabrina, dându-și seama în ce direcție îi fugiseră gândurile. Știu totul despre ce s-a petrecut la Summers Glade în noaptea în care ai plecat.

– Știi?

– Da, mi-a spus Duncan.

– Ei bine, nu pot spune că sunt surprinsă. Păreați să fiți buni prieteni.

– Da, prieteni, spuse Sabrina cu o voce care începea să devină tristă. Se scutură în sinea ei. Nu avea de gând să lase expresia aceea, „doar prieteni" să-i strice dispoziția într-un asemenea moment. Dar de ce ai plecat de la petrecere atât de brusc?

– Tu de ce ai făcut-o?

Sabrina clipi.

– Poftim?

– Te-am văzut ieșind în fugă mai devreme în acea seară, l-am văzut și pe Duncan ieșind după tine. Am sperat din toată inima că va ieși ceva din asta, că te va cere în căsătorie. Oftă. Dar presupun că a vrut doar să se asigure că erai bine, deoarece nici o oră mai târziu, se întâlnea cu scorpia aia, așa că era clar că se împăcaseră. A fost ultima picătură pentru mine. Ophelia a câștigat din nou. Obține orice și pe oricine vrea.

– Așa se pare, nu? fu de acord Sabrina, oftând, la rândul ei.

– Ce e amuzant e că am crezut că lucrurile se vor regla de la sine atunci când Duncan a rupt prima logodnă cu ea. Ea a instigat ruptura, dar consecințele s-au răsfrânt asupra ei, când și-a dat seama, prea târziu, că era o partidă bună. A fost însă prea mult pentru mine să aflu că a fost doar ceva temporar, că până la urmă tot se va alege cu el. Femeile ca Ophelia câștigă, indiferent de cât de mult rău fac. Nu este corect! Faptul că a câștigat din nou, la atât de scurt timp după ce a încercat să-mi ponegrească numele și să-i convingă pe toți că sunt o mincinoasă... ei bine, asta m-a făcut să plâng. A trebuit să plec, repede, înainte să mă fac de râs.

Sabrina înțelegea acest lucru suficient de bine, deoarece și ea pățise la fel. Trebuise să plece din același motiv, înainte ca lacrimile pe care nu și le putea reține să o facă de rușine.

– Așa că ați venit direct aici?

– Da. Aveam nevoie de puțină izolare ca să văd iarăși corect lucrurile și să nu mă mai deranjeze. Am crezut că va dura numai o zi sau două – dar vagabonzii ăștia mi-au schimbat planurile.

– În privința timpului, da, au făcut-o, dar te-a ajutat izolarea în felul în care sperai?

– Adevărul este că da, am ajuns la concluzia că o voi urî mereu pe Ophelia. A făcut prea multe pentru a fi iertată, și nu doar mie. Dar nu voi mai lăsa lucrul acesta să mă deranjeze. Voi rămâne departe, departe de ea de acum încolo, și voi încerca să uit până și că există.

– Dacă deja o urai, de ce erai mereu în preajma ei?

– Pentru că nu am urât-o dintotdeauna. În copilărie am fost prietene, dacă-ți vine să crezi. Eram foarte apropiate, suficient de mult cât să fiu mereu pe la ea pe-acasă și să văd cum o răsfățau părinții ei.

Așa că înțelegeam oarecum de ce e așa cum e, și am încercat mereu să-i găsesc scuze – asta până când l-am întâlnit pe Alexander.

– Alexander?

– Bărbatul de care m-am îndrăgostit. Mă curta și el. O cunoștea pe Ophelia și m-a asigurat că nu era impresionat de frumusețea ei. Ei nu i-a plăcut felul în care o ignora, așa că și-a pus în gând să schimbe asta. În ziua în care a început să-i dea o parte din atenția ei, el i-a căzut la picioare, ca toți ceilalți. Nu a mai venit să mă viziteze. A început în schimb să o viziteze pe ea. Am fost devastată. Dar cel mai rău era faptul că știam că Ophelia nu-l dorea pentru ea, fusese doar iritată că o putea ignora. De îndată ce Alexander a început să o venereze, și l-a scos din minte. Desigur, pentru mine era prea târziu. A încercat să mă curteze din nou, însă nu-l mai voiam. Poate că pe celelalte prietene ale Opheliei nu le deranjează să rămână cu resturile de la masa ei, dar pe mine da. Ar fi trebuit să-l iert. Știam că ceea ce simțise pentru Ophelia nu fusese real, era doar uluit de frumusețea ei. Dar eram prea încăpățânată, iar el s-a căsătorit cu altcineva până la urmă.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară, replică Mavis. Mare parte a fost din vina mândriei mele încăpățânate.

– Dar ai rămas prietenă cu ea după aceea, nu? Sau e ceva ce s-a întâmplat recent?

– De fapt, am pus capăt prieteniei noastre atunci, însă a venit la mine și m-a implorat să o iert, a jurat că nu încercase să mi-l fure și că dacă el a putut să se îndrăgostească atât de ușor de altcineva, nu merita să sufăr pentru el. Oricum, am lăsat-o să mă convingă, pentru că fuseserăm prietene atât de apropiate. Dar n-a mai fost niciodată la fel între noi, și încetul cu încetul m-am distanțat tot mai mult, văzând-o cum manipulează oamenii pentru a obține mereu ce dorește sau cum recurge la atacuri josnice atunci când este geloasă pe câte cineva. Chiar și tu ai fost victima geloziei ei.

– Eu? Sabrina aproape izbucni în râs la ideea că o altă persoană putea fi geloasă pe ea, mai ales Ophelia.

– Nu vorbesc despre o gelozie obișnuită, clarifică Mavis. Nu a interesat-o niciodată vreun bărbat în mod deosebit, ca să fie geloasă în modul obișnuit. Știu că probabil nu vei crede asta, venind de la mine, după ce m-a făcut mincinoasă în public, dar ea este cea care

a scos la iveală din nou scandalul acela vechi în care a fost implicată familia ta. Nu a fost o scăpare din partea ei. A făcut-o deliberat, când a observat atenția pe care o primeai din partea unora dintre admiratorii ei obișnuiți. De asta a fost geloasă. Nu poate suporta când nu este în centrul atenției tuturor. M-am gândit doar că trebuie să știi, de vreme ce am văzut că încă ești prietenă cu ea.

Sabrina nu era absolut convinsă. Nu se îndoia de ceea ce tocmai îi spusese Mavis. Îi venea însă greu să creadă că Ophelia ar face ceva atât de extrem dintr-un motiv atât de neînsemnat. Nu era devastată de faptul că vechiul scandal ieșise din nou la iveală, nici de faptul că șansele ei de măritiș erau distruse. Dar dacă ar fi fost vorba de o altă fată, care lua lucrurile în serios, ea ar fi putut fi devastată. Nu se gândea Ophelia deloc la consecințele acțiunilor sale? Nu-i păsa deloc de persoanele pe care le rănea?

– Mi-am dat deja seama că Ophelia nu mi-a fost prietenă niciodată, recunoscu Sabrina.

– Bine. Cel puțin nu te mai poate păcăli de-acum înainte, ca pe bietele Edith și Jane. Eu, una, am început să o disprețuiesc cu adevărat, și singurul motiv pentru care mă învârteam încă în jurul ei a fost acela că speram că cineva, oricine, o va pune în sfârșit la locul ei. Voiam să fiu acolo, să văd. Meschin din partea mea, știu. Dar nu a primit niciodată ce merita și probabil nici nu se va întâmpla.

– Poate te ajută să știi că Duncan nu vrea să se căsătorească cu ea.

– Atunci de ce s-au întâlnit în secret?

– Nu a fost așa. Lucrurile nu s-au petrecut așa cum ai crezut tu, când ai dat peste ei.

– Oh, Sabrina, nu fi naivă! o certă Mavis. Ophelia era pe jumătate dezbrăcată. Era evident că erau pe cale să intre în pat.

– Într-o cameră pe care ea o împărțea cu alte fete? Când oricare dintre voi ar fi putut intra oricând?

Mavis se încruntă.

– Nu m-am gândit la asta. Atunci ce făcea acolo?

– S-a lăsat condus de temperamentul lui vulcanic, cel puțin așa mi-a mărturisit. Dorise să o confrunte și să-i ceară niște răspunsuri, asta a fost tot.

– Ei bine, asta nu mă surprinde. Este bine cunoscută pentru felul în care poate înfuria oamenii, ceea ce are ca rezultat că aceștia fac lucruri pe care nu le-ar face în mod obișnuit.

Sabrina roși ușor, auzind cât de corect fusese descrisă propria reacție față de Ophelia din noaptea aceea.

– Ei bine, sunt logodiți din nou, însă numai din cauză că ea i-a convins familia că vei răspândi povestea și-i vei distruge reputația. De aceea te caută lordul Neville. Nu vrea că Duncan să o ia de soție. Nici Duncan nu vrea să se căsătorească cu ea. Dar nu poate renunța cu conștiința curată, când furia lui a dus la tot acest lanț de întâmplări care pot duce la distrugerea reputației Opheliei.

– Dumnezeule, vrei să spui că a pus mâna pe el din cauza mea? I l-am oferit pe o tavă de argint, cum s-ar spune? O, nu, categoric nu! Dacă acesta este singurul motiv pentru care se căsătorește cu ea, atunci îl voi asigura că nu voi spune nimic nimănui. Afurisita ei de reputație este în siguranță din acest punct de vedere, dacă asta înseamnă că în sfârșit nu primește ce vrea.

Sabrina zâmbi, ușurată de dragul lui Duncan.

– Sperăm să spui asta.

Capitolul 46

Sabrina se aștepta ca Duncan să bată la ușa dormitorului din moment în moment. Nu se gândea că ușa s-ar deschide fără ajutorul ei, însă așa se întâmplă, motivul fiind acela că uitase de existența cheii.

Cel de-al patrulea răpitor apăru în pragul ușii, cu cheia în mână. Era cel care arăta ceva mai îngrijit decât restul, cel fără pistol – cel puțin până atunci. Asta nu însemna că nu-l avea ascuns undeva, ci că, cel puțin deocamdată, părea să fie cel mai inofensiv dintre ei.

Primele lui cuvinte nu dădură indicii că ar fi periculos.

– Haideți, doamnelor, sunt aici să vă salvez. Jos este un scoțian uriaș, de-a dreptul turbat.

– Scoțianul este un prieten de-al nostru, recunoscu Sabrina.

– Mi-era teamă de asta, spuse el, prinzându-și buza de jos cu dinții într-un fel care dovedea cât de îngrijorat era acum. Ei bine, atunci una dintre voi va veni cu mine, să mă salveze pe mine. Și aș prefera să nu fii tu, domnișoara care nu tace deloc din gură.

Puțin indignată din cauza descrierii, Sabina replică înțepată:

– N-o s-o mai deranjezi pe prietena mea și mai mult decât ai făcut-o până acum, ținând-o prizonieră. Dacă vrei să te salvezi, sugerez să faci ceva în privința asta. Uite aici o fereastră.

– Suntem la etaj, se plânse el, ca și cum ea ar fi trecut acest fapt cu vederea.

– Și ce? Presupun că orice cădere ar fi mai puțin dureroasă decât dacă Duncan MacTavish pune mâna pe tine.

El se întoarse cu fața către Sabrina, pentru a se putea certa cu ea.

– Uite, doamnă, eu sunt șeful aici și n-o să renunț la ideea de a mă folosi de una dintre voi ca să pot ieși în siguranță din afacerea asta, mai ales când nici măcar nu ne-ai dat afurisiții ăia de bani pe care ni-i datorai!

– Ei bine, dacă numai de asta e nevoie...

Sabrina nu trebui să-și încheie fraza. Mavis, deja familiarizată cu încăperea întunecată, reușise să găsească ceva greu pe post de armă și profită de faptul că el era întors cu spatele pentru a-l lovi în cap. Puse apoi obiectul jos, se scutură repede pe mâini și-i spuse individului inconștient:

– Asta e pentru că mi-ați dat să mănânc numai pâine.

Sabrina începu să rânjească, însă ușa se deschise din nou. De data aceasta era Duncan, care, după ce se holbă pentru un moment la bărbatul de pe podea, aruncă o privire în direcția ei și spuse, pe un ton acuzator:

– Am crezut că o să vă încuiați înăuntru.

– Așa am făcut, replică ea, apărându-se. Cred că am uitat că are și el o cheie.

– Ai uitat? întrebă el pe un ton dezgustat, în timp ce-l scutura pe bărbatul inconștient de un umăr. În drum spre ușă, adăugă: Puteți coborî acum. Newbolt a plecat după cineva care să-i adune pe indivizii ăștia de aici.

– Era bine, așadar?

– Da, e bine, e mai mult rușinat decât rănit. Probabil și iritat că s-a lăsat purtat de mânie.

– Le-ai spus mătușilor mele că ai totul sub control? întrebă ea, urmându-l în jos pe scări.

– Când încă nu-l găsisem pe individul ăsta, și nici nu știam că mătușile tale-s aici? Unde sunt?

Sabrina roși ușor, uitând că nu le menționase prezența. Nu-i priau aventurile, hotărî ea, pentru că o determinau să facă o gafă după cealaltă.

– Sunt afară, în trăsură. Mă întorc imediat, spuse ea și se grăbi să iasă pe ușa din față, înainte ca el să-i observe stinghereala.

Dură ceva mai mult decât crezuse să-și asigure mătușile că nimeni nu mai era în pericol imediat. Fusese prea mult timp în casă, iar ele deveniseră extrem de agitate. Însă de îndată ce începură să se certe dacă trebuiau să se întoarcă imediat acasă sau mai degrabă să caute un han deschis la ora aceea, Sabrina știu că se calmaseră suficient pentru ca ea să se mai poată întoarce puțin înăuntru.

Încă nu-i dăduse lui Duncan veștile bune, că Mavis nu avea să spună nimănui despre ce văzuse în noaptea aceea la Summers Glade,

asta dacă Mavis nu-i spusese deja. Îi urmase și ea jos, așa că era posibil să-l fi liniștit că nu trebuia să se mai căsătorească cu Ophelia.

Fu surprinsă să-l găsească singur lângă scări, nearătând deloc ca și cum tocmai terminase cu succes o operațiune de salvare, nici de parcă tocmai scăpase de o căsătorie nedorită. Arăta ca și cum și-ar fi pierdut cel mai bun prieten.

Se îngrijoră și-l întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

El abia îi aruncă o privire.

– Nu mă ajută, fată. A refuzat să tacă dacă nu mă căsătoresc cu Ophelia.

Sabrina se încruntă.

– Prostii, deja m-a asigurat că nu va spune nimic.

– Înseamnă că te-a mințit. E încântată că îi poate plăti Opheliei ceea ce merită. Exact acestea au fost cuvintele ei. Nu vrea să mai discute pe marginea subiectului.

Sabrina se așeză pe scări, uluită.

– Nu înțeleg. Credea că erai deja logodit cu Ophelia din nou, că de aia erai cu ea în noaptea aceea. Gândul că Ophelia obținuse din nou ce voia o făcuse să se simtă nefericită. De aceea a plecat Mavis. Dar atunci când i-am explicat ce s-a întâmplat cu adevărat, că te căsătoreai cu ea doar pentru a-i proteja reputația din cauza celor văzute de Mavis, a jurat că nu va spune nimănui. De ce s-a răzgândit, Duncan? Ce i-ai spus?

– Adevărul.

– Iar eu nu i-am spus adevărul? întrebă ea uimită.

– Ba da, i l-ai spus, o liniști el. A fost ceva mai mult, ce nu știai, iar eu nu m-am gândit să nu pomenesc despre asta. Am uitat cât de mult o urăște fata asta pe Ophelia. Am apelat doar la compasiunea ei, dar se pare că asta vine pe locul al doilea, după dorința ei de a o face pe Ophelia să nu obțină ce-și dorește.

– Ce adevăr?

– Nici Ophelia nu dorește să se căsătorească cu mine mai mult decât vreau eu. După o discuție avută cu Neville, când el i-a explicat care vor fi responsabilitățile ei ca viitoare marchiză, a hotărât că rolul de soție a mea este prea dificil pentru ea. Rafe a avut dreptate, n-o interesează decât titlul, nu eu, iar acum că titlul implică mai multe decât credea ea, vrea din nou să rupem logodna.

Sabrina nu știa dacă să râdă sau să plângă. Era ușurată că Ophelia nu-l voia pe Duncan, că nu-l dorise cu adevărat niciodată pe el, ci numai ce venea cu el. Dar avea să se căsătorească oricum cu el, din cauza felului ei de-a fi, pentru că reușise să creeze atâtea animozități, că până și cineva care-i fusese cea mai bună prietenă prefera acum să se răzbune decât să facă ceea ce știa că era corect.

– Voi sta din nou de vorbă cu ea.

– Poți încerca, fată, dar am văzut în ochii ei triumful faptului că acum are mijlocul de a se răzbuna pe inamica ei. Nu va renunța la asta.

Capitolul 47

Duncan avusese dreptate. Mavis era de neclintit în hotărârea ei de a se răzbuna pe Ophelia. Era supărată și pe Sabrina, crezând că aceasta-i ascunsese în mod deliberat cea mai importantă parte, și nu voia să creadă că habar nu avusese despre asta. Sabrina nu reușea nicidecum să o facă pe Mavis să raționeze, când aceasta avea acum scuza perfectă pentru a ignora tot ceea ce-i era spus.

Pufnise la ideea că Duncan era cel nevinovat în toată povestea, și că el avea să fie de fapt cel rănit. Subliniase că bărbații nu luau la fel de în serios ca femeile jurămintele matrimoniale, că mulți dintre ei nici nu se mai oboseau să-și ascundă infidelitățile, iar bârfele veneau din plin în sprijinul acestei afirmații.

– Va avea suficiente amante care să-l facă fericit și pe cea mai frumoasă femeie din Anglia drept soție, îi spuse Mavis. Cum ar putea să nu iasă câștigat din asta? Nu e ca și cum ar fi dorit să se căsătorească cu altcineva, altfel i-ar fi cerut deja mâna și nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Observația aceasta o împunse pe Sabrina direct în inimă, deși nu fusese direcționată spre ea. Era doar un alt lucru care să-i amintească de speranțele ei nerealiste. Le dăduse însă deoparte, împreună cu alte speranțe spulberate.

Oricum, deoarece epuizase toate argumentele care apelau la compasiune și la dreptate, Sabrina fu forțată să recurgă la cele de genul „Îi va face viața un iad. Tu ai vrea să-ți petreci tot restul zilelor cu ea?"

– Nu. Aș încuia-o undeva și aș lăsa-o să iasă doar la sărbători, ori poate nici măcar atunci. I-aș transforma eu viața într-un iad, crede-mă, și aș face asta fără să mă simt deloc vinovată, știind prea bine că o merită. Sper cu adevărat că Duncan MacTavish este suficient de deștept să facă tocmai acest lucru. Așa că pleacă acasă, Sabrina. Apreciez că mi-ai venit în ajutor, dar acum îți irosești timpul.

Coborâtul scărilor și clătinatul din cap în direcția lui Duncan fu unul dintre cele mai dificile lucruri pe care Sabrina le făcuse vreodată. Fusese ultima lui speranță, care acum se năruise.

Se părea că el se așteptase la acest rezultat, deoarece expresia nu i se schimbă, deși nu ar fi putut deveni și mai abătut decât era deja. O prinse în brațe, mulțumindu-i că încercase. Cele câteva momente fură o adevărată tortură pentru ea, savurând atingerea lui și știind că avea să fie probabil pentru ultima oară când îl simțea atât de aproape.

Duncan și Raphael le însoțiră călare pe lângă trăsură, escortându-le înapoi la Oxbow, unde hotărâseră mătușile ei că era cel mai bine să se întoarcă, în ciuda orei târzii. Sabrina nici nu știuse că Raphael îl însoțise pe Duncan decât atunci când era deja în trăsură și porniseră cu toții la drum, iar ea-l auzi vag plângându-se de o durere afurisită de cap.

Călătoria de întoarcere păru să dureze mult mai puțin, iar Sabrina ajunse în pat înaintea zorilor, deși abia cu o oră. Reușise să nu plângă până atunci, însă de îndată ce așeză capul pe pernă, toate emoțiile ultimei săptămâni o copleșiră din nou, împreună cu realizarea faptului că Duncan avea să fie probabil căsătorit atunci când se trezea ea.

Când se trezi, după-amiază, durerea de a-l ști pe Duncan deja căsătorit nu mai era la fel de puternică cum fusese și dimineață. Asta o surprinse. Anticipase că avea să se simtă din nou devastată. Însă după ce se gândi la asta, își dădu seama că pentru ea nu exista oricum nici o diferență. O durea iubirea pentru el, însă, chiar dacă nu ar fi existat Ophelia, tot nu l-ar fi putut avea pentru ea.

Cea mai mare durere o simțise mai devreme în cursul săptămânii, atunci când bunicul lui o avertizase cu privire la adevăratele sentimente pe care le avea Duncan pentru ea. Până atunci, mai păstrase o speranță firavă că, dacă nu trebuia să se căsătorească cu Ophelia, avea să îi ceară ei mâna. Dar asta nu s-ar fi întâmplat pentru motivul corect, așa cum îi arătase Archibald. Nu avea să fie niciodată mai mult decât o prietenă pentru el – dar ce mai prietenă era, dacă nici măcar nu se dusese la nunta lui.

O irita acum faptul că ratase nunta. Archibald îi spusese că Duncan avea nevoie de prieteni mai mult decât oricând. Iar ea nu putea

uita felul în care arătase în noaptea precedentă, chiar înainte să o îmbrățișeze.

Spera ca măcar mătușile ei să fi mers la ceremonie. Fuseseră invitate toate trei. Însă, luând în considerare ora la care ajunseseră în pat, probabil că și ele dormiseră prea mult. Era păcat că Duncan nu putuse face același lucru. Era sigură ca asta ar fi vrut. Dar cineva îl trezise, fără îndoială. La urma urmei, era ziua nunții lui.

Când coborî la parter, peste puțin timp, o găsi pe cel puțin una din mătușile ei trează. De fapt, Alice tocmai se îndrepta spre dormitorul Sabrinei, pentru a o chema.

– Te-ai trezit, așadar? Nu eram sigură.

– Da. Ați fost la nuntă?

– Dumnezeule, nu, am avut nevoie de somn. Dar nu mă îndoiesc că vom auzi detaliile toată luna viitoare, cel puțin. Acum ai însă un vizitator în salon.

Sabrina nu era sigură de ce ghicise că era vorba de Ophelia, poate fiindcă ea o vizitase ultima oară. Totuși, în ziua nunții sale? Da, cu siguranță voia să se laude – dar nu, uita ce aflase cu o noapte în urmă, că Ophelia se răzgândise în privința măritișului cu Duncan. Încă nu-i venea să creadă că era adevărat. Cum putea o femeie să refuze un bărbat care avea toate calitățile pe care le putea spera cineva de la un soț? Însă Ophelia avea propriile priorități, iar Duncan nu se potrivea printre acestea.

Probabil era acolo pentru a se plânge de soarta ei, o soartă pe care Sabrina ar fi fost extrem de fericită să o aibă pentru ea însăși. De data aceasta însă, nu avea să-i tolereze văicărelile. Nu voia să mai pretindă că erau prietene, o prietenie care de fapt nici nu existase de la bun început, mai ales că acum știa despre felul în care Ophelia o mințise și o manipulase, hotărâtă să-i distrugă viața. De fapt, era hotărâtă să o dea afară de-a dreptul pe Ophelia.

Decisă să facă exact acest lucru, fu uimită să o vadă de fapt pe Mavis așteptând-o în salon. Chiar roși ușor din cauza gândurilor răutăcioase pe care le avusese pentru Ophelia. O puse însă pe gânduri faptul că și Mavis arăta destul de stingherită.

Însă era ușor de ghicit motivul stinghereli celeilalte fete. Probabil că Mavis dorea să-i explice de ce refuzase să-l ajute pe Duncan, având deja conștiința încărcată. Nu era o fată rea, la urma urmei, doar că nu dorise să renunțe la șansa ei de a se răzbuna pe cineva care

nu ar fi plătit altfel pentru numeroasele ei fapte rele. Nu mai conta acum, oricum, când era prea târziu.

– Am venit să-ți cer iertare, începu Mavis.

– Nu este nevoie.

– Ba da, este. Știam că nu voi face ce am spus noaptea trecută. Ar fi trebuit să-ți ofer măcar un indiciu cu privire la asta, sau cel puțin să te fac să te îndoiești un pic, să nu pleci gândind urât despre mine.

– Despre ce vorbești?

Mavis oftă.

– Am vrut doar să savurez, măcar pentru câteva ore, faptul că aveam puterea de a distruge fericirea Opheliei. Am vrut să știe asta, pentru un timp scurt. Are cu adevărat nevoie să învețe că lucrurile oribile pe care le face o pot bântui, iar aceasta era ocazia perfectă de-ai arăta asta.

– Pentru un scurt timp?

– Da, intenționam să mă opresc la Summers Glade în drum spre Londra, să-i spun lui Duncan că nu trebuie să se căsătorească cu ea, cel puțin nu pentru a-i salva reputația. Dacă aș împrăștia povestea despre întâlnirea lor din dormitor, aș fi la fel ca ea. Este ceva ce ea ar face, ar răni cu bună știință pe cineva doar pentru a obține ce dorește, dar sper că în ziua în care aș începe să mă comport ca ea, cineva să mă închidă undeva și să arunce cheia.

Sabrina rânji. Ar fi râs de-a dreptul, ușurată, dar reuși să-și înfrâneze acest impuls. Nu voia ca Mavis să știe cât de fericită era pentru Duncan.

– I-ai spus așadar deja lui Duncan?

– Ei bine, nu, spuse Mavis. Speram să vii cu mine. Suspectez că va fi destul de supărat pe mine că l-am lăsat să creadă, chiar și numai pentru încă o zi, că trebuie să se căsătorească cu vrăjitoarea aia.

Era ca și cum pământul i s-ar fi deschis sub picioare, înghițind-o. Sabrina descoperi că șocul era la fel de teribil, mai ales după ușurarea temporară resimțită puțin mai devreme.

– Nu știai că nunta a fost programată pentru dimineața asta, nu-i așa? întrebă Sabrina cu o voce lipsită de viață.

Culoarea care dispăru brusc din obrajii lui Mavis îi dădu răspunsul, însă aceasta spuse, totuși:

– Cum se poate să fie atât de devreme? E nevoie de trei săptămâni numai pentru anunțarea căsătoriei.

– Asta dacă nu se obține o licență specială, iar lordul Neville avea una pregătită, se pare. Din cauza vârstei sale înaintate, nu dorea să mai piardă timpul odată ce Duncan și-ar fi ales o mireasă. Este de înțeles că-și dorește să-și vadă unul sau doi nepoți înainte de a muri. Dar în acest caz, graba a mai avut rolul de a ocoli scandalul. La urma urmei, nimeni nu știa că nu ai povesti despre întâmplarea la care ai fost martoră.

– Dumnezeule, dacă aș fi știut că există o limită de timp... Mărturisesc că am vrut să tac pentru o săptămână măcar, dar am simțit că ar fi prea mult să-l fac pe Duncan să treacă prin asta. Nu am crezut însă că doar câteva ore ar face o diferență, când el probabil că ar dormi în cea mai mare parte a lor. Dumnezeule, nu mă voi putea ierta niciodată pentru asta.

În mod obișnuit, Sabrina ar fi încercat să o liniștească pe fată, era un impuls natural pentru ea, însă de data aceasta nu-și putea nici măcar imagina că ar încerca să o facă. Nu viața Opheliei era distrusă, fie că ea simțea așa sau nu, ci Duncan era acela care trebuia să trăiască cu rezultatul faptului că Mavis nu-și mărturisise imediat intențiile.

– Poate că nu este prea târziu, spuse Mavis, agățându-se de orice speranță.

– Sunt căsătoriți. Este prea târziu, indiferent de cum privești lucrurile.

– Da, dar mai este o cale de a ieși dintr-o căsătorie, asta dacă nu s-au dus direct în pat pentru a o consuma, și de ce ar face asta dacă nici măcar nu se plac? Ar putea obține o anulare, ceea ce e mult mai acceptabil decât un divorț.

Sabrina nu reușea să vadă anularea ca pe o opțiune.

– Din ce motive să o anuleze?

Mavis dădu cu nerăbdare din mână.

– De unde să știu eu? Dar sunt sigură că este ceva la care se pot gândi. Poate că părinții ei nu au spus nimănui ce simt cu privire la reînnoirea logodnei. Dacă e așa, pot pretinde că se opun și că s-au căsătorit fără permisiunea lor.

– Când erau atât de încântați de căsătorie? îi aminti Sabrina.

– Sabrina, nu ești de nici un ajutor cu atâta scepticism, se plânse Mavis. Trebuie să le spunem măcar că există opțiunea aceasta, înainte să consume căsătoria și să nu mai aibă această ocazie.

Să le spună? Sabrina se întrebă când fusese și ea implicată în această absurditate. Mavis uita că Ophelia le spusese tuturor cât de mult se bucurau părinții ei pentru nuntă, atât de mult încât refuzaseră să o asculte pe ea. Nici nu voia să fie ea cea care să-i spună lui Duncan că trebuia să rămână cu Ophelia doar din cauză că *nici* unul nu se gândise să-i spună lui Mavis când era programată nunta, mai ales că oricare dintre ai ar fi putut pomeni despre asta cu o seară în urmă.

Capitolul 48

Petrecerea de nuntă era încă în plină desfășurare, deși unii dintre oaspeți plecau deja. Acesta era motivul pentru care sosirea lui Mavis și a Sabrinei trecu neobservată – intrară la Summers Glade tocmai când un mic grup de oaspeți plecau, iar domnul Jacobs era prea ocupat altundeva pentru a mai putea fi de serviciu la ușă.

Nu trecură complet neobservate, totuși. Raphael Locke, arătând foarte frumos astăzi în costumul său formal, se sprijinea de canatul ușii dinspre camera de zi, unde erau adunați cei mai mulți dintre invitații încă prezenți. Era cu fața înspre hol, deoarece tocmai își luase rămas-bun de la cei care plecaseră. În mână avea un pahar, iar ochii îi erau puțin roșii – fie de la lipsa somnului, fie de la prea multe pahare băute, era discutabil – și probabil că nu ar fi avut prea multă stabilitate în picioare, acesta fiind motivul pentru care se sprijinea de cadrul ușii.

– Știu că unor femei le place să întârzie la evenimente, să-și poată face intrarea, dar asta este puțin extrem, nu?

Remarca lui Raphael, făcută suficient de tare pentru a ajunge la urechile lor, de cealaltă parte a holului, le făcu pe amândouă să roșească. Nici una dintre ele nu era îmbrăcată potrivit ocaziei – Mavis era în hainele ei de călătorie, iar Sabrina într-o rochie de zi și haina ei obișnuită de plimbare – ceea ce le făcea deja să se simtă puțin nelalocul lor. Aleseseră să se grăbească decât să mai piardă timp cu schimbatul, și veniseră direct aici după ce hotărâseră că așa trebuia, așa că nu-și doreau să atragă și mai mult atenția asupra lor.

Sabrina se îndreptă grăbită spre tânărul viitor duce, ca să nu trebuiască să-i răspundă strigând.

– Dacă nu te superi, nu suntem aici să sărbătorim, ci să încercăm să oferim o soluție care ar putea funcționa, anulând evenimentul nedorit. Eu cred că este o pierdere de timp, însă Mavis e disperată

să-și răscumpere greșeala, așa că iată-ne aici, dar nu dorim să atragem atenția, dacă se poate.

Șoptise toate acestea, însă pe un ton destul de mustrător, care-l făcu să rânjească în direcția ei și să spună:

– Oh, iubesc pur și simplu ghicitorile. Câte încercări am până să ghicesc ce ai vrut să spui cu asta?

Sabrina scoase un sunet dezaprobator, hotărând că era destul de beat.

– Încă sunt aici, nu-i așa? Nu au plecat în călătoria de nuntă?

– Dacă te referi la mire și la mireasă, sunt încă aici într-adevăr, deloc în apele lor. Ultima oară Ophelia era în camera ei, supărată, iar Duncan cred că s-a refugiat lângă o sticlă de coniac. Dacă se căsătorește astăzi, sunt sigur că nu vrea să țină minte momentul.

Sabrina era sigură că Raphael avea să fie cel care uita cu totul ziua aceasta și, încruntându-se în direcția lui, întrebă:

– Cum adică dacă se căsătorește?

– Nunta nu a avut loc încă, desigur, replică el nonșalant.

Sabrina simți din nou ușurarea de mai devreme traversându-i trupul, însă de data aceasta o ținu în frâu. Nu avea să se expună din nou dezamăgirii care avea să urmeze dacă înțelegea din nou greșit ce auzea.

– Chiar nu s-au căsătorit încă?

El îi zâmbi.

– Nu, chiar nu s-au căsătorit.

Ea-i zâmbi înapoi, lăsând ușurarea să o cuprindă cu totul acum. Nu se așteptase însă la așa ceva, prin urmare, nu dură mult până să fie cuprinsă de confuzie.

– De ce nu? îl întrebă ea. Credeam că erau cu toții de acord că orice amânare ar fi în detrimentul reputației Opheliei.

– Așa ar fi, în aceste circumstanțe, dar aici nu este vorba efectiv de o amânare. Din ce înțeleg, deși nu am fost acolo, să văd cu ochii mei, Duncan a pomenit că Neville a fost destul de supărat de faptul că Mavis nu voia să coopereze. Așa că nu este de mirare că a avut o recădere tocmai când trebuia să înceapă nunta, azi-dimineață. Mi se pare că a fost extrem de convenabil, dacă pot spune asta. A trebuit să fie cărat sus în pat și s-a trimis după doctor.

Sabrina se încruntă.

– Convenabil? Ești sigur că nu se simte cu adevărat mai rău?

Raphael chicoti.

– Având în vedere că Duncan a lăsat să-i scape că bunicii săi s-au certat în legătură cu care dintre ei să se prăbușească la momentul potrivit, sunt destul de sigur.

– Oh, replică Sabrina, venindu-i puțin greu să creadă că stimatul Lord Neville ar fi de acord cu un asemenea truc, cu atât mai puțin să-l pună în practică.

Văzând expresia ei îndoită, Raphael adăugă:

– Este doar o tactică de întârziere, una care nu va ține foarte mult. Dar se pare că Neville crede că dacă ar vorbi el însuși cu Mavis, ar putea-o convinge. Dacă nu, planul este să apeleze la niște datorii pe care le are tatăl său, astfel încât să încerce acesta s-o convingă. A trimis imediat pe cineva la Manchester s-o aducă, acum că s-a aflat locul unde era. Bine că ai adus-o chiar tu!

Din fericire, Mavis stătea încă lângă intrare și nu auzise nimic din toate astea.

– Nu am adus-o eu, ea m-a târât încoace, mai mult sau mai puțin. A fost devastată crezând că a ajuns prea târziu să repare totul și a dorit să le sugereze o anulare.

– Prea târziu? Noaptea trecută am avut impresia că era hotărâtă să se răzbune pe Ophelia. Ce a făcut-o să se răzgândească?

– A fost hotărâtă doar să o lase pe Ophelia să mai sufere puțin.

– Nu e foarte drăguț din partea ei, luând în considerare că și Duncan a fost afectat de răzbunarea ei.

– Sunt de acord, dar o înțeleg acum, că știu mai multe despre motivele pentru care o disprețuiește atât de mult pe Ophelia. A intenționat de la bun început să vină aici și să-i asigure de tăcerea ei. Dar nimeni nu s-a obosit să-i spună că nunta are loc în dimineața asta. Ea își calculase timpul în funcție de anunțurile nupțiale, așa că s-a gândit că are suficient timp să oprească nunta.

Raphael clătină uluit din cap.

– Vai mie, se pare că presupunerile au uneori darul de a te lovi în... dinți, nu-i așa?

Sabrina își drese vocea, dar tot nu se putu abține să nu-i rânjească atunci când îi răspunse:

– Într-adevăr, mi-am pierdut și eu câțiva dinți în ultima vreme.

Asta-l făcu pe Raphael să izbucnească în râs. Din nefericire, sunetul era complet nepotrivit față de atmosfera de priveghi care domnea

atunci în casă. La urma urmei, oaspeții așteptau vești despre gravitatea stării lui Neville, așa că râsul, în aceste circumstanțe, atrase de îndată atenția.

Pe jumătate beat, Raphael nu observă, dar Sabrina roși până la rădăcina părului când toți ochii din camera de zi se fixară asupra ei, dezaprobatori. Păși repede în afara cadrului ușii, ferindu-se de toate acele priviri iscoditoare.

Îi veni să-l lovească pe Raphael cu piciorul pentru că o făcuse să cedeze obiceiului ei de a încerca să-i facă pe ceilalți să râdă. Dar ea începuse. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simțise nevoia să facă pe cineva să râdă. Era ușurată că impulsul reapăruse la suprafață. Asta arăta că nefericirea în care se scăldase până atunci era pe cale de dispariție, în sfârșit.

Capitolul 49

Râsetele din hol îi atraseră puțin atenția lui Duncan. În mod normal nu s-ar fi deranjat să afle cauza acestora, dar spera să aibă parte de ceva care să-l distragă, chiar și numai pentru puțin timp. Orice ar fi fost mai bine în acest moment decât să stea singur, așteptând să înceapă nunta lui, sau cel puțin prefăcându-se că așteaptă, când știa deja că nu avea să înceapă, cel puțin nu în această zi.

Neville nu avea nici cea mai mică intenție să-și „revină" înainte de a sta de vorbă cu domnișoara Newbolt. Afirmase de la bun început că o discuție directă cu ea era tot ce lipsea pentru a o convinge, dar dacă nu, intenționa să-i forțeze tatăl să-și folosească autoritatea parentală și să asigure astfel tăcerea lui Mavis. Însă oricare ar fi fost cursul acțiunii, fata trebuia să fie prezentă acolo, dar încă nu ajunsese.

Duncan nu avea speranțe prea mari pentru nici una din variante, când știa că tatăl lui Mavis nu era deloc o persoană cooperantă, iar Mavis era la fel de încăpățânată. Neville depindea prea mult de puterea poziției sale pentru a putea face minuni.

Duncan era mai realist și știa că Mavis trebuia să spună unei singure persoane, doar uneia, pentru a pune zvonul în mișcare. Trebuia doar să pretindă că deja făcuse acest lucru, indiferent dacă era adevărat sau nu, pentru ca planul lui Neville să se năruie.

Dar orice întârziere era bine-venită, chiar și una cauzată de o prefăcătorie, cu care nu fusese tocmai de acord – deși nimeni nu-i ceruse părerea. Încă o dată, bunicii săi luaseră decizia în locul lui. Într-una din aceste zile trebuia să lase deoparte dorința lui de a nu-l răni pe Archie și să le spună limpede să nu se mai amestece în viața lui.

Problema era că Archie încă îl vedea ca pe un băietan, dar el nu mai era. Iubindu-l pe Archie atât de mult, impulsul său era de a-i proteja sentimentele. Dar nu avea acest impuls și în ceea ce-l privea pe Neville. Se simțea extrem de inconfortabil de fiecare dată când Neville îl „ajuta", date fiind sentimentele lui față de bătrân. Iar aceasta

nu era prima dată când Neville îl făcuse pe Duncan să se simtă recunoscător față de el.

Neville nu spusese nimic atunci când Duncan rupsese prima oară logodna, în timp ce Archie se plânsese peste măsură. În plus, Neville îi spusese foarte deschis, după debutul acestei încurcături, că dacă alegea să nu se căsătorească cu Ophelia, el avea să-l susțină și să facă tot posibilul să împiedice distrugerea reputației fetei. Faptul că Neville nu putea garanta salvarea reputației era singurul motiv pentru care Duncan nu putuse accepta acea opțiune, oricât de mult și-ar fi dorit.

Recunoștința care se strecurase pe nesimțite în inima lui nu schimbase însă sentimentele lui Duncan pentru bunicul său englez. Faptul că acesta se purta acum ca un bunic adevărat nu scuza absența lui absolută din primii douăzeci și unu de ani ai lui Duncan. Nu îi păsase suficient de mult pentru a-l cunoaște pe Duncan până atunci. Nici el nu avea de gând să-i pese suficient de mult pentru a-i deschide acum inima în fața lui Neville.

Duncan își puse deoparte coniacul și se îndreptă spre hol. Intenționase să bea până uita de el, însă, dintr-un oarecare motiv, coniacul nu părea să-l afecteze deloc în această zi. Prea multe sentimente care-l gâtuiau, presupunea el. Dintr-odată, fu însă bucuros de asta, atunci când o văzu pe Sabrina stând lângă Raphael.

Râsul acestuia era acum de înțeles. Sabrina. Sabrina și talentul ei de a liniști o inimă tulburată. Duncan simți o împunsătură de gelozie văzând că Raphael era destinatarul farmecului ei acum, nu el, însă împinse gândul la o parte. Era prea bucuros să o vadă pentru a lăsa astfel de sentimente să intervină și să distrugă eforturile ei.

– Nu credeam că vei veni astăzi, spuse el, atrăgându-i privirea.

Ea-i oferi un zâmbet strălucitor, unul plin de bucurie și râsete, genul de zâmbet pe care ajunsese să-l îndrăgească la ea, dar pe care nu-l mai văzuse de când se logodise din nou cu Ophelia. În aceste împrejurări, părea destul de discordant.

La fel fu și replica ei grăbită.

– Încă suntem prieteni, nu-i așa?

– Începeam să mă întreb dacă mai suntem, spuse el cu grijă, încercând să-și ascundă confuzia.

Nu funcționă, încruntătura lui era evidentă, însă chiar și asta o făcu să-i zâmbească și mai larg, mărindu-i confuzia. De ce era atât

de fericită, dintr-odată? Doar pentru că probabil aflase de la Raphael de ce nu era încă însurat? Credea oare cu adevărat că tertipul lui Neville avea să funcționeze, după ce încercase ea însăși să o facă pe Mavis să se răzgândească cu o seară în urmă?

Ultima picătură fu să-l vadă și pe Raphael rânjindu-i, așa că întrebă:

– Spuneți tot. Ce vă face să vă purtați așa caraghios, chicotind ca niște heruvimi?

– Obiectez față de această descriere, începu Raphael pe un ton indignat, însă Sabrina îl întrerupse cu un chicotit.

– Mie îmi place partea asta cu heruvimii, spuse ea pe un ton încrezător. Mă și văd cu o pereche de aripi, zburând ici și colo și trăgând săgeți pline de veselie în toți cei care trec pe-acolo.

Raphael își dădu ochii peste cap. Duncan îi aruncă o privire aspră. Sabrina chicoti din nou.

Apoi însă i se făcu milă de Duncan și-i explică:

– Am vești bune, vești excelente – de fapt, sunt cele mai minunate vești. Însă înainte de a spune despre ce era vorba, își prinse buza de jos între dinți și mărturisi: Dacă stau să mă gândesc, ar putea fi văzute de fapt și ca vești rele.

– Rele?

– Păi faptul că va trebui să-ți cauți iarăși o mireasă poate fi văzut ca un lucru rău, luând în considerare că nu ai părut să te distrezi prea bine nici prima dată.

El oftă, dându-și seama la ce se referea ea.

– Fată, ce încearcă Neville să facă nu prezintă nici o garanție.

– Nu, nu, nu astea sunt veștile mele, astea sunt veștile tale. Eu am venit să-ți spun că Mavis ne-a păcălit aseară. A făcut-o intenționat, deși acum regretă profund. Dar adevărul e că nu avea nici o intenție să te lase să te căsătorești din obligație cu Ophelia din cauza ei.

Duncan nu înțelese prea bine că era într-adevăr liber. O observă pe Mavis lângă ușa de intrare, frângându-și mâinile și arătând ca și cum ar fi fost în fața plutonului de execuție.

– Fii blând cu ea, îi șopti Sabrina, urmându-i direcția privirii. Crede că ești deja căsătorit și se pedepsește pentru întârziere. A crezut că prin căsătoria cu tine Ophelia obținea ceea ce voia, că urma să câștige din nou. Dar atunci când i-ai spus că și Ophelia era împotriva

căsătoriei, a vrut să o facă să sufere puțin, să creadă că nu avea nici o cale de scăpare.

– Și să sufăr și eu.

– Nu, nu și tu. A crezut că nu te va răni prea mult, de vreme ce plănuia să te salveze înainte să te căsătorești. Doar că nu a știut că nunta fusese programată pentru dimineața aceasta. A crezut că are suficient timp la dispoziție să îți sară în ajutor, că va fi suficient să îți spună astăzi, în drumul de întoarcere la Londra.

– Atunci de ce e aici, dacă presupune că nunta a avut loc?

– Să încerce să-și repare greșeala, sugerând o anulare. Eu n-am crezut că e o idee bună, și poate că nici nu ar fi fost. Părinții Opheliei au fost prea încântați de logodnă, la urma urmei. Acum nu mai contează, mulțumită tacticii lui Neville. Totul s-a terminat, Duncan.

Abia după ce o auzi spunând acest lucru înțelese el pe deplin. Primul impuls al lui Duncan fu să o strângă în brațe, așa că făcu tocmai acest lucru. Faptul că ea râse și-l îmbrățișă înapoi îl făcu să simtă o ușurare la fel de mare ca și ideea că nu mai trebuia să se căsătorească acum cu Ophelia, pentru că reticența Sabrinei din ultimul timp nu făcuse decât să-i crească și mai mult nefericirea.

Însă nu-și putu savura ușurarea, nici bucuria de a o ține pe Sabrina atât de aproape de el pentru câteva momente. Vocea Opheliei, venind de pe scările din spatele lor, sosi ca un șuvoi de apă rece ca gheața destinat să-i separe, ceea ce și făcu.

– Cel puțin ai putea să te prefaci că ești un gentleman și să aștepți până când farsa asta de logodnă este oficial desfăcută, înainte să îți arăți adevăratele sentimente, o auziră ei vorbind pe pe un ton îmbibat de dispreț. Desigur, bunul-simț nu poate fi așteptat de la cineva care s-a întâlnit abia acum cu civilizația.

Capitolul 50

Duncan se întoarse încet cu fața către Ophelia, care se oprise la jumătatea scărilor. Furia lui fusese aprinsă de remarca ei, dar era temperată de faptul că, din fericire, nu avea să mai aibă niciodată de-a face cu ea după această zi.

Astfel că tonul său îi arătă numai parțial neplăcerea pe care o simțea pentru ea, atunci când îi spuse:

– Fată, dacă aș fi barbarul care insinuezi tu că sunt, nu am fi fost logodiți din nou, chiar dacă toată adunarea asta m-ar fi văzut în dormitorul tău în acea noapte. Nu m-aș fi gândit deloc la reputația ta, pricepi?

– Dar a fost vina ta! îi reaminti ea, în timp ce obrajii i se înroșeau din cauza francheții lui.

– Și ce are asta a face? Sau crezi că barbarilor le pasă dintr-odată de responsabilitate?

– Foarte bine, nu ești un barbar, replică ea morocănoasă.

– Extraordinară zi, cred că voi leșina, anunță Raphael, chicotind poznaș. Regina de gheață și-a retras cuvintele.

Ophelia se întoarse pentru a-i arunca o privire nimicitoare, însă o zări în schimb pe Mavis. Icnetul ei fu audibil. Uită cu totul de cei trei aflați la baza scărilor și se grăbi să coboare cele câteva trepte, traversând holul și oprindu-se lângă vechea ei prietenă.

– Mavis, am știut că vei veni înainte să fie prea târziu. Am știut că nu vei putea trece peste anii noștri de prietenie. Trebuie să mă ierți. Nu mă poți lăsa să sufăr tot restul vieții din cauza câtorva cuvinte, când știi prea bine că nu am vrut să le spun.

Duncan își dădu ochii peste cap auzind descrierea pe care o făcuse vieții cu el. O urmară pe Ophelia până lângă Mavis, la timp pentru a-i auzi pledoaria. Ar fi putut face un comentariu referitor la „suferință", dacă Mavis nu ar fi arătat destul de confuză acum.

Uimirea ei fu înțeleasă însă atunci când întrebă:

– Înainte să fie prea târziu?

Se uita la Sabrina, căutând o confirmare. Sabrina îi zâmbi și dădu aprobator din cap. Greutatea care se ridică de pe umerii fetei era aproape palpabilă, la fel ca secunda în care Mavis își dădu seama că deține din nou avantajul și că dușmana ei era acolo, pregătită pentru ea.

Nici Opheliei nu-i scăpară implicațiile întrebării.

– Credeai că suntem deja căsătoriți? Ai venit doar să jubilezi?

– Crezi că mă cheamă Ophelia? ripostă Mavis. Tu ești cea căreia-i place să jubileze, draga mea, nu mie.

Ophelia înțepeni. Era evident că ar fi vrut să-i întoarcă insulta, însă nu îndrăznea. Dură un moment totuși până-și recăpătă controlul și-și ținu limba veninoasă în frâu. La urma urmei, încă avea impresia că avea nevoie de cooperarea lui Mavis, pe care nu o putea primi dacă sărea cu gura pe ea, în maniera ei obișnuită.

– Atunci ce faci aici?

– Așa cum ai înțeles, am crezut că nunta a avut deja loc. Este deci perfect posibil să fi venit să felicit fericitul cuplu, nu-i așa?

Ophelia aproape pufni.

– Fericit? Când ne disprețuim unul pe celălalt?

Mavis se prefăcu uluită.

– Vrei să spui că există un bărbat care nu a căzut la picioarele tale, adorându-te? Sunt șocată, sunt foarte șocată!

Buzele Opheliei se strânseră și vocea îi coborî până la șoaptă, crezând că numai Mavis o auzea.

– Nu este englez, spuse ea, ca și cum aceea ar fi fost singura explicație posibilă.

– Norocul lui, dacă de asta e nevoie să nu fie orbit de tine.

– E nevoie de mult mai puțin de atât, interveni Raphael, rânjind.

Amintindu-și că nu era singură, Ophelia îi aruncă o privire încruntată și spuse:

– Te superi? Avem o conversație privată.

– Nu mă supăr deloc, fată dragă, ripostă Raphael. Dar asta nu înseamnă că plec. Nu, nu, n-aș pierde asta pentru nimic în lume, te asigur.

– Ce să nu pierzi? izbucni Ophelia. Cum mă umilesc eu? Mă urâți cu toții atât de mult?

Nimeni nu negă, fapt pentru care obrajii Opheliei se făcură roșii. Ar fi vrut să plece chiar atunci. Era evident că dorea să plece în fugă. Dar încă nu putea pleca de lângă Mavis, dacă exista cea mai mică șansă să o facă să se răzgândească.

Pentru aceasta, încercă să-i ignore pe cei trei intruși, după cum îi vedea ea, și se întoarse din nou cu fața spre Mavis. Dar aceasta o privea curioasă acum, și nu dură mult până să descopere motivul.

– Doi bărbați, Ophelia? spuse ea, cu o neîncredere prefăcută. Și nici unul nu este vrăjit de farmecele tale? Nu pricepi aluzia?

– Despre ce vorbești acum? întrebă Ophelia nerăbdătoare.

– Că poate nu este vorba de ei? Că poate este vorba de tine? Îți ieși din mână, Pheli, spuse Mavis, folosind apelativul copilăresc pe care Ophelia le interzisese de mult prietenelor ei să-l mai folosească. Îți dai arama pe față mult prea devreme zilele astea, înainte de a avea ocazia să păcălești lumea cu prefăcătoriile tale. Oamenii nu sunt atât de orbi pe cât ai tu impresia. Unii văd destul de clar că sub chipul tău frumos nu se ascunde decât răceală și întuneric.

Ultima remarcă disprețuitoare îi provocă Opheliei un icnet. Nu putea pleca, totuși, oricât și-ar fi dorit.

Duncan începea să se simtă puțin inconfortabil. Din ceea ce auzea, trebuia să admită că Mavis nu avea să-l ajute niciodată. Probabil și Ophelia ajunsese la aceeași concluzie. Dacă nu ar fi avut asigurarea Sabrinei în privința motivului pentru care era Mavis acolo, conversația dintre cele două fete ar fi fost ultima picătură pentru el.

– Ai terminat să mă insulți? spuse Ophelia pe un ton rigid, care cedă numai pentru o secundă, lăsând să se vadă durerea pe care o simțea.

Mavis nu băgă de seamă, deși chiar dacă ar fi făcut-o, era posibil să nu fie suficient pentru a-i înceta diatriba. La urma urmei, aceasta era răzbunarea ei, iar Duncan era suficient de înțelept pentru a nu interveni, chiar dacă începea să-i pară puțin rău pentru frumusețea blondă.

– De când este adevărul o insultă? contracară Mavis.

– Foarte bine, sunt cea mai demnă de dispreț persoană de pe fața pământului. Logodnicul meu mi-a spus deja asta. Sabrina mi-a spus deja asta. Chiar și Locke mi-a spus asta. Cu atâtea dovezi împotriva mea, trebuie să fie adevărat.

Acum își arăta în mod evident durerea, însă Mavis nu fu impresionată.

– Oh, te rog, spuse ea zeflemitor. Sper că nu crezi că poți folosi tacticile astea cu mine, Pheli. Uiți că te cunosc. Știu cum te-ai folosi de orice truc pentru a obține ce vrei.

– Și eu te cunosc, și știm amândouă că vei ajunge să regreți cele spuse aici. Pur și simplu nu ești genul vindicativ, Mavis. Știi că ai prefera mai degrabă să mă ierți. Ne cunoaștem de prea multă vreme...

– Îmi aduc aminte că te-am iertat o dată, îi tăie Mavis vorba cu asprime, arătându-și acum furia. Dar la ce bun? Te-a schimbat asta cumva? Te-a oprit să mai distrugi viețile altor oameni, așa cum ai făcut cu a mea?

– Sincer, Mavis, am crezut că am căzut de acord că ești mai bine fără Alexander.

– Ai încercat să mă consolezi cu argumentul acesta, dar nu a funcționat. Inima mea încă nu vrea să accepte pierderea. În loc să trec peste asta, am ajuns atât de tristă încât abia mă mai recunoșteam. Singurul motiv pentru care am mai interacționat cu tine a fost acela că am tot așteptat să văd cum te prăbușești.

Ophelia păru să fie surprinsă auzind această ultimă revelație, suficient de mult pentru a protesta însuflețit.

– Mavis, nu mă poți urî atât de mult!

– Nu pot? Încă nu ți-ai dat seama, Pheli, că nimeni nu te place? Nu ai nici măcar o prietenă adevărată, pentru că te folosești de toată lumea și, contrar a ceea ce ai putea crede, nu suntem toate atât de proaste încât să nu ne dăm seama.

– Nu este adevărat, spuse Ophelia abia auzit. Jane și Edith îmi sunt încă prietene.

– Oare? ripostă Mavis, marcând încă un punct. Sunt aici la nuntă, așadar? La nunta celei mai bune prietene a lor?

Tăcerea Opheliei fu grăitoare. Iar dacă acesta nu era un răspuns suficient, expresia mizerabilă pe care o arboră timp de o secundă era. Zâmbetul lui Mavis, deși abia putea fi numit așa, revelă triumful ei.

– Așa cum credeam, continuă Mavis. Chiar și Jane și Edith au văzut în cele din urmă adevărul, nu? Dar cum ar fi putut să nu-l vadă, când te-ai întors împotriva mea chiar în fața ochilor lor? Acum știu că nu pot avea încredere în tine. Desigur, de fapt, au știut mereu asta, după ce au petrecut atâta timp domolindu-ți supărările, pentru

că știu că te-ai întoarce împotriva lor într-o secundă, la fel de ușor ca împotriva oricui altcuiva.

– Nu aș face-o.

– Dumnezeule, Ophelia, minte-i pe alții cât vrei, dar nu mă minți pe mine! Am fost acolo când le-ai ars în trecut, când le-ai înțepat cu limba ta veninoasă nu numai o dată. Și pentru ce? Pentru ceva minor, care nici nu merita menționat și care s-a întâmplat să te supere. Dar tu iei totul ca pe un afront personal, pentru că totul trebuie să se învârtă în jurul tău.

– Nu-mi pot schimba temperamentul.

Mavis clătină din cap.

– Poți. Doar că nu încerci niciodată să o faci. Preferi să-ți găsești scuze, chiar și față de tine însăți, ca să-ți explici acțiunile răzbunătoare. Ce spune asta despre tine, Pheli? Că încă te porți ca un copil? Că nu ai crescut niciodată? Nu crezi că ar fi timpul să te maturizezi?

– Destul. Ai spus ce-ai avut de spus.

– Oare? Dar ți-a deschis ochii? Mă îndoiesc. Îți vei găsi alte scuze, îmi vei spune mincinoasă, și-ți vei vedea de drum, ignorând opiniile tuturor în afară de a ta, așa cum faci de obicei.

– Nu prea-mi pot vedea de drum când sunt blocată aici... Mavis, te implor – uite, am spus-o. Pentru asta ai venit? Să mă auzi implorând? Ești mulțumită acum? Te rog nu mă face să mă căsătoresc cu un bărbat care mă disprețuiește.

Mavis clătină din nou din cap, de această dată uluită.

– Vezi cât de centrată ești pe propria-ți persoană, Pheli? Nu te-ai gândit nici pentru o clipă că aș fi putut veni aici pentru binele lordului Duncan? Adevărul este că tocmai de aceea sunt aici, să pun capăt unei tragedii, pentru că asta ar fi o căsătorie cu tine. Voi tăcea, dar nu de dragul tău. Pe tine nu te-aș ajuta nici dacă te-ai îneca. O fac pentru Duncan, pentru că nici un bărbat nu merită să sufere cu tine ca soție.

Acestea fură ultimele cuvinte ale lui Mavis pe marginea acestui subiect. Păși pe lângă Ophelia, întorcându-i spatele, scoțându-și-o cu totul din minte pe fosta ei prietenă, și i se adresă apoi lui Duncan.

– Lord Duncan, îmi pare rău, cu adevărat, că nu te-am liniștit încă de seara trecută. Am lăsat ca asocierea cu Ophelia să-mi distrugă aproape integritatea, deși asta nu este o scuză, iar eu o știu prea bine.

– Nu, fată, nu-ți bate capul cu asta, replică el, oferindu-i un zâmbet. Ușurarea mea este prea mare ca să fac altceva decât să-ți mulțumesc.

Ea dădu scurt din cap, încă stingherită că-l lăsase să sufere o zi în plus.

Se întoarse apoi către Sabrina, îi prinse mâna și i-o strânse.

– Mulțumesc că mi-ai amintit cât de altruistă și iubitoare e adevărata prietenie, Sabrina. Voi fi mândră să te numesc prietena mea de acum înainte, dacă-mi vei da voie.

– Sigur că da, replică Sabrina. Dar vrei să pleci deja?

– Da. Nu mai pot întârzia. Cred că tata are o listă lungă de pedepse cu care mă așteaptă, iar eu o merit pe fiecare din acestea.

Ophelia se strecurase neobservată de lângă ei. Știa că nu le-ar fi păsat. Știa, de asemenea, că nu-și mai putea ține emoțiile în frâu și căuta un loc ascuns în care să se lase pradă acestora: Alergă din nou sus, însă, când dădu colțul în holul de la etaj, se ciocni de Raphael Locke.

Și el se strecurase neobservat, exact înaintea ei, ghicind unde avea să se ducă, tocmai cu scopul de a o găsi singură. Ascultase afirmațiile lui Mavis Newbolt, lucruri de care nu fusese conștient, și i se păruse că Ophelia nu avusese suficiente remușcări pentru tot ceea ce făcuse.

Intenționase să schimbe și el câteva cuvinte cu ea. Nu se așteptase totuși să vadă lacrimi curgând pe frumosul ei chip.

– Dumnezeule, sunt adevărate, nu? spuse el, atingându-i cu un deget obrazul ud. Și nu te-ai gândit să le împărtășești cu nimeni? Sunt impresionat.

– Lasă-mă.. în pace... reuși ea să spună.

El nu o lăsă. În mod ciudat, și categoric uimit de acest impuls al său, o trase lângă el și-i sprijini capul de umărul lui. Era îngrozit de sensibilitatea lui față de lacrimi, de cele adevărate, însă asta era, iar el știa că avea să-și regrete pornirea în acest caz.

Oftă în sinea lui, dar nu se putu abține. Trupul îngust al Opheliei tremura din cauza emoțiilor, și era incredibil câtă emoție transmitea acest lucru umărului său. Nu că ar fi crezut că gheața din interiorul ei se topea. Nu. Nu ar fi crezut niciodată așa ceva. În familia Locke nu creșteau proști.

Capitolul 51

Fu incredibil cât de repede își reveni lordul Neville după ce fu informat cu privire la scurta vizită a lui Mavis Newbolt. Coborî chiar la parter pentru a face anunțul oficial că cei doi tineri se hotărâseră să nu se căsătorească totuși, rupând logodna în mod amiabil, de această dată, fiind o decizie comună.

Desigur, în urma acestui anunț, oaspeții fură aproape dați afară. O făcu într-un mod diplomat, dar cu o ușurare ascunsă. În cursul serii, Summers Glade fu deja goală, așa cum trebuia – cu excepția unui oaspete nepoftit de care nu putea scăpa înainte ca Duncan să-și găsească o mireasă adevărată.

Oaspetele stătea vizavi de Neville, în sufragerie. Împărțeau un aperitiv, așteptându-l pe Duncan să li se alăture la cină. Cu dilema căsătoriei cu Ophelia Reid dispărută din calea lor, armistițiul temporar pe care-l avuseseră dispăruse și el.

Odată ce se felicitară pentru faptul că Mavis Newbolt se dovedise a fi o fată de treabă, Neville și Archibald se întorseseră de unde porniseră, în dezacord față de modul în care să-l căsătorească pe Duncan.

– Va trebui să meargă la Londra, spuse Neville, care nu vedea o altă soluție.

Archie gemu.

– Dumnezeule, am auzit că diavolul însuși locuiește acolo.

– Ce prostie! Londra noastră nu este diferită de Edinburgh, sunt sigur.

Archie pufni.

– N-ai de unde să știi, n-ai fost niciodată acolo.

– Și tu ai fost la Londra? contracară Neville. Când s-a întâmplat asta?

Archie se zbârli, scos astfel la raport, și susținu în continuare:

– N-are a face. Răspunsul nu-i într-un oraș mare, indiferent în ce țară ar fi. Ce-i rău cu o altă petrecere aici?

– Casa asta nu va trece printr-o altă invazie, replică Neville încăpățânat, ceea ce echivala cu a spune că nu avea să tolereze un alt grup de străini care să-și bage nasul peste tot. Sezonul este în plină desfășurare în Londra. Se pot obține ușor invitații la toate petrecerile care merită, și vor urma multe altele, de îndată ce Duncan își face apariția acolo.

– Vor fi prea multe fete într-un oraș atât de mare, arătă Archie. Cum va putea să aleagă...

– Archibald, nu am mai trecut o dată prin discuția asta? Se întâmplă ca Londra să fie locul unde se duc toate fetele de măritat în timpul sezonului. Este o piață a căsătoriilor. Dacă englezii, inclusiv eu, au reușit să-și găsească astfel soții ani de zile, de ce nu ar putea Duncan? Nimeni nu a spus că trebuie să-l însoțești.

– Îl însoțești tu?

Neville se scutură la acest gând.

– Nu, de fapt mă gândeam să-l rog pe tânărul Locke, care pare să fi devenit prieten cu Duncan, să-l însoțească și să-l prezinte oamenilor potriviți.

Auzind aceste cuvinte în timp ce intra în cameră, Duncan spuse:

– Dacă este de cerut ceva unor prieteni de-ai mei, eu o voi face. Trebuie să încetați amândoi să mă tratați ca și cum nu aș fi în stare să am grijă singur de mine. Nu spun că Rafe mi-ar fi un prieten foarte bun, dar ce trebuie să-l rog să facă pentru mine?

– Să te introducă în sezonul din Londra.

Duncan, care tocmai se pregătea să se așeze pe un scaun între cei doi bunici ai săi, se opri, cu o expresie îngrozită.

– De ce aș face așa ceva? Archie, mi-ai spus chiar tu că locul ăla e iadul pe pământ și nimeni n-ar vrea să-l viziteze.

Archie tuși, inconfortabil.

– Ei, fie că-i așa sau nu, Neville crede că acela e locul în care să-ți găsești o soție. Iar eu sunt de acord cu el, spuse Archie, ceea ce-l făcu pe Neville să ridice dintr-o sprânceană, de vreme ce tocmai se contraziseră pe marginea acestui subiect. Am fost ținuți un pic din drum, dar e timpul să revenim la problemă, adică la găsirea unei soții pentru tine.

– Atunci stați liniștiți, replică Duncan. Am făcut deja o alegere, dacă mă vrea și ea.

– Cine? întrebă Archie, surprins.

Neville, care-și dăduse seama despre cine era vorba și nefiind deloc surprins, însă nici încântat, își puse o mână peste ochi și murmură cea mai mică dintre obiecțiile lui.

– Nu are nici un titlu. Poți găsi ceva mai bun de-atât.

– Cine? repetă Archie, aruncându-i o privire dușmănoasă lui Neville, care părea să știe, dar care nu-i spusese nimic.

Neville nu observă privirea, având încă mâna la ochi. Însă Duncan răspunse în locul lui:

– Sabrina Lambert, desigur.

Acum Archie fu cel care ridică din sprâncene în direcția nepotului lui, cu uimire.

– Nu-i nici un „desigur" în legătură cu asta, flăcăule, îl admonestă el. Îți este prietenă. Nu te căsătorești cu prietenii tăi, și mai ales nu ca să păstrezi prietenia.

– Oricât mi-aș dori să te văd căsătorit cât mai curând, spuse și Neville, nici eu nu vreau să te văd căsătorit din motive greșite.

Duncan nu se supără, ci chiar zâmbi, replicând:

– S-a gândit vreunul din voi că aș putea simți ceva mai mult decât prietenie pentru ea?

– Prostii, pufni Archie. Ne-ai asigurat că nu, dacă ții minte. Și nici măcar nu-i drăguță. Nu-i nimic greșit să prețuiești un prieten, dar nu trebuie să duci lucrul ăsta la extrem.

– Archie, are mai multă frumusețe în interior decât oricine am întâlnit vreodată. În plus, tu ai fost orbit de Ophelia, iar acum fiecare femeie pălește, prin comparație. Eu nu am fost impresionat de Ophelia, așa că o găsesc pe Sabrina mai mult decât adorabilă. De fapt, o găsesc perfectă.

– Are calități, interveni Neville. Dar are, de asemenea, și un scandal în familie, de care nu va scăpa niciodată.

– Un scandal caraghios care nu are nici o bază, arătă Duncan, apoi îl provocă. Te temi de un mic scandal, Neville?

– Absolut deloc. Sunt de acord că e caraghios. Totuși, nu e ceva ce să dorim să avem în familie, dacă putem evita. Dar dacă-mi spui că ești îndrăgostit de fată, căsătorește-te cu ea.

– Să te ia naiba, Neville! izbucni Archie la asta. Nu vezi că flăcăul se păcălește singur? Nu încuraja prostia asta.

Duncan fu uimit, încă o dată, că Neville era de partea lui, deși cu proteste, dar totuși îl sprijinea. Archie, pe de altă parte, nu-l surprindea deloc prin poziția pe care o adopta.

– Archie, lasă-mă pe mine să mă îngrijorez de sentimentele mele, spuse Duncan, ridicându-se din nou. Ai avut încredere în mine să-ți conduc afacerile. Ai încredere acum că știu ce vreau și de ce. Și acum mă duc să-i fac o vizită.

Archibald își lăsă capul pe masă în secunda în care Duncan părăsi sufrageria, lovindu-l chiar de câteva ori, plin de frustrare. Neville, neimpresionat de acest spectacol, le făcu semn să plece servitorilor care aleseseră tocmai acel moment inoportun să aducă mâncarea. Băutura era mult mai potrivită în acest moment, cel puțin pentru oaspetele său scoțian.

– Iei lucrurile prea în serios, sugeră Neville de îndată ce rămaseră din nou singuri.

Archie își ridică privirea pentru a se încrunta la el.

– Chiar așa? Nu vezi ce greșeală e asta?

– Nu e, dacă o iubește pe fată.

– Ăsta e afurisitul de necaz. O iubește. Nu mă îndoiesc nici un pic. Dar nu e genul de iubire pe care îl are un bărbat pentru soția lui, mă înțelegi?

– Iubirea e iubire... începu Neville.

– Nu, *sunt multe feluri*, îl întrerupse Archie, accentuând: este o foarte bună prietenă a lui, asta iubește la ea. Dar pentru că prietena asta se întâmplă să fie o fată, a încurcat în mintea lui ce simte față de ea. Vezi ce se întâmplă când te împrietenești cu fetele?

– Și dacă te înșeli?

– Nu mă înșel. Îl cunosc pe flăcău. I-au lipsit prietenii adevărați în viață, iar acum, că a găsit una, urăște să o piardă. Crede că prin căsătorie o poate ține mereu lângă el, și să spunem că o face, însă nu va fi fericit la final. Va descoperi asta de îndată ce încearcă să se culce cu ea, descoperind că mai degrabă ar juca o partidă de whist împreună.

Neville nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Jur, Archibald, felul în care gândești mă lasă uneori fără replică. Încă nu te-ai gândit că ceea ce a început ca o prietenia a progresat către ceva mult mai profund? Nu toate iubirile apar imediat, să știi. Uneori este nevoie de timp.

Archie pufni.

– Iubirea, da, dar pasiunea ori e acolo, ori nu, iar el nu pare să o dorească pe fata aia. Ce fel de căsătorie e asta care nu are la baza o pasiune sănătoasă? Și iubirea aia care crește în timp tot cu dorința începe. Fără ea, nu ai cu ce porni la drum, nu are ce să-ți aprindă sentimentele, pricepi?

Neville își dădu ochii peste cap.

– Cred că atunci când Ophelia Reid l-a etichetat pe Duncan drept barbar a greșit, ție trebuia să-ți spună așa. Sentimentele se schimbă, Archibald. Prietenii pot deveni iubiți. Dușmanii pot deveni prieteni și viceversa. Dacă totul ar fi alb sau negru, așa cum crezi tu, lumea ar fi un loc foarte plictisitor.

Capitolul 52

Era posibil să nu-i fie permis să o vadă. Duncan își dădu seama de asta după ce ajunse la Cottage by the Bow, iar Alice, mătușa Sabrinei, care îi deschisese ușa, îi aruncă o privire dezaprobatoare din pricina orei târzii. Însă, deși bodogăni despre oră, despre faptul că nu trebuia să stea mult și că mai bine ar fi venit dimineață, îl conduse prin sufragerie către o pereche de uși franțuzești care dădeau într-o mică grădină, și-i indică direcția.

O găsi pe Sabrina acolo, încotoșmănată în haina ei de iarnă, așezată pe o bancă de piatră, scăldată în lumina lunii. Era singura lumină disponibilă, de vreme ce partea aceea de casă era întunecată, dar era suficientă, odată ce ochii lui se obișnuiră. Grădina era aproape lipsită de verdeață în acest anotimp, dar probabil că vara era foarte drăguță.

Duncan nu se întrebă de ce stătea acolo în miezul iernii. Știa deja că prefera să fie afară, indiferent de anotimp, și, după cum se părea, indiferent de momentul zilei.

– Nu ți-e frig, fată? întrebă el de îndată ce ajunse lângă ea.

Ea-l privise când ieșise din casă, și apoi îl privise venind în direcția ei, totul fără ca expresia ei să se schimbe vreun pic. Nu era deloc curioasă în privința motivului pentru care era el aici, nu era surprinsă, era aproape ca și cum l-ar fi așteptat, în ciuda orei târzii.

– Nu, deloc, spuse ea simplu.

– Cred că-ți va plăcea la munte în Scoția, remarcă el nonșalant.

– De ce crezi asta?

– Pentru că majoritatea vizitatorilor, chiar și scoțienii de la câmpie, nu privesc cu adevărat la ce-i înconjoară atunci când sunt sus la munte, dar tu, tu nu te-ai grăbi să te întorci repede înăuntru, la căldură, nu-i așa?

Sabrina zâmbi.

– Probabil că nu, dar asta poate fi spus despre mulți oameni și în multe locuri, chiar și aici. Uite, adăugă ea, luna de iarnă are o frumusețe aparte în orice țară ar apărea, dar rareori vezi pe cineva care o admiră.

El chicoti.

– Am priceput ce spui. Eu admir că apare pe cerul vostru englezesc, acoperit de nori.

– Încă tot urăști să fii aici?

– Nu, o asigură el. Sunt anumite detalii englezești pe care am ajuns să le iubesc.

Sabrina zâmbi pentru sine, însă nu citise printre rânduri afirmația lui, era doar bucuroasă că nu mai simțea aversiune față de noua lui casă. Plecase de la Summers Glade în această după-masă cu inima mai ușoară. Nu avea de-a face cu persoana ei, ci cu el. Era pur și simplu fericită pentru el, pentru că scăpase de un mariaj pe care l-ar fi urât.

Nu se clinti când el se așeză prea aproape de ea pe bancă. Se simțea confortabil în prezența lui, datorită prieteniei dintre ei. Doar atunci când începea să se gândească la el ca la mai mult decât un prieten o tulbura apropierea lui. Dar acele gânduri fuseseră îngropate odată cu discuția cu Archibald și, pentru binele ei, trebuiau să rămână îngropate.

El tot trebuia să se căsătorească. Avea probabil să plece la Londra pentru a rezolva asta. Credea că acesta era motivul prezenței lui acolo, să-i spună că avea să lipsească un timp. Avea să-i ducă dorul, teribil de mult, însă de-acum trebuia să se obișnuiască să-l vadă mai rar. La întoarcere avea să fie probabil acompaniat de noua lui soție...

– Crezi că mătușile tale ne privesc de la una din ferestre? întrebă el brusc.

– Este foarte posibil.

– Nu-mi pasă, tot o să te sărut.

Fu prea neașteptat. El o prinse atât de repede în brațe și-i acoperi atât de rapid buzele cu ale lui, încât ea nu mai avu timp să se gândească la nimic. O săruta profund, adânc. În secunda în care nu se mai simți surprinsă, își dădu seama că nu voia să se gândească la nimic, nu voia să analizeze nimic, nu voia să facă nimic altceva decât să se scalde în bucuria de a fi din nou în brațele lui.

Era atât de egoist din partea ei. Îi lăsa lui impresia greșită, însă pur și simplu nu se putea abține. Era probabil ultima dată când îl putea atinge, gusta ori visa pentru câteva momente că era al ei. Avea să insiste ca așa ceva să nu se mai întâmple vreodată. Aveau să rămână prieteni, dar nu și dacă el îi arunca mereu tentații în cale. Probabil că el nici măcar nu intenționa asta. Probabil era felul lui de a-și împărtăși ușurarea cu ea, dar, Dumnezeule, așa-și sărutau scoțienii prietenii?

Își primi răspunsul în următorul moment, când el se trase în spate și o privi adânc în ochi, spunând simplu:

– Brina, fată, te căsătorești cu mine?

Timp de un moment interminabil, ea-l privi lung, cu fiecare dintre visele ei părând să devină realitate grație acelor câteva cuvinte ale lui. Trebui să savureze bucuria pentru câteva clipe măcar, să ignore realitatea și durerea, durerea care avea să o sfâșie în bucăți în secunda în care avea să-i dea răspunsul. Însă de vreme ce știa deja ce răspuns avea pentru el, ce răspuns trebuia să-i dea, bucuria ei nu dură mult. Încercă să o rețină, însă emoțiile nu voiau să o ajute deloc, și dacă nu termina totul repede, avea să înceapă să plângă pe umărul lui.

Ar fi trebuit să-i explice, însă în final nu reuși să spună decât:

– Nu.

El nu se aștepta la acest răspuns. Expresia lui lăsă să se vadă acest lucru, împreună cu surprinderea și durerea pe care le mască repede, în timp ce trupu-i deveni rigid. Însă nu voia să lase lucrurile astfel. O întrebă:

– De ce nu?

Era incredibil cât de multe lucruri dureroase trebuise să facă ea de când îl întâlnise pe acest bărbat, iar încercarea de a-și ține în frâu propria durere pentru a-l face să înțeleagă era cel mai greu dintre ele.

– Ești prietenul meu, Duncan, cel mai apropiat prieten pe care l-am avut vreodată, și te prețuiesc foarte mult ca prieten. Însă ar fi o greșeală să pretindem că simțim mai mult de atât.

Ar fi trebuit să spună mai multe, chiar ar fi trebuit, însă cuvintele nu-i ieșeau din gură. Se ridică și se întoarse cu spatele la el, înainte ca Duncan să-i poată spune adevăratele sentimente. Luna o ajută, intrând în nori și lăsând grădina pradă umbrelor nopții. Dacă

Duncan i-ar fi putut vedea atunci chipul, ar fi știut că nu credea nici un cuvânt din cele spuse. Lacrimile care-i curgeau acum pe obraji, nemaiputând aștepta, i-ar fi spus-o suficient de limpede.

Pe lângă durere, simțea furie față de bunicul lui. Îl ura acum pe Archibald pentru că o avertizase, pregătind-o pentru acest moment. De ce nu o putuse lăsa în ignoranța ei? Ar fi fost atât de rău să se căsătorească cu Duncan? L-ar fi iubit suficient pentru amândoi. I-ar fi putut fi o soție bună.

Însă se păcălea singură. O căsătorie avea nevoie de mai mult decât de iubire din partea unei singure persoane. Ar fi trăit doar împreună, ca prieteni. Asta nu era o căsătorie. La un moment dat ar fi ajuns să aibă resentimente față de el, că nu o iubea așa cum își dorea ea să fie iubită.

Încercă să-și șteargă ochii înainte să se întoarcă din nou la el, fără ca el să-și dea seama ce făcuse. Crezu că reușise. Dar nu mai conta, el plecase neauzit.

Capitolul 53

Duncan nu se duse direct acasă, unde știa că era așteptat de bunicii săi care aveau să-l bată la cap, să audă dacă era sau nu logodit din nou. Nu simțea nici o dorință de a sta de vorbă cu ei. Se duse, în schimb, la hanul din Oxbow, de fapt, la taverna de lângă acesta, și, mituindu-l pe hangiu să mai țină deschis atunci când acesta încercă să-l trimită acasă, se îmbătă destul de tare.

În cele din urmă se duse spre casă, deși căzu de două ori de pe cal, cel puțin așa credea, că se întâmplase de două ori, și ar fi putut rămâne întins pe pământul rece dacă animalul nu i-ar fi suflat în față un aer fetid și fierbinte. Suspectă că ar fi putut fi propria respirație, însă nu era foarte sigur din cauza condiției în care se afla.

Nu reuși să-și evite bunicii. Ambii îl întâmpinară în secunda în care intră împiedicându-se pe ușa din față. Domnul Jacobs avusese suficientă minte să se ducă la culcare, însă Neville și Archie, în ciuda orei înaintate, îl așteptaseră amândoi.

Nu așteptaseră împreună, totuși. Archie ieși din camera de zi și-l ajută pe Duncan să se ridice de pe podea, unde reușise cumva să aterizeze din nou. Neville era în capul scărilor, întrebând dacă să trimită după un valet care să-l care în pat.

– Pot să-l duc singur, se răți Archie indignat.

– Atunci fă-o, strigă Neville în jos.

Duncan, care ar fi preferat mai degrabă să doarmă acolo, pe podea, avu vaga suspiciune că Archie chiar avea să încerce să-l care în sus pe scări, ca un scoțian încăpățânat ce era, rupându-și fără îndoială spatele. De aceea își adună ultimele puteri și urcă singur scările, oprindu-se suficient de mult pentru a ridica dintr-o sprânceană către Neville, care stătea acolo, îmbrăcat în halatul de noapte și ținând în mână o lumânare.

Răspunsul la sprânceana ridicată fu un pufnit foarte britanic, care-l făcu să râdă. Nu știuse că pufniturile puteau suna diferit în funcție de limbă, și i se păru deosebit de amuzant acest fapt.

– Spune-mi, îl auzi el pe Neville în spatele său, în timp ce se legăna pe hol în ceea ce spera că era direcția dormitorului lui. De vreme ce-l cunoști atât de bine, de data asta s-a îmbătat de fericire sau și-a înecat amarul?

– Șșșșt, sâsâi Archie. Nu vrem să-i amintim despre ce a încercat să uite îmbătându-se.

– Nu a sărbătorit, așadar, spuse Neville oftând.

Duncan, întrebându-se de ce credeau că băutul îi afectase în vreun fel auzul, se sprijini de cel mai apropiat perete și spuse:

– Nu mă vrea, a refuzat să se căsătorească cu mine. Cu toate astea răspunde sărutărilor mele ca și cum ar vrea să mă târască în pat. Nu înțeleg, Archie, se plânse el, dar apoi se uită acuzator la Neville, întrebându-l: E o ciudățenie de-a englezoaicelor asta?

– Dorința lor de a te târî în pat? Sau faptul că nu vor să se căsătorească nici după ce o fac?

– Da, asta.

Duncan bănuia că bătrânul ar fi vrut să râdă, însă reuși să-și păstreze expresia serioasă, replicând:

– Nu aș putea spune. N-am întâlnit chiar atâtea femei care să dorească să mă târască în pat.

Archie fu mai puțin reținut, și râse – de Neville.

– De ce oare nu sunt surprins de asta?

Întrebarea-i atrase o uitătură piezișă și un alt pufnit, și aproape că rămaseră fără lumină, deoarece Neville plecă mărșăluind. Se întoarse însă după un moment, lăsă lumânarea pe cea mai apropiată masă din hol și spuse, înțepat:

– Pentru flăcău, să nu-și rupă gâtul. Vom discuta dimineață despre neînțelegerea asta.

Ultima parte fusese spusă cu o altă căutătură piezișă în direcția lui Archie, care, în loc să-l amuze din nou pe bătrânul scoțian, îl făcu să tresară.

Duncan nu observă, și întrebă:

– Ce neînțelegere?

– Cea de care tocmai te-ai plâns că n-o înțelegi, replică Neville.

Desigur, asta era mult prea criptic pentru Duncan, în starea lui, așa că nici nu încercă să înțeleagă. În schimb, se împletici ultimii câțiva metri spre ceea ce părea să fie dormitorul său și, împingând ușa, reuși să cadă pe patul moale. Avea să se îngrijoreze a doua zi dacă era sau nu camera lui. Câtă vreme nimeni nu striga la el să iasă, mintea lui profită de oportunitate și se opri din funcționat.

Când se trezi a doua zi după-masă – atât de mult reușise să doarmă –, Duncan găsi din nou pe cineva așezat pe pat lângă el, așteptând să se trezească. De data aceasta era Archie și, deși se prefăcea că dormea și el, Duncan știa mai bine. Nu-i scăpă ironia situației, în ciuda ciocanelor care îi răsunau în cap. În ambele ocazii, acest lucru se întâmplase după ce-și înecase amarul în băutura.

Deschizând un ochi, Archie exprimă același gând.

– Te-ai făcut criță când te-ai logodit fără să dorești asta, iar acum te-ai făcut criță din nou când ai vrut să te logodești, dar nu ai putut. Merită durerea de după, flăcăule, când uitarea e numai temporară?

– Nu, nu merită deloc. Vei regreta c-ai stat toată noaptea aici numai ca să mă întrebi asta, când oasele tale bătrâne vor fi obosite o săptămână.

– Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez despre oasele mele, replică Archie ridicându-se și întinzându-se.

Auziră amândoi niște oase trosnind, așa că începu să chicotească.

Duncan se rostogoli pe marginea patului. Făcu acest lucru cu grijă, dar tot nu-i fu de folos. Evident nu dormise destul pentru a-și scoate tot alcoolul din corp. Se hotărî ca data viitoare când avea să creadă că alcoolul ar putea fi soluția la problemele sale, mai bine să ceară cuiva să-l împuște în schimb.

Privindu-l, Archie spuse pe un ton neliniștit:

– Poate că asta ar trebui să aștepte până când te simți mai bine, dar conștiința mea spune altfel.

– Dacă vrei să țipi la mine, fă-o în șoaptă, replică Duncan.

Archie tresări.

– Dacă va țipa cineva, va fi probabil vorba de tine.

Afirmația aceasta îi atrase atenția lui Duncan.

– Conștiința, zici? Foarte bine, ce te deranjează?

– Că iei respingerea fetei așa în serios.

Duncan ridică dintr-o sprânceană, dar îl duru. Încercă în schimb să se încrunte, dar și asta-l duru. În cele din urmă își puse din nou capul în mâini și mormăi:

– Trebuia să mă bucur că nu mă iubește așa cum o iubesc eu?

– Ești sigur că o iubești în felul ăla?

– Aș fi cerut-o în căsătorie dacă aș fi văzut-o în continuare ca pe o prietenă?

– Da, m-am temut că ai face tocmai asta, să te căsătorești odată. Archie oftă. Dar ultima oară când am discutat m-ai asigurat că îți este numai o prietenă.

– Așa și era – atunci. Ironia este că tocmai insistența ta că femeile și bărbații nu pot fi prieteni a fost cea care m-a făcut să o văd diferit. Am descoperit că-mi place ce văd, chiar foarte mult. De fapt mi-a venit foarte greu după aceea să-mi țin mâinile departe de ea.

Archie închise ochii, oftând din nou.

– Atunci trebuie să-mi cer iertare. Mă tem că am influențat-o și de aceea te-a respins.

– Nu fi absurd, se oțărî Duncan. Nu poți schimba ceea ce simte.

– Nu, dar din discuția cu ea, se poate s-o fi convins să nu admită ce simte cu adevărat.

Duncan rămase nemișcat și se holbă la bunicul său.

– Ce discuție?

– Am crezut că fac bine...

– Ce discuție?

– Săptămâna trecută, când ne-am întâlnit în Oxbow. Am avertizat-o că ai putea-o cere de soție, dacă puteai scăpa de mariajul cu Ophelia Reid, dar că ar fi din motivele greșite.

– La naiba, i-ai spus că nu simt altceva decât prietenie pentru ea?

Archie se rușină, deși tonul lui Duncan nu fusese atât de aspru pe cât sunase.

– Da, dar eram sigur de asta, fiindcă așa mi-ai spus, și nu doream să văd că faci o greșeală serioasă, crezând că-ți poți baza căsătoria numai pe prietenie.

Încruntătura lui Duncan se transformă într-un rânjet când își dădu seama.

– Vrei să spui că, de fapt, mă iubește?

– Da, e o posibilitate.

– Mai mult de atât. Îmi dau seama ce prost am fost să nu-mi ascult inima, când știam că simte mai mult pentru mine. Am lăsat câteva cuvinte să mă păcălească azi-noapte.

– Voi sta de vorbă cu ea, flăcăule, spuse Archie țâfnos. Și voi recunoaște că am greșit.

– Nu. Duncan scutură din cap cu un zâmbet. Trebuie convinsă că o iubesc cu adevărat, și dacă nu pot face eu asta, n-o merit.

– Mă ierți pentru că m-am amestecat?

– Nu te stresa, Archie, știu că ai avut intenții bune. Dar din cauza durerii ăsteia de cap, care mă împiedică să mă duc la ea chiar acum, poți să te mai simți un pic vinovat pentru rolul pe care l-ai avut în asta.

Archie pufni și se îndreptă către ușă.

– Dacă tot e să mă simt vinovat, atunci suferă și tu din cauza prostiei tale, spuse el și ieși trântind ușa, știind prea bine că din spatele lui aveau să se audă gemete de durere, așa cum se și întâmplă.

Capitolul 54

Ea nu putu dormi, desigur. Sabrina nici nu crezuse că avea să poată, nu mai mult decât putuse cu o noapte în urmă. Era ciudat cum o inimă rănită putea face așa ceva, ținând o persoană treaz, analizând și trecând prin fiecare imaginabil „ce-ar fi fost dacă" și rămânând tot rănită în cele din urmă, pe când, dacă ar fi avut puțină milă, durerea ar fi putut fi ignorată pentru scurt timp în cursul somnului.

De această dată încercă să citească, totuși, și-și adusese în pat o carte care o adormise în nenumărate alte ocazii. Nu funcționă, însă. Chiar crezuse cu adevărat că avea să meargă? Când în sinea ei știa că acum avea să piardă până și prietenia lui Duncan? Cum putea să rămână la fel ca ceea ce împărtișeră, când el încercase să transforme lucrurile în ceva mai mult, dar fără să simtă ceea ce era necesar pentru ca asta să se întâmple?

Se păcălea singur și, în timpul acestui proces, aproape că o păcălise și pe ea, însă numai deoarece ea-și dorise să creadă că o iubea. Ea știuse mai bine, dar cumva scăpase din vedere acel simplu fapt că nu era o partidă grozavă, că nu era tipul de femeie care putea întoarce capetele bărbaților, că nu poseda genul de frumusețe care putea atrage pe cineva atât de frumos ca Duncan. Își lăsase deoparte simțul realității din cauza câtorva săruturi și...

Ei bine, nu fuseseră săruturi prietenești. Dar nici faptul că făcuse dragoste cu ea nu fusese ceva tipic prietenilor. Însă – și asta scăpase ea din vedere – asta era opinia ei, opinia unei femei. Era evident că bărbații gândeau într-un mod total diferit.

O făcea din nou, diseca, analiza, se adâncea din ce în ce mai mult în posomoreală, când faptele nu aveau oricum să se schimbe. Ieși din pat. Se plimbă puțin prin cameră. Se opri lângă fereastră, trase draperia deoparte, însă luna se ascundea, așa că nu vedea prea multe

afară. Poate că o plimbare lungă... nu, așa trebuia să se îmbrace din nou, să le lase mătușilor ei un bilet...

Se duse lângă șemineu, care păstra o temperatură plăcută în cameră. Ar fi trebuit să stingă focul și să stingă și felinarele. Desigur, o cameră complet întunecată nu o ajutase prea mult cu o seară în urmă. Atunci poate un pahar cu lapte cald. Ar fi încercat orice să poate adormi și să nu se mai gândească la nimic.

Își luă halatul și coborî în bucătărie, însă curând se întoarse în cameră, târându-și picioarele. Laptele nu îi provocase somnolența așteptată. Era încă perfect trează, și încă mai mult de-atât, când deschise ușa și-l găsi pe Duncan așezat pe patul ei.

Desigur, se îndoi că vedea bine. Imaginația ei îl adusese aici și-i dăduse haina jos, deoarece ea știa că temperatura ridicată îl deranja. Era numai dorința ei. El nu era real.

– Pentru că era deja târziu astăzi când m-am simțit suficient de bine să vin încoace, îi spuse Duncan, m-am hotărât să mă asigur că-i suficient de târziu ca mătușile tale să nu mai pândească la fereastră. Desigur, nu m-am gândit cum să ajung la tine fără să trezesc toată casa, până când ai apărut la fereastră.

Dialectul lui, pe care știa că nu-l putea confunda, o convinse că nu era doar imaginația ei, că Duncan era acolo cu adevărat.

– Ai intrat pe fereastră?

– Da, și mi-a fost foarte greu să ajung. Copacul de colo n-a vrut să coopereze. Cred că i-am rupt niște crengi.

Arăta chinuit de remușcări. Ea era încă prea uluită de prezența lui ca să poată gândi limpede.

– Dar... de ce?

El părăsi patul, se apropie de ea, închise ușa pe care era nu-și dădea seama că o ținea încă deschisă. Sabrina se îndepărtă de el, în direcția focului, începând să se simtă... agitată. Asta nu-l opri; o urmă din nou și-i luă mâna, să nu mai poată pleca din nou.

– Am venit aici gata să mă fac de râs dacă mă înșel, dar trebuie să-ți spun, Brina, că ceea ce simt pentru tine nu mai e prietenie.

Ea gemu în sinea ei, știind perfect că nu avea să fie în stare să-și mențină calmul dacă el încerca să o convingă că o iubea, când știa că se păcălea singur. Avertismentul lui Archie nu fusese pierdut, ci și-l repetase de nenumărate ori, până-i făcuse loc în inima ei.

„Vrea să te aibă la îndemână. A arătat deja cât de departe e dispus să meargă pentru asta invitându-te la petrecere, deși ai adus-o și pe Ophelia. Te-ar muta la Summers Glade daca nu ar fi nepotrivit. Cred că s-ar căsători cu tine doar ca să te aibă acolo permanent. Atât de mult valorează pentru el prietenia ta. Dar asta este tot. Nu-l lăsa să te păcălească și să te facă să crezi că e ceva mai mult. Ați regreta amândoi mult dacă o face."

Încercă să se folosească de aceste cuvinte ca de un scut acum, când Duncan continuă:

– Archie a recunoscut ce ți-a spus, dar nu a avut dreptate...

– Nu, îl întrerupse ea. L-am urât pentru ce mi-a spus, dar a avut dreptate, noi...

– Taci și lasă-mă să termin, o admonestă el cu blândețe. Nu discut intențiile lui. Au fost bune și nobile. Vreau să spun că a greșit în ceea ce a gândit. I-am spus într-adevăr cu o vreme în urmă că suntem numai prieteni, și atunci era adevărat. Am simțit față de tine o apropiere pe care nu am mai simțit-o față de nimeni înainte și, sincer să fiu, fată, nu m-am gândit la tine în vreun alt fel până când Archie a încercat să mă convingă că bărbații și femeile nu pot fi prieteni, din cauză că între ei intervine sexul. Nu roși acum. Nu e nici un mod mai politicos să-ți explic asta. După discuția lui cu mine am început să te văd ca mai mult decât o simplă prietenă, ca pe fata frumoasă care ești. Poți să-l învinuiești pe Archie dacă vrei, dar eu nu învinuiesc pe nimeni pentru sentimentele pe care le am acum față de tine. Nu mai e cum a fost, fată.

Era mai dureros decât își putuse ea imagina vreodată, deoarece dorea atât de mult să-l creadă – dar nu putea. Archie avusese dreptate, Duncan o voia doar lângă el, și acesta era singurul mod în care se gândea că o putea avea la îndemână. Și tocmai o spusese el, că simțise față de ea o apropiere pe care nu o mai simțise vreodată. Era cea mai bună prietenă a lui, însă pentru că era femeie, el încerca să-i dea alt nume.

Se întoarse de la el cu fața spre foc.

– A fost ce a fost, spuse ea cu tristețe. Ai ajuns să-ți dai seama că nu sunt atât de accesibilă pe cât credeai, că nu mă mai poți vizita oricând vrei, că nu mă mai poți trezi în miez de noapte ca să-mi împărtășești gândurile tale, că nu mai...

Chicotitul lui îi tăie vorba și ea icni când îi simți brațele înconjurând-o din spate.

– Și acuma ce e, dacă nu miez de noapte?

– Știi ce vreau să spun. Nu poți urca în copaci în fiecare noapte. În plus, vecinii ar începe să bârfească despre noi dacă ai încerca să mă vezi prea des. Dar știi deja asta, de aceea...

Brațele lui o strânseră, închizându-i gura.

– Ești o fată încăpățânată, așa că voi vorbi limpede. De fiecare dată când te văd acum, vreau să te iau în brațe și să fac dragoste cu tine. Chiar crezi că asta are ceva de-a face cu prietenia? Mă lupt cu mine însumi acum să nu te sărut, Brina. Îmi place că am fost prieteni la început, și vreau să cred că vom fi întotdeauna, dar trebuie să fiu mai mult de atât acum. Vreau să fiu iubitul tău, protectorul tău, vreau să-ți ofer totul, să fiu prietenul tău, dar nu pot fi toate astea decât dacă te căsătorești cu mine.

– Mă ucizi, reuși ea să scoată.

El o întoarse cu fața spre el.

– Uită-te la mine! Ți se pare că aș fi un bărbat care nu știe ce vrea? Dacă spui că nu, jur că te duc în Scoția și trăiesc cu tine în păcat. După nouă sau zece copii, abia atunci să-mi spui că nu te iubesc așa cum știu că te iubesc.

– Voiam să spun că nu pot respira.

– Oh, spuse el, dar prinse sclipirea din ochii ei ca levănțica și râse, trăgând-o din nou în brațele lui. Acum mă crezi.

Nu era o întrebare, iar Sabrina nu trebui să confirme, deși spuse, totuși:

– Orice bărbat care vrea atâția copii de la mine trebuie să mă iubească, într-adevăr.

– Te iubesc atât de mult, că doare, fată.

Ea-i cuprinse fața în palme și se întinse, sărutându-l cu blândețe.

– Nu, iubirea doare numai atunci când nu e împărtășită. Acum o împărtășim, Duncan.

– Atunci sper să înțelegi că nu mai pot lupta cu asta.

„Asta" însemnă o ploaie de sărutări. Gura lui o acoperi cu lăcomie pe a ei, ca o culminare a frustrărilor nespuse, ca o eliberare a nefericirii pe care o trăiseră amândoi prea mult. Pasiunea explodă instantaneu între ei, amestecată însă cu atâta bucurie și ușurare încât era o emoție nouă, unică, numai a lor, împărtășită numai de ei.

Sabrina ar fi vrut să râdă, însă nu se îndura să se oprească din sărutat suficient de mult pentru asta. El trebuie să fi simțit la fel, deoarece buzele lui se arcuiau într-un zâmbet necontrolat de fiecare dată când le atingeau pe ale ei. Se lăsară amândoi în genunchi pe covorul din fața șemineului, încă sărutându-se, cu mâinile împletite. Patul, aflat la doar câțiva pași distanță, era totuși prea departe pentru nerăbdarea pe care o simțeau ei. Nici măcar dezbrăcatul nu le făcu buzele să se dezlipească. Deloc surprinzător, câțiva nasturi zburară alături de haine în diferite părți ale camerei. Căldura șemineului, fierbințeala pielii goale și blana moale a covorului contrastând senzual cu ele incitau toate la o finalitate rapidă, dar Duncan întârzia, totuși. Prima dată când făcuseră dragoste fusese într-un întuneric deplin. Acum era lumină din plin, și el nu ar fi fost normal dacă nu ar fi vrut să-și bucure ochii, precum și gura și mâinile, cu femeia pe care o iubea.

– Mă bucur că frumusețea asta a fost atât de bine ascunsă, fată. Dacă ar fi ghicit și alți bărbați, ar fi stat la rând să te ceară în căsătorie. Ea roși, dar era o stinghereală dintre cele mai plăcute. Se crezuse mereu prea împlinită, chiar și acolo unde trebuia să fie, dar ochii lui îi spuneau că Duncan găsea curbele ei perfecte. La fel spuneau și mâinile sale, frământând, mângâind, apucând cu o pasiune nestăvilită, pe care o domolea când ajungea prea intensă, pentru a prelungi momentul. În tot acest timp, gura lui îi prăda trupul, sugându-i sânii, buzele, gâtul, lobii urechilor. Erau încă amândoi în genunchi, așa că ea fu surprinsă când se simți săltată de pe podea de mâinile lui care îi cuprinseră coapsele și-o trase lângă bărbăția lui, făcând-o să simtă surprindere și o încântare senzuală. Dar nu asta fusese singura lui intenție, descoperi ea înfășurându-și picioarele în jurul șoldurilor lui, iar când Duncan intră încet în ea, își dădu seama uluită că avea de gând să facă dragoste cu ea astfel.

Sabrina se ținu strâns de el cu brațele și picioarele, deși nu era necesar, deoarece el avea controlul absolut, ținând-o strâns lângă el, de fese, și direcționându-i mișcările. Tot el controla și ritmul, la fel ca și adâncimea penetrării, tachinând-o cu mișcări încete, apăsate, dar nu foarte adânci. Abia atunci când simți că se apropie de final o pătrunse cu totul, atât de adânc încât îi smulse un țipăt de plăcere care, din fericire, fu înăbușit de gura lui.

După aceea, când el se întinse în sfârșit pe covor și o luă în brațe, ea zâmbea.

– Nu mă refeream la acest fel de împărtășire, să știi.

El chicoti.

– Știu.

Mâinile lui o mângâiau încă blând, posesiv. Sabrina tot nu era deloc obosită, dar acum era bucuroasă de asta. Ar fi fost extrem de fericită, de fapt, să poată sta cuibărită lângă el toată noaptea.

După alte câteva momente, ea adulmecă aerul și spuse:

– Poate că ai vrea să-ți îndepărtezi papucii din foc, mai ales dacă îi ai încă în picioare.

Prima lui reacție fu să izbucnească în râs, ceea ce și făcu. Remarca ei, făcută din senin și pe un ton atât de relaxat, era prea bizară. Însă apoi simți și el mirosul de piele arsă și se ridică de îndată.

– Nu-s încălțat, dar o să am probabil nevoie de ei când merg acasă. Se strâmbă ridicând papucul fumegând, care căzuse prea aproape de șemineu. Mâine vom fi căsătoriți, așa că-mi voi putea da jos pantofii cum se cuvine înainte să intrăm în pat. Neville are o licență specială, așa că nu avem nici un motiv să mai întârziem.

– Nu, spuse ea.

– Nu? mugi el și se repezi asupra ei, țintuind-o pe covor, gândindu-se că mai trebuia să o convingă.

– Nu, repeta ea, zâmbindu-i. Le vom lăsa pe mătușile mele să pregătească nunta. Au planificat-o ani și ani de zile. Nu le voi răpi bucuria asta, nici ocazia de a se lăuda prietenelor ei cu partida strălucită pe care am făcut-o.

– Of, replică el pocăit, însă adăugă: cât vor dura toate pregătirile?

– Cel puțin două sau trei săptămâni.

El gemu.

– Nu putem fugi la Gretna Green pentru o nuntă rapidă și să ne întoarcem apoi să facem alta aici?

– Nu, nu ar fi același lucru, dar voi aranja să facem niște reparații la acoperiș.

– Mi-e teamă să întreb, dar ce naiba are de-a face acoperișul cu nunta?

– Nu prea multe, dar va lăsa la îndemână o scară, aproape de fereastra mea, până când ne căsătorim.

El îi oferi un zâmbet fermecător.

– Îmi vei proteja deci papucii?

– Da, absolut. Aș putea chiar să fac mai răcoare în cameră, doar pentru tine.

El chicoti.

– Glumești, dar nu vei avea niciodată nevoie de foc cu mine alături, îți promit, fată.

– Nu glumeam, de fapt, îl corectă ea. Contam pe tine să mă încălzești.

Capitolul 55

Următoarele câteva săptămâni abia se târâră, din punctul lui Duncan de vedere, deși nu fuseseră neplăcute de vreme ce-și petrecuse atât de multe zile cu Sabrina. Era pur și simplu nerăbdător să o transforme în soția lui înainte să se întâmple altceva. Nu era o îngrijorare nefondată, dar nu avea de-a face cu doamna inimii sale.

Ea-l asigurase de iubirea ei, chiar îi spusese că-și dăduse seama de sentimentele ei mult înaintea lui, iar el nu avea nici un dubiu în această privință, simțea doar uimire față de orbirea de care dăduse dovadă.

Era amuzant totuși să stea la o parte și să privească micile certuri care aveau loc frecvent între mătușile ei și bunicii lui, care aveau fiecare propriile idei despre cum trebuia să fie nunta. Cel mai amuzant era faptul că mătușile ieșeau câștigătoare de fiecare dată – cu excepția ciondănelilor dintre ele.

Ceremonia de nuntă avea să fie ținută la Summers Glade, deoarece era singurul loc suficient de mare din vecinătate în care să încapă toată lista de invitați, care cuprindea toți locuitorii din Oxbow. Neville aproape că leșinase, de data aceasta cu adevărat, auzind că toți vecinii pe care reușise să-i ocolească în toți acești ani aveau să-i invadeze casa.

Protestate susținut, însă cu Archie care susținea că avea să fie cu atât mai distractiv cu cât venea mai multă lume, nu avusese pe nimeni de partea lui. Deși își pusese casa la dispoziție pentru ceremonie, cam acolo se oprise toată implicarea lui în deciziile legate de organizarea nunții.

Continuase să mormăie din cauza acestui subiect, până când Sabrina îi spusese:

– Priviți lucrurile așa. Poate că v-au exclus de pe lista de invitați, luând în considerare că nu ați fost în termeni prea buni în ultimii ani.

– Din propria mea casă? întrebă el, incredul.

– Cu siguranță. Doar nu credeți că un asemenea detaliu minor le-ar opri pe mătușile mele, nu?

În mod uimitor, el izbucni în hohote și replică:

– Aproape că îmi pare rău că am ratat bătălia.

Sabrina clipise și apoi râsese și ea. Din acel moment, spre neplăcerea lui Duncan, deveniseră foarte prietenoși.

Simțindu-se încă rău din pricina amestecului său, Archie își ceruse nenumărate scuze de la Sabrina, care, în modul ei obișnuit, îl făcuse să se liniștească cu doar câteva cuvinte, iar acum deveniseră și ei destul de apropiați. De fapt, dacă Duncan nu ar fi reușit din când în când să o răpească pentru câteva momente de intimitate, bunicii lui ar fi monopolizat tot timpul Sabrinei de fiecare dată când venea în vizită la Summers Glade cu mătușile ei.

Însă ziua nunții sosi în cele din urmă, și, spre deosebire de cealaltă, pe care o urâse din toate puterile, pe aceasta o așteptase cu nerăbdare. Raphael reveni la Summers Glade și, în modul lui caracteristic, începu să-l tachineze pe Duncan și să insiste că el știuse mereu care fuseseră preferințele acestuia.

Duncan luă totul într-o dispoziție bună. Nu credea că-l putea enerva ceva în această zi, atât era de fericit. Totuși, ceva o făcu...

Era în camera sa, îmbrăcându-se pentru petrecere, sau, pentru a fi precizi, lăsându-l pe valet să-l îmbrace de această dată, spre încântarea omului. Archie era acolo pentru a-i ține companie sau, așa cum spusese el, să-i distragă atenția de la emoțiile de dinaintea nunții. Duncan însă nu era deloc agitat, și-l asigură pe Archie de acest lucru.

Nu simțea decât nerăbdare, care crescuse și mai mult pentru că nu mai urcase pe scară în camera Sabrinei în ultimele patru nopți. Nu din cauză că nu ar fi vrut, însă în fiecare din aceste nopți ea stătuse până târziu cu mătușile ei, trecând în revistă ultimele detalii ale nunții, iar el nu dorise să o obosească și mai mult. Însă nu-i fusese ușor să stea departe, iar acum spera sincer că putea fi suficient de răbdător să nu o ducă pe sus în camera lui imediat după ceremonie.

Apoi însă sosi Neville.

Atitudinea bătrânului se schimbase mult de când Duncan anunțase că se căsătorea cu Sabrina. În afara câtorva mormăituri legate

de faptul că acum avea să interacționeze regulat cu Alice și cu Hilary Lambert, păruse să fie cu adevărat fericit pentru nepotul său. Iar atitudinea acestuia față de el suferise, de asemenea, o schimbare – cel puțin la suprafață.

Nu mai era la fel de încordat și formal în prezența lui Neville acum, deși asta era rezultatul eforturilor Sabrinei. Duncan pur și simplu nu mai avea loc în inimă pentru supărare, când inima îi era plină de atâta bucurie. Nu însemna că-l iertase pe Neville că-l ignorase în cea mai mare parte vieții lui, doar că nu voia să lase ca amărăciunea să-i tulbure fericirea.

Neville nu rămase mult, venise doar pentru a-i avertiza că se apropia momentul, ca și cum Duncan nu s-ar fi uitat la ceas nerăbdător, și pentru a-i oferi câteva sfaturi înțelepte. Fie că glumea, fie că nu, nu se putea ști cu certitudine, de vreme ce avea o expresie serioasă.

– Sfatul meu este același pe care l-am primit de la tatăl meu atunci când m-am căsătorit cu bunica ta. Iubește-ți soția, dar nu o lăsa să te conducă. Însă, dacă o face oricum, asigură-te că te distrezi.

Archie râse. Duncan rânji, în ciuda încercării de a rămâne serios. Însă după ce Neville plecă, probabil că expresia lui reflecta ce simțea încă față de acest bunic, cel puțin suficient de mult pentru ca Archie să observe și să remarce:

– Am ajuns să-l plac pe ticălosul ăsta bătrân acum că am văzut că vrea să fie corect cu tine. Dar să nu-i spui asta, bine? spuse Archie. Cred că e timpul să-ți spun câteva lucruri pe care nu le știi.

La aceste cuvinte, Duncan se supără.

– Nu e momentul să stăm de vorbă despre Neville.

– Cred că nu exista un moment mai bun, flăcăule, sau greșesc când cred că încă nu l-ai acceptat ca pe o rudă? Asta este, e la fel de apropiat de tine ca și mine.

– Da, dar e o diferență uriașă, Archie. Tu ai fost lângă mine toată viața mea, gata să-mi dai sfaturi, gata să mă ajuți la nevoie, gata să mă înveți, gata să...

Nu-și putu termina cuvintele. Era sugrumat din nou de emoții și era îngrozit că se lăsase afectat atât de mult, că lui Neville nu-i păsase suficient de el pentru a-l contacta sau întâlni înainte de a ajunge la vârsta la care fusese promis drept moștenitor.

– Oh, flăcăule, spuse Archie apropiindu-se și punând un braț pe umărul lui Duncan. Nu știam că asta e sursa furiei tale. Am crezut că e vorba numai de faptul că trebuie să vii și să trăiești aici.

– Dacă nu veneam aici, Archie, nu aș fi întâlnit-o niciodată pe Sabrina, așa că nu mai pot obiecta față de asta. Chiar aștept să-mi preiau îndatoririle care mi se cuvin aici. Leneveala nu mi se potrivește prea bine, după cum știi.

Archie aprobă din cap, dar adăugă:

– Nu e adevărat că Neville nu a vrut să te cunoască mai devreme. A vrut. A fost însă decizia mamei tale ca tu să cunoști stabilitatea unui singur cămin în timp ce creșteai. Neville ar fi preferat ca acea casă să fie aici în Anglia, dar tatăl tău nu ar fi fost niciodată de acord, pe bună dreptate. Neville a cedat, pentru că era spre binele tău.

Nu vorbim despre două case atât de îndepărtate, că ar fi făcut imposibilă orice vizită, Archie. Ai călătorit încoace, chiar și la vârsta ta, iar Neville nu era mai în vârstă decât tine atunci când m-am născut. Cu toate acestea, nu a venit niciodată să mă vadă. Nu am existat pentru el înainte să vină să mă ia, ca pe una din afurisitele de piese de artă pe care le colecționează.

Amărăciunea răzbătea din plin prin tonul și expresia lui Duncan, imposibil de confundat. Archie știuse că era acolo, îngropată adânc, fusese chiar puțin bucuros că era acolo, nedorind să împartă afecțiunea lui. Își dădea însă acum seama cât de egoist fusese.

Spuse, simplu:

– A venit, flăcăule, de mai multe ori.

Duncan rămase nemișcat.

– Când? Când eram prea mic să mai țin minte?

– Nu, nu a ajuns de fapt niciodată în munte. Primele două încercări au eșuat din cauza vremii. A treia oară, vremea l-a doborât cu totul. S-a îmbolnăvit atât de rău, încât era să moară. De atunci nu a mai putut sta în frig, nici măcar în ăsta pe care-l au aici. Doar nu credeai că-i place cu adevărat să stea în căldura aia în care-și ține camerele? Nu, o găsește la fel de inconfortabilă ca și noi, însă doctorii lui nu i-au dat de ales. Și toate astea pentru că a vrut să-și viziteze și să-și cunoască singurul nepot.

– La naiba, de ce nu a spus asta niciodată? explodă Duncan, nemaicontrolându-și emoțiile.

– Poate din cauză că nu știa ce te deranjează, iar eu nu am fost de prea mare ajutor când i-am spus cât de tare te-a supărat ideea de a veni aici. Dar te-a avut mereu în suflet, flăcăule. Mama ta l-a ținut la curent cu toate aspectele creșterii tale, iar când eu uitam să fac asta, în ultimii ani, nu aveam liniște din partea lui.

– Mă întorc îndată, abia reuși să scoată Duncan câteva cuvinte pe lângă nodul care-i creștea tot mai mare în gât, îndreptându-se spre ușă.

– Am un umăr larg... începu Archie, dar fu întrerupt.

– Ptiu!

Archie chicoti, încântat de sine pentru că reușise să clarifice neînțelegerea și convins că Duncan avea nevoie de doar câteva momente singur pentru a-și putea controla din nou emoțiile. Însă Duncan avea nevoie de mai mult de atât.

Îl găsi pe Neville ieșind din camera lui și îndreptându-se spre parter, pregătit pentru ceremonie. Bătrânul începu să spună ceva, dar Duncan nu-i oferi ocazia. Strânse trupul acela fragil în brațe, ca pe un copil, și-l îmbrățișă cu grijă, acel simplu contact îndepărtând toată durerea, furia și amărăciunea.

Neville fu surprins, atât de mult încât nu știu ce să facă cu brațele, apoi însă le înfășură și el în jurul nepotului său, în timp ce ochii i se umeziră de lacrimi de emoție. Nu era un om exuberant, însă această îmbrățișare însemna pentru el mai mult decât putea exprima.

Nici unul nu fu stingherit când se despărțiră din îmbrățișare; ambii rânjeau, de fapt. Era o așa ușurare să recunoască faptul că le păsa unul de celălalt. În acest moment nu aveau nevoie de cuvinte care să exprime mai limpede de atât acest simplu fapt.

Însă Duncan spuse, totuși:

– Aș fi vrut să știu mai devreme. Mă voi simți înșelat când vei pleca.

Neville zâmbi.

– Atunci lasă-mă să împrumut una din frazele colorate ale lui Archibald și să-ți spun să nu-ți bați capul cu asta. Am hotărât să mai trăiesc măcar câțiva ani.

Duncan chicoti.

– Asta tu hotărăști?

– Ei bine, de fapt, admise Neville, timp de mulți ani nu am avut nici o dorință să mă agăț de viață. Încep să cred că asta a cauzat

declinul meu și a făcut ca starea sănătății mele să se înrăutățească până când nimeni nu se aștepta să trăiesc mai mult de un an.

– Să înțeleg că acum te simți mai bine?

Neville îi făcu cu ochiul.

– Nu-i spune asta lui Archie, dar sunt hotărât să trăiesc mai mult decât el.

Ambii izbucniră în râs.

Capitolul 56

Se căsătoriră în mijlocul familiei și al prietenilor, și destul de multe lacrimi sentimentale fură vărsate. Se și râse destul. Fu un eveniment plin de bucurie pentru toți cei implicați, iar mătușile Sabrinei chiar reușiră să nu se ciondănească – prea mult.

După al doilea pahar de șampanie, Hilary fu auzită spunându-i lui Neville:

– Ei bine, dacă nu ai fi refuzat să o lași să ne vadă după izbucnirea scandalului, poate că n-ar fi avut un asemenea impact.

– Fiica mea a fost bolnavă în vara aceea, prostuțo. Nu vedea pe nimeni în afară de doctorul ei.

– Și nu ne-ai putut spune asta? În loc să ne trântești ușa în față?

– La naiba, voi, femeile, duceți totul la extrem. Nu vi s-a trântit nici o ușă, deși, jur, mă voi asigura că domnul Jacobs învață să facă asta.

Hilary plecă pufnind, însă Sabrina o surprinse rânjind. La fel și Alice, care observă de lângă ea:

– Se va distra tachinându-l de acum încolo. Îi va prii bătrânului găgăuță să aibă ceva condimente în viață.

Sabrina zâmbi larg.

– Apropo de asta, am observat că Archie te-a făcut să roșești ceva mai devreme. Cred că te place, mătușă Alice.

– Hmm, omul acela ar flirta cu oricine poartă o fustă, sunt sigură, replică Alice, deși în ochii ei apăru o sclipire.

– Nu sunt sigură de asta, continuă Sabrina să o tachineze. De fapt, nu aș fi surprinsă dacă mătușa Hilary ar rămâne curând singură, draga de ea.

– Ei, nu te îngrijora pentru sora mea. Ea și-a propus acum mulți ani să-și trăiască viața la maximum, ceea ce a inclus experiențe pe care o fată bătrână nu le-ar fi avut.

– Doar nu vrei să spui...

Sabrina nu reuși să-și termine întrebarea.

Alice aprobă din cap.

– Se întâlnește cu văduvul acela drăguț, sir Norton Aimsley, din Manchester, deja de câțiva ani. De fapt, nu mă îndoiesc că au fost încurcați când ai mutat scara aceea din apropierea dormitorului ei lângă al tău.

Sabrina roși, și nu doar din cauză că și-o imagina pe mătușa ei Hilary având întâlniri amoroase. Remarca lui Alice însemna că mătușile ei nu fuseseră păcălite de pretextul reparațiilor la acoperiș.

– De ce nu se căsătoresc?

– Pentru că nu vrea să mă părăsească, iar eu refuz să locuiesc cu ea și cu soțul ei. Dar bănuiesc că acum ne vom regândi prioritățile, odată ce tu te aranjezi atât de frumos.

Ultima replică fu însoțită de un zâmbet larg, iar Sabrina nu se îndoi că Alice se gândea din nou la Archibald MacTavish. Se gândea că, dacă cei doi aveau să se căsătorească, Alice avea să-l convingă pe Archie să vină des în vizită în Anglia, iar ea nu se îndoia că lui Duncan avea să-i placă acest lucru foarte mult.

Însă înainte de a-și putea tachina mătușa, soțul ei veni să-i reclame atenția – Dumnezeule, cât de bine era să se gândească la el ca la soțul ei acum – și să o scoată din sala de bal, în care avusese loc ceremonia și unde se serveau acum răcoritoarele și gustările.

Sabrina avu impresia că el voia să plece cu ea, să se strecoare înainte de a mai face față unui nou rând de felicitări. Însă era încă miezul zilei! Lumea se aștepta ca ei să mai participe la ceremonie pentru măcar câteva ore.

Însă el se îndrepta într-adevăr spre scări. Așa că fu destul de iritat să-i găsească pe ambii săi bunici așezați pe treapta cea mai de jos – ea era uimită că stăteau acolo, dintre atâtea alte locuri. Aveau o dispută prietenească – sau poate nu atât de prietenească, era greu de spus – pe marginea unui subiect.

Acel subiect fu ușor de descifrat când Archie, care-l zărise pe Duncan apropiindu-se de mână cu Sabrina, îi spuse nepotului său:

– Spune-i. Spune-i că vei avea primul copil înainte de sfârșitul anului.

– Chiar mai devreme, dacă vă dați din drumul meu, replică Duncan.

Archie chicoti și se ridică. Sabrina se făcu roșie ca racul. Neville își ridică ochii în tavan.

Dar asta nu fu tot ce avea Duncan de spus pe marginea acestui subiect. Spre surprinderea bunicilor lui. Cel puțin a lui Archie. Adăugă:

– Dar nu contează când sosește primul copil. De data asta să știți amândoi că nu voi divide familia, așa cum ați plănuit voi. Amândoi ați creat imperiile voastre și momentan aveți un moștenitor care să le ducă mai departe. Când unul din moștenitorii mei va fi capabil să preia o parte din responsabilități, o va face. Așa că nu vă mai îngrijorați și lăsați-mă pe mine să mă gândesc la asta de acum înainte.

Nu le oferi nici o șansă de a mai discuta despre asta. Cu mâna Sabrinei încă într-a lui, trecu printre ei și urcă scările cu ea.

În spatele lor, îl putură însă auzi pe Archie.

– Ți-am spus că-i în stare să fie singur moștenitorul nostru, al amândurora.

– Nu ai spus așa ceva, dar îmi aduc aminte că eu am spus-o, replică Neville cu îngâmfare.

– Ei bine, eu am gândit-o, protestă Archie.

În capul scărilor, Sabrina îi șopti lui Duncan:

– Te-ai descurcat bine.

Duncan se opri suficient de mult pentru a o săruta, un sărut posesiv, tachinator, un sărut care era foarte excitant.

– Așa crezi? Adăugă apoi pe un ton răgușit: Mă întreb atunci ce crezi despre restul lucrurilor pe care vreau să le fac acum, pentru că, fată, mi-a fost dor de tine.

– Dar m-ai văzut în fiecare zi, arătă ea, neînțelegând.

– Nu, te-am văzut, dar nu te-am văzut.

„Restul" nu însemnă numai sărutări. Nu, „restul" începu atunci când o aruncă peste umăr înainte de a-și continua drumul spre dormitor.

Sabrina nu avea de gând să o spună cu voce tare, însă credea că el se purta destul de barbar. Apoi chicoti în sinea ei. Avea să fie interesant să aibă un soț scoțian, interesant și absolut minunat. Singura ei nedumerire era legată de faptul că nu credea că avea să depășească vreodată uimirea că visele ei deveniseră realitate.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

va apărea:

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*